

σωτηρησ σ. δεσποτησ

Η ΒΙΒΛΟΣ

για παιδιά

ΜΕ ΠΟΛΛΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ
καί ...λίγα λόγια

ορθόδοξη πατερική ερμηνεία
των βιβλικών κειμένων

τομος α: παλαια διαθηκη

WIESBADEN
1997

Εισαγωγή

Ένας πατέρας κρατούσε στην αγκαλιά του το μικρό του παιδί. Στάθηκαν μαζί μπροστά σε έναν καθρέπτη. Το παιδάκι προσπάθησε να αγγίξει, να αγκαλιάσει το προσωπάκι που αντίκρυζε μπροστά του. Μετά από μερικά λεπτά άρχισε να συνειδητοποιεί ότι μπροστά του δεν ήταν ένα ανοικτό στον ορίζοντα παράθυρο. Κατάλαβε ότι το χαριτωμένο προσωπάκι δεν ήταν άλλος παρά ο ίδιος του ο εαυτός. Το ίδιο συμβαίνει και με μας όταν μελετούμε ή όταν ακούμε την Αγία Γραφή. Την αντιλαμβανόμαστε σαν ένα παράθυρο ανοικτό προς το παρελθόν και θεωρούμε τα πρόσωπα που ξεπροβάλλουν σε αυτήν άσχετα με τα δικά μας πρόσωπα. Μελετώντας την όμως καλύτερα συνειδητοποιούμε με κατάπληξη ότι οι πρωταγωνιστές της Βίβλου είμαστε εμείς και ο κόσμος μας. Αυτό προσπαθεί να πετύχει και η παρούσα προσπάθεια. Δεν προσπαθώ να αφηγηθώ στα παιδιά ορισμένα γεγονότα, που συνέβησαν στο παρελθόν. Προσπαθώ να δείξω στα παιδιά τι σημαίνουν τα γεγονότα αυτά στο παρόν, σε εμάς τους ίδιους και την ζωή μας. Από αυτή την άποψη η Βίβλος αυτή για τα παιδιά είναι πρωτότυπη. Αυτός άλλωστε ήταν ο τρόπος, που ερμήνευσαν οι δικοί μας Πατέρες την Βίβλο. Η Εκκλησία μας ποτέ δεν είδε την Βίβλο, σαν ένα λείψανο της αρχαιότητας που πρέπει να το περάσουμε από την ανατομία της επιστήμης. Την βλέπει και την θεωρεί ως ένα ζωντανό οργανισμό, τον οποίο πρέπει να μεταλάβουμε, να το βιώσουμε, να το κάνουμε καθημερινά πράξη. Για αυτό το λόγο τοποθετεί η Εκκλησία την Αγ.Γραφή πάνω στην Αγία Τράπεζα δίπλα από το άγιο Ποτήριο. Όπως το ψωμί και το κρασί γίνονται με την επενέργεια του Αγίου Πνεύματος Σώμα και Αίμα του Χριστού, έτσι και ο λόγος του Θεού, μέσα μας όταν διαβάζουμε την Αγία Γραφή με προσευχή γίνεται καθημερινά σώμα και αίμα, γίνεται αγώνας και εμπειρία. Η ζωή, τα παθήματα, οι δοκιμασίες του Αδάμ, της Εύας, του Νώε, του Αβραάμ, του Μωυσή, η άνοδος και το πέσιμο του Δαβίδ έχουν πάρα πολλά κοινά σημεία με την δικιά καθημερινότητα. Εμάς ως Ορθοδόξους δεν μας ενδιαφέρει τόσο ποιος έγραψε τη Γένεση ή τα Ευαγγέλια. Μας ενδιαφέρει πως τα κείμενα αυτά θα γίνουν Ευ-αγγέλιο, χαρούμενη είδηση στην δικιά μας καρδιά. Αλλωστε όμως φωνάζουμε την Κυριακή της Ορθοδοξίας 'μία είναι η πίστη των προφητών, των αποστόλων, των αγίων'.

Ειδικά στην Παλαιά Διαθήκη εργάστηκα πάνω σε τρεις άξονες:

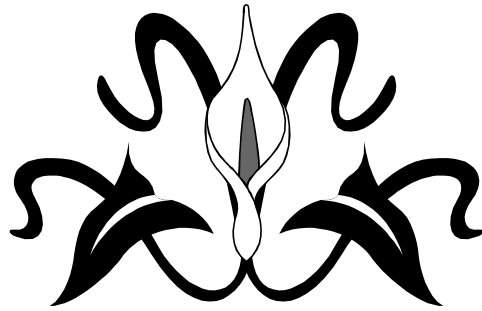
1) Προσπάθησα βάσει της Ερμηνείας των Πατέρων να αποδείξω στα παιδιά ότι ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης δεν είναι ένας Θεός γεμάτος μίσος και εκδικητικότητα αλλά και στις πιο τραγικές στιγμές της πτώσης του ανθρώπου, του εγκλήματος του Κάιν, του κατακλυσμού της γης, της Βαβέλ ο Θεός είναι γεμάτος αγάπη και καλωσύνη. Ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης είναι ο ίδιος Θεός που παραδίδει στο Σταυρό το μονογενή του παιδί στην Καινή Διαθήκη. Ο Θεός είναι Θεός των Πατέρων αλλά και Θεός-Πατέρας.

2) Κέντρο όχι μόνο της Καινής Διαθήκης αλλά και της Παλαιάς Διαθήκης παραμένει ο Χριστός. Ο Χριστός δεν εμφανίστηκε ούτε έδρασε μόνο στην Καινή Διαθήκη. Τον βλέπουμε ως τον κατεξοχήν άγγελο (αγγελιαφόρο) του Κυρίου, να ομιλεί ο Χριστός στον Αβραάμ, στον Μωυσή, στον Ησαΐα αλλά και σε άλλα πρόσωπα της Παλαιάς Διαθήκης. Ήδη στην Παλαιά Διαθήκη βλέπουμε την Αγία Τριάδα να δημιουργεί τον άνθρωπο, να προκαλεί τη σύγχυση στη Βαβέλ, να καταστρέφει τα Σόδομα και τα Γόμορα. Ο Χριστός λοιπόν έδρασε χωρίς σάρκα και στην Παλαιά Διαθήκη. Πάρα πολλά γεγονότα της Παλαιάς Διαθήκης προτύπωσαν τη 33χρονη δράση του Χριστού στην Καινή Διαθήκη, ιδιαίτερα το Πόθος και την Ανάσταση του.

3) Έμφαση έδωσα στο ότι οι μεγαλύτερες μορφές της Παλαιάς Διαθήκης ξενιτεύτηκαν και μάλιστα μεγαλούργησαν στην ξενιτειά, όχι προδίδοντας τις παραδόσεις και τον Θεό των Πατέρων τους αλλά μένοντας σταθεροί στην Πίστη τους, στα ιδανικά τους. Κλασσικά παραδείγματα ο Ιωσήφ και ο Μωυσής στην Αίγυπτο, οι τρεις Παιδες στη Βαβυλώνα. Το τί σημασία έχει για εμάς και τα παιδιά μας αυτή η πίστη σε αρχές και ιδανικά είναι κάτι πασιφανές. Σίγουρα η προσπάθεια αυτή έχει ατέλειες. Παρακαλώ όμως το Θεό η προσπάθεια αυτή, που έχει την Ευλογία του Σεβασμ. Μητροπολίτου Γερμανίας κ.Αυγουστίνου και των πνευματικών πατέρων των Ενοριών μας, να αποδώσει καρπούς ανθρώπους που θα αντισταθούν σαν τον Ιωσήφ, τον Μωυσή, τα τρία παιδιά στην αμαρτία, ανθρώπους που με ιδανικά και αξίες στην καρδιά θα προσφέρουν πολλά στην Εκκλησία και στην κοινωνία. Σε αυτό όμως είναι η απαραίτητη και η συμβολή υμών των γονέων, της οικογένειας, την οποία και ελπίζω ότι απλόχερα θα την έχω

**Το παρόν βιβλίο
είναι
αφιερωμένο με πολλή αγάπη
στα παιδιά μου
Ακυλίνα, Γεωργία και Σπύρο
και
σε όλα τα παιδιά
που αγαπάνε το Χριστό**

1.Η Δημιουργία του κόσμου (Γένεσις 1+2)

Στην Ελλάδα κάθε καλοκαίρι έχουμε την ευκαιρία να φύγουμε απο το στενό μας διαμέρισμα αλλά και τη συννεφιά της Γερμανίας και να πάμε στο φώς, στη θάλασσα, στα βουνά, στην ωραία φύση. Σίγουρα όλοι μας κάποτε αναρωτιόμαστε: Ποιός έφτιαξε με τόση χάρη και τόση αρμονία όχι μόνο τη γή μας αλλά όλο αυτό το σύμπαν με τόσους Γαλαξίες, τους τόσους ήλιους. Τυχαία γίναν όλα; Μπορεί να ξεφυτρώσει όχι μόνον ένας πελώριος κόσμος αλλά κι ένα μικρό σπιτάκι ακόμα τυχαία;

Η Βίβλος μας λέει ότι ο Θεός από αγάπη έφτιαξε τον κόσμο απο το μηδέν. Καί όλα τα έφτιαξε ο Θεός καλά, όμορφα. Στην αρχή παντού ήταν σκοτάδι. Ο Θεός είπε „Να γίνει φώς“. Και μόνο με το λόγο του Θεού έγινε το φώς. Μετά έγινε ο γαλάζιος ουρανός, την τρίτη μέρα χωρίστηκε η στεριά από τη θάλασσα. Την τέταρτη ημέρα ο Θεός έφτιαξε τον ήλιο, τη σελήνη και τα αστέρια. Όχι μόνο η μέρα αλλά και η νύχτα ήταν τώρα όμορφη με την ξαστεριά και το φεγγάρι. Την πέμπτη μέρα έπλασε ο Θεός τα ψάρια της θάλασσας και τα διάφορα πουλιά. Ο αέρας γέμισε απο όμορφες φωνές που κελαηδούσαν και τραγουδούσαν τον Πλάστη τους. Την έκτη μέρα έφτιαξε ο Θεός τα ζώα της στεριάς, απο τον Ελέφαντα και το λιοντάρι μέχρι το μικρότερο ζωύφιο. Την ίδια μέρα έφτιαξε ο Θεός τον άνθρωπο απο χώμα και πηλό. Μέσα του όμως έβαλε το Πνεύμα του ο Θεός και δημιουργήθηκε η ψυχή μας, που ποτέ δεν πεθαίνει.

Όπως ο πατέρας μας χτίζει ένα μικρό σπίτι, ένα παλατάκι, για να ζήσουμε εμείς άνετα, έτσι και ο μεγάλος Πατέρας μας έφτιαξε ένα μεγάλο παλάτι, τον κόσμο για να ζούμε εμείς όμορφα. Δυστυχώς εμείς όμως χαλάμε αυτό το παλάτι. Καταστρέφουμε τον κόσμο, το στολίδι αυτό του Θεού. Όταν ο άνθρωπος άκουγε το Θεό και ήταν εικόνα, φωτογραφία και καθρέφτης του Θεού, όλος ο κόσμος τον άκουγε και τον αγαπούσε. Όταν ο άνθρωπος όμως μουτζουρώθηκε απο την αμαρτία, τότε ο κόσμος άρχισε να αγριεύει. Ήταν κάποτε ένα αφεντικό, που είχε ένα σκυλάκι. Κάποτε το αφεντικό μουτζουρώθηκε απο τη δουλειά. Όταν ήρθε στο σπίτι το σκυλάκι δεν τον αναγνώρισε. Όρμησε άγριο καταπάνω του. Να γιατί ο τόσο όμορφος κόσμος αγριεύει εναντίον μας.

Έφτιαξε ο Θεός τον κόσμο τόσο όμορφο για να έχουμε και μεις τα παιδιά του ένα δάσκαλο. Τα πουλιά μας διδάσκουν να υμνούμε τον Θεό. Τα άστρα με την τάξη και την αρμονία τους να υπακούουμε το Θεό. Η γη, που συνέχεια την πατάμε και όμως εκείνη μας δίνει σαν μάνα τα δέντρα και τους καρπούς της μας διδάσκει την υπομονή και την αγάπη. Εμείς όμως δεν βλέπουμε αυτή την τόσο όμορφη τηλεόραση του Θεού.

- Ερωτήσεις: 1) Ποιός και γιατί έφτιαξε τον κόσμο;
2) Γιατί έγινε ο κόσμος;
3) Γιατί είναι δάσκαλος ο κόσμος;

Η Εξορία από τον Παράδεισο (Γέν.3)

Ο Θεός έκανε τον Παράδεισο για τον άνθρωπο. Όλα τα δέντρα ήταν στην διάθεσή του. Ο άνθρωπος ζούσε λουσιμένος μέσα στο φώς του Θεού. Από ένα δέντρο όμως ο Αδάμ δεν μπορούσε να φάει. Ήξερε ο Πατέρας του-ο Θεός ότι ο καρπός αυτού του δέντρου δεν θα ωφελούσε τον Αδάμ. Μήπως και ο δικός μας πατέρας δεν αποφεύγει να δώσει μήλο στο μικρό του παιδί; Γιατί το κάνει;

Κάποιος όμως φθόνισε τους πρώτους ανθρώπους. Ζήληψε τη χαρά και την ευτυχία τους. Σκέφθηκε πονηρά σαν το φίδι, που κρύβεται προτού τσιμπήσει το θύμα του. „Είναι αλήθεια ότι ο Θεός σας είπε να μην φάτε από τους καρπούς όλων των δέντρων, που υπάρχουν στον Παράδεισο;“ ρωτά ο διάβολος πονηρά την Εύα. Και η Εύα, όπως όλοι μας πέφτει στην παγίδα του. Ο διάβολος ρίχνει το δηλητήριό του στην καρδιά του ανθρώπου: „Δεν σας αγαπάει ο Θεός. Δεν είναι πατέρας σας. Είναι ένας βασιλιάς, που σας ζηλεύει. Ξέρει, ότι μόλις φάτε απο αυτό το δέντρο θα γίνετε σαν κι αυτόν, θεοί!“. Εκείνος αντί να ακούσει τον Πατέρα του, το Θεό, που πονάει γι αυτόν ακούει εκείνον που τον ζηλεύει και παρακούει το Θεό.

Μόλις έφαγαν τον καρπό ο Αδάμ και η Εύα χάσανε τη χάρη του Θεού, που τους σκέπαζε και τους στόλιζε. Ο Θεός όμως σαν πατέρας που είναι, έτρεξε το δειλινό να βρεί το παιδί του και ρωτάει με αγωνία: „Αδάμ που είσαι;“. Ενώ τα ξέρει όλα, ρωτάει ο Θεός-Πατέρας με αγάπη τον Αδάμ για να ομολογήσει εκείνος την αμαρτία του, να μετανοήσει, να ξαναέρθει κοντά Του „Ποιός σου είπε ότι είσαι γυμνός;“, ρωτά ο Θεός τον Αδάμ. Ο Αδάμ και η Εύα, όπως κάνουμε και μείς, αντί να ομολογήσουν το σφάλμα τους, ρίχνουν τα βάρη ο ένας στον άλλον και οι δυό μαζί στον...Θεό, που τους έπλασε μαζί. Έτσι ο άνθρωπος μόνος του χωρίζεται απο το Θεό και την δημιουργία του. Ο θάνατος αποτελεί πλέον σύντροφο του. Με την σκληρή δουλειά του ο άνθρωπος καταλαβαίνει πόσο χρειάζεται το Θεό στη ζωή του αλλά και πόσο μικρός και αβοήθητος είναι μόνος του.

Πάλι όμως ο Θεός δίνει ελπίδα στο παιδί του. Θάρθει η στιγμή που το παιδί της γυναίκας (της Παναγιάς), λέει ο Θεός-Πατέρας στο φίδι, θα σου συντρίψει το κεφάλι, θα σε αφανίσει ολοκληρωτικά. Και όλα αυτά τη στιγμή που εσύ θα προσπαθήσεις με το Σταυρό και το μαρτύριο να του δαγκάσεις την πτέρνα. Καί πραγματικά η γυναίκα, η Παναγιά γεννήθηκε απο τον Ιωακείμ και την Άννα. Από την Παρθένο Μαρία γεννήθηκε ο Χριστός, που διέλυσε τα έργα του διαβόλου. Με ένα ξύλο απάτησε ο διάβολος τον άνθρωπο. Με ένα άλλο ξύλο, το ξύλο του Σταυρού, απατήθηκε όμως και ο ίδιος.

Εμείς τα σημερινά παιδιά του Θεού, κοινωνώντας το Σώμα και το Αίμα του Χριστού αλλά και εξομολογούμενοι τις αμαρτίες μας να έχουμε το Θεό, τον παράδεισο, τη χαρά στην καρδιά μας. Ότι και αν κάνουμε ξέρουμε ότι η αγάπη του Θεού είναι ένα πέλαγος που σβήνει τα αμαρτήματά μας.

Ερωτήσεις:

- 1) Πώς προσπάθησε ο διάβολος να διώξει τον Αδάμ και την Εύα από τον Παράδεισο;
  - 2) Τι έκανε ο Θεός το δειλινό;
  - 3) Ποιά ήταν η ελπίδα των πρώτων ανθρώπων;
- Πώς αποκτάμε εμείς τον Παράδεισο;

ΚΑΙΝ ΚΑΙ ΑΒΕΛ (Γεν.4)

Ο Αδάμ βρίσκεται απαρνήγορτος έξω από τον Παράδεισο της χαράς και της ζωής σε ένα κόσμο ξένο και άγριο. Μοναδική ελπίδα του η υπόσχεση του Θεού ότι θάρθει η μέρα της λύτρωσης και της σωτηρίας από τον ιδρώτα το δικό του και τους πόνους της γυναίκας του. Αυτή η ελπίδα του δίνει θάρρος. Τη γυναίκα του την ονομάζει Εύα, που σημαίνει „ζωή“. Είναι άλλωστε η μοναδική του σύντροφος σε αυτή τη δυστυχία. Μαζί αποκτάνε δύο παιδιά, τον Κάιν και τον Αβελ. Στα παιδιά τους δίδαξαν την αγάπη που πρέπει να έχουν προς το Θεό. Ο Αβελ ήταν βοσκός και ο Κάιν γεωργός. Και οι δύο πρόσφεραν στο Θεό ένα κομμάτι από την δουλειά τους για να τους ευλογήσει.

Ο Θεός όμως δεν έχει ανάγκη τόσο από δώρα, όσο από την αγνή καρδιά εκείνου, που προσφέρει τα δώρα. Καί ο Αβελ αγαπούσε πραγματικά το Θεό. Τον ένιωθε σαν Πατέρα. Τον ευγνωμονούσε για τα δώρα του. Ο Κάιν αισθανόταν μίσος για το Θεό. Θεωρούσε το Θεό υπεύθυνο που δουλεύει τώρα εκείνος με μόχθο και ιδρώτα έξω από την ανεμελιά του Παραδείσου. Έβλεπε το Θεό σαν βασιλιά, που έπρεπε να του δώσει κάτι από την περιουσία του για να μην τον καταστρέψει χειρότερα. Νόμιζε ότι ο Θεός έχει ανάγκη από την περιουσία του. Παράλληλα συναισθανόταν ότι η δικιά του θυσία δεν είναι τόσο άξια όσο του αδερφού του, για αυτό άρχισε να μισεί και να ζηλεύει και τον Αβελ.

Ο Θεός όμως είναι αγάπη. Τρέχει κοντά στον Κάιν και τον παρηγορεί: „Γιατί Κάιν κυριεύτηκες από τη στενοχώρια; Αμαρτίες. Δεν πειράζει όμως. Ότι έγινε, έγινε. Ησύχασε. Μην οργίζεσαι εναντίον του Αβελ. Δεν φταίει εκείνος!“. Φοβερή η αγάπη του Θεού. Δεν πηγαίνει ο Κάιν στο Θεό αλλά ο Θεός στον Κάιν. Και δεν πηγαίνει σαν αφέντης και βασιλιάς αλλά σαν φίλος. Δεν καταφέρνει όμως να καταπραύνει το θυμό του Κάιν. Ο Κάιν σκοτώνει τον αδερφό του με σχέδιο. Τη στιγμή που πάνε μαζί βόλτα, ο Κάιν σηκώνεται και σκοτώνει με βία τον Αβελ. Ο πρώτος θάνατος που είδε η Εύα ήταν αυτός του αγαπημένου της παιδιού. Όσο φεύγει κανείς κοντά από το Θεό, τόσο φεύγει και μακριά από το συνάνθρωπο και αδερφό του.

Καί πάλι όμως ο Θεός-Πατέρας τρέχει να βοηθήσει και να συγκωρήσει τον Κάιν. „Πού είναι ο αδερφός σου;“, τον ρωτάει. Καί ο Κάιν απαντάει με αναίδεια και περιφρόνηση: „Δεν έχω ιδέα! Σάμπως είμαι εγώ φύλακας του αδερφού μου;“. Ο Κάιν έπρεπε να τιμωρηθεί για να καταλάβει το έγκλημά του αλλά και να διδάσκονται όσοι τον βλέπουν. „Θα στενάζεις και θα τρέμεις, όσο θα ζεις στη γή, για να θυμάσαι το κακό που έκανες. Παντού θα είσαι ξένος και φυγός!“ Παρόλη όμως την τιμωρία ο Θεός δεν εξολοθρεύει το παιδί του. Του βάζει ένα σημάδι έτσι ώστε κανείς να μην τον σκοτώσει. Και ο Κάιν φεύγει έρημος και φυγός. Προσπαθεί να κάνει τη γή ένα „θερμοκήπιο“, έναν τεχνητό παράδεισο, για να ξεχάσει το Θεό και τον αδελφό του. Κτίζει πόλεις δυνατές. Όσο γλυκές κι αν είναι οι κιθάρες που ακούγονται σε αυτές, όσο δυνατοί κι αν είναι οι θόρυβοι από τους εργάτες της, δεν μπορούσαν να πνίξουν τη φωνή της συνείδησης, τις τύψεις, την κατάρα της αμαρτίας. Η Εύα για να παρηγορηθεί από το χαμό του Αβελ γεννά το τρίτο της παιδί, τον Σήθ, που το όνομά του σημαίνει „αντικατάσταση“, Τα παιδιά του Σήθ αγαπούσαν το Θεό και ήταν αγαπημένοι από το Θεό. Ένας από αυτούς ήταν κι ο Ενώχ, που τόσο πολύ ευχαρίστησε το Θεό ώστε δεν πέθανε αλλά μεταφέρθηκε στον ουρανό, όπως θα αναστηθούμε και θα πάμε κοντά στο Θεό όσοι απο εμάς τον αγαπάμε.

Ερωτήσεις

1) Γιατί η θυσία του Κάιν δεν ευχαριστούσε το Θεό, όσο του Αβελ;

2) Πως συμπεριφέρεται ο Θεός στον Κάιν;3) Πώς προσπάθησε ο Καιν να ξεχάσει το Θεό και τί κατάφερε;

Ο ΝΩΕ (Γεν.6)

Ο άνθρωπος απομακρυνόταν ολοένα και περισσότερο από τον Θεό. Αμάρτανε χωρίς να δίνει σημασία στο θέλημα του Θεού. Η αμαρτία σαν αρρώστια κολλητική πλημμύρισε τον κόσμο. Όπως ο πατέρας πληγώνεται όταν το παιδί του είναι άτακτο, έτσι κι ο Θεός λυπήθηκε που δημιούργησε τον άνθρωπο και του χάρισε τόσα δώρα. „Θα ξεκαθαρίσω τον τόπο από τη βρωμιά της αμαρτίας!“ είπε ο Θεός. Όπως εμείς δεν ανεχόμαστε βρωμιές και λεκέδες στο σπίτι μας, έτσι και ο Θεός δεν ανέχεται τη μουτζούρα της αμαρτίας στον όμορφο κόσμο Του.

Μέσα στους πολλούς δυνατούς και εγωιστές ανθρώπους, τους γίγαντες, ο Θεός βλέπει έναν, που φύλαττε τις εντολές Του. Τον λέγανε Νώε και είχε μια γυναίκα και τρία παιδιά. Όπως μιλά ο πατέρας στο παιδί του έτσι και ο Θεός φανερώνει στο Νώε το σχεδιά Του. Ο Νώε πρέπει να φτιάξει ένα μεγάλο καράβι, με τρεις ορόφους από ξύλα τετράγωνα. Στο καράβι αυτό θα έμπαιναν τα ζώα και η οικογένεια του Νώε. Δεν μπορούσε ο Θεός να στείλει αγγελούδια για να σώσει το Νώε;

Έπρεπε όμως κι ο Νώε να κουραστεί και να αγωνιστεί. Ο Θεός μας αγαπάει. Πρέπει να δείχνουμε όμως και εμείς την αγάπη μας σε Αυτόν. Την στιγμή που ο Νώε έκανε την κιβωτό, όλοι τον κοροΐδευαν, ακόμη και οι μάστορες. Ο Νώε όμως έδειχνε την εμπιστοσύνη του στο Θεό. Πολλές φορές και εμάς μας κοροϊδεύουν επειδή για παράδειγμα κάνουμε το Σταυρό μας προτού να φάμε. Εμείς όμως πρέπει να είμαστε σταθεροί σε αυτό που εμείς πιστεύουμε σωστό. Όλα τα χρόνια που κτιζόταν η κιβωτός, ο Θεός-Πατέρας έδινε την ευκαιρία στους ανθρώπους να αλλάξουν μυαλά και να έρθουν κοντά Του και να σωθούν. Ο Θεός μας περιμένει κοντά του. Πρέπει όμως και μεις να τρέξουμε.

Όπως ο Νώε έκανε την κιβωτό, έτσι και ο Χριστός μας έκανε την Εκκλησία. Εάν ο Χριστός είναι ο πατέρας μας η Εκκλησία που βαπτιστήκαμε και κοινωνάμε το Σώμα Του και το Αίμα Του, είναι η μάνα μας. Όσοι μπαίνουν στην Εκκλησία και ακούνε το Χριστό δεν φοβούνται τίποτα στη ζωή τους. Δεν τρέμουν τα κύματα γιατί βρίσκονται κοντά στον Δυνατό. Ο Νώε δεν ντρεπόταν να κάνει το θέλημα του πατέρα Του, του Θεού και σώθηκε. Οι άλλοι, που κοροΐδευαν και είχαν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους χάθηκαν. Κοντά λοιπόν στο Χριστό και στην Εκκλησία, για να βρούμε τη σωτηρία και τη χαρά.

Ερωτήσεις

- 1) Γιατί ο Θεός αποφάσισε να καταστρέψει τον κόσμο;
- 2) Γιατί έπρεπε ο Νώε να κτίσει την κιβωτό;
- 3) Ποιά είναι η δική μας κιβωτός;

4.Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ (Γεν. 7)

Οι μέρες του κτισίματος της κιβωτού πέρασαν. 120 ολόκληρα χρόνια ανέβαλε ο Θεός την τιμωρία. Οι άνθρωποι δεν άλλαξαν μυαλό. Όπως καλεί ο πατέρας το παιδί του όταν βλέπει μπόρα να έρχεται, έτσι φωνάζει και ο Θεός στο δίκαιο Νώε: „Έμπα μέσα!“ του λέει. Παρόλο που ούτε ένα συννεφάκι δεν φαινόταν, ο Νώε πιστεύει και ακούει τον Θεό. Μαζί με το Νώε μπαίνουν και 7 ζευγάρια απο τα ήμερα ζώα και 1 ζευγάρι απο τα άγρια ζώα. Όπως το φθινόπωρο φεύγουν τα πουλιά μόνα τους για χώρες πιο ζεστές, έτσι και όλα τα ζώα μόνα τους τρέχουν να μπουν στην σκοτεινή κιβωτό. Ζούνε μαζί μέσα στο μεγάλο καράβι χωρίς να πειράζει το ένα το άλλο. Τα ζώα ακούνε το Θεό. Εμείς πολλές φορές όχι.

Ήταν Νοέμβριος μήνας όταν οι καταρράκτες του ουρανού άνοιξαν. Ο Νώε ήταν 600 χρόνων. Η τεράστια πόρτα της κιβωτού κλείνει. Μαζί της κλείνει και η ευκαιρία της μετάνοιας για τους αμαρτωλούς. Οι θάλασσες, οι λίμνες, τα ποτάμια άρχισαν να βράζουν και να βουίζουν απο τη ταραχή των κυμάτων και το θόρυβο του νερού. Ο ουρανός βροντούσε και άστραπτε. Το νερό έπεφτε ορμητικό για 40 ολόκληρες μέρες. Το νερό, που δίνει ζωή στα λουλούδια και τα ζώα καταστρέφει τώρα τον παλιό-κόσμο. Στην αρχή οι άνθρωποι θα νόμισαν ότι ήταν μια μικρή βροχούλα. „Ε! Θα περάσει!“ θα σκέφτηκαν. Όταν το νερό άρχισε να σηκώνεται τότε τρέξαν στις κορυφές των δέντρων και των βουνών. Όσο το νερό αργά-αργά τους πλησίαζε, τόσο μεγάλωνε η αγωνία και ο φόβος. Πολλοί θα πιάστηκαν απο την κιβωτό. Θα σκαρφάλωσαν στη σκεπή της. Θα παρακάλεσαν το Νώε. Η καρδιά του Νώε σίγουρα θα ράγισε. Η πόρτα όμως δεν μπορούσε να ανοίξει. Πολλοί θα προσπάθησαν να ανοίξουν με τη βία την κιβωτό. Τίποτα όμως. 120 χρόνια τους προειδοποιούσε ο φίλος τους ο Νώε και αυτοί..κοροΐδευαν. Το ίδιο χέρι που άνοιξε τώρα τους καταρράκτες του ουρανού έκλεισε την πόρτα της κιβωτού.

Η γή έγινε μια απέραντη θάλασσα. Μαζί με τους ανθρώπους πέθαναν και πολλά αθώα ζώα. Δεν θα μπορούσε ο άνθρωπος να ζήσει μετά, μέσα σε ένα πλήθος ζώων. Πάνω απο μισό χρόνο (150 μέρες), μένει η γή σκεπασμένη απο το νερό. Ο Θεός φαίνεται να έχει ξεχάσει το Νώε στο καράβι, μόνο και έρημο. Ο Θεός όμως ποτέ δεν ξεχνάει αυτόν που τον αγαπάει. Πολλές φορές έρχονται μπόρες και στην δικιά μας ζωή. Όσο πιο πολύ νερό έπεφτε τότε, τόσο πιο πολύ σηκωνόταν ψηλά η κιβωτός του Νώε. Και μεις στις μπόρες σηκωνόμαστε ψηλά στον ουρανό, ζητάμε τη βοήθεια, το χέρι του πατέρα μας του Θεού.

Και μεις μπήκαμε στο νερό της κολυμβήθρας και γίναμε παιδιά του Θεού. Μέσα στην κιβωτό Του, την εκκλησία, κάθε Κυριακή τρώμε το Σώμα Του και πίνουμε το Αίμα Του. Πρέπει όμως και κάθε μέρα με την ευγένειά μας και την καλωσύνη μας να δείχνουμε ποιός είναι ο μεγάλος Πατέρας μας.

Ερωτήσεις

1) Πώς πήγαν τα ζώα στην κιβωτό;

2)Τι είναι ο κατακλυσμός;

3)Γιατί έρχονται μπόρες και στην δικιά μας ζωή;

8.ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ (Γεν.8+9)

Ο Θεός δεν ξέχασε το Νώε. Προστάζει τον άνεμο να καθαρίσει τον ουρανό και να εξατμίσει το νερό. Ένα απαλό βοριαδάκι φυσάει στη γή. Η γη έχει καθαριστεί, έχει πλυθεί απο τη μουτζούρα της αμαρτίας. Ο ήλιος άρχισε πάλι να στέλνει τις ακτίνες του και να ζεσταίνει τον κόσμο. Ο ουρανός έγινε ξάστερος και όμορφος. Είναι Απρίλιος και οι κορυφές των βουνών αρχίζουν πάλι να φαίνονται. Η κιβωτός κάθεται απαλά στα βουνά Αραράτ, παρόλο που είναι τόσο βαριά. Ο Νώε ανεβαίνει και κοιτά από το παράθυρο τον καινούργιο κόσμο.

Στέλνει στην αρχή ένα κοράκι για να δει αν υποχώρησαν τα νερά. Δεν επέστρεψε. Βρήκε πλούσια τροφή απο τα ψοφίμια και ξέχασε την κιβωτό. Στέλνει και ένα περιστέρι. Το περιστέρι όμως ξαναγύρισε. Δεν βρήκε τόπο να σταθεί. Δεν του αρέσει η λάσπη και τα βαλτόνερα. Ο Νώε έβγαλε έξω το χέρι του και έπιασε το κουρασμένο περιστέρι. Μετά απο 7 μέρες στέλνει πάλι το περιστέρι. Το βραδάκι γυρνάει το περιστέρι με ένα κλαδί ελιάς. Τα δέντρα αρχίζουν να ξαναζούν και να ξανανθίζουν. Την τρίτη φορά το περιστέρι δεν ξαναγυρνά. Υπάρχουν άνθρωποι, που σαν το κοράκι κάθονται στη λάσπη της αμαρτίας. Υπάρχουν άλλοι, που σαν το περιστέρι δεν βρίσκουν ξεκούραση και ησυχία παρά μόνο κοντά στο Χριστό.

Ο Νώε ξεσκεπάσει ένα μέρος της κιβωτού. Τώρα μπορούσε να αναπνεύσει καλύτερα. Μπορούσε να δει το νέο κόσμο που ανέτειλε. Μετά από ένα χρόνο βροχής και μπόρας, μπορούσε να δει και πάλι την ξηρά, τη γή. Κάποτε έβλεπε κάθε μέρα τη γή. Δεν την αγαπούσε όμως. Την είχε συνηθίσει. Τώρα μπορούσε να εκτιμήσει καλύτερα το δώρο αυτό του Πατέρα Του. Πόσες φορές και μείς δεν εκτιμάμε τα δώρα του Θεού, παρά όταν τα χάνουμε;

Δεν βγαίνει αμέσως ο Νώε από την κιβωτό. Περιμένει και πάλι την εντολή του Θεού. Μόλις πατάει το πόδι του στη γή, ο Νώε δεν τρέχει να κτίσει μια καλυβούλα, ένα σπιτάκι. Τρέχει να πει „ευχαριστώ“ στο Θεό να προσευχηθεί. Ήταν πρωτοχρονιά όταν βγήκε ο Νώε απο τη σκοτεινή κιβωτό η καλύτερη και ωραιότερη πρωτοχρονιά του κόσμου.

Και ο Θεός ευχαριστημένος απο το Νώε, τον ευλόγησε να έχει πολλούς απογόνους, που να γεμίσουν τη γή. Τα ζώα που είχαν επαναστατήσει εναντίον του ανθρώπου, θα τον υπηρετούν και πάλι σαν κύριο και αφεντικό τους. Και επειδή ο άνθρωπος θα έτρεμε με την παραμικρή βροχούλα, μήπως έρθει νέα καταστροφή, ο Θεός δίνει μια υπόσχεση. Ποτέ πιά δεν θα καταστρέψει τη γή με νερό και κατακλυσμό. Και απόδειξη αυτής της συμφωνίας είναι το ουράνιο τόξο, που βγαίνει μετά από κάθε μπόρα. Το ουράνιο τόξο είναι σύμβολο της αγάπης του Θεού. Είναι η υπογραφή, η σφραγίδα του Θεού. Κάθε φορά, που βλέπουμε το ουράνιο τόξο, πρέπει να δοξολογούμε το Θεό για την ανοχή και την αγάπη του σε μας.

Ερωτήσεις

1) Ποιά πουλιά έστειλε ο Νώε και γιατί; 2) Ποιά ήταν η καλύτερη πρωτοχρονιά του κόσμου; 3) Τί έκανε ο Νώε μόλις πάτησε το πόδι του στη ξηρά; 4) Τί είναι το ουράνιο τόξο;

9. Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ (Γεν.11)

Ο άνθρωπος ξεχνά και πάλι τον Θεό. Ενώ ο Θεός του είχε υποσχεθεί, ότι ποτέ άλλοτε δεν θα τον κατέστρεφε, ο άνθρωπος δεν τον πίστεψε. Βρήκαν οι άνθρωποι μια μεγάλη και εύφορη πεδιάδα, που θα μπορούσε όλους να τους θρέψει και σταμάτησαν εκεί. Και σαν να ήταν εχθρός τους ο Θεός άρχισαν να ετοιμάζονται για πόλεμο. Κτίζουν ένα πύργο πανύψηλο. Ενώ θα μπορούσαν ειρηνικά να καλλιεργούν τη γή, εκείνοι κάνουν έργα πολεμικά. Δεν θέλουν να εμπιστευθούν τον εαυτό τους στον Πατέρα τους τον Θεό. Νομίζουν ότι μπορούν να ζήσουν μόνοι τους. Τόσος κόπος, τόσα έξοδα για κάτι που νομίζουν ότι θα τους δώσει φήμη και όνομα. Για να κτιστεί αυτός ο ουρανο-ξύστης οι άνθρωποι σπαταλάνε όλη την εξυπνάδα τους. Χρησιμοποιούν πλιθάρια και πίσσα. „Εμπρός! Ελάτε όλοι μαζί να κτίσουμε πόλη και πύργο, που να φτάνει στον ουρανό!“, λέει ο ένας στον άλλο.

Ήταν κακό άραγε το κτίσιμο ενός πύργου; Κακός ήταν ο εγωισμός τους. Όσο υψωνόταν ο πύργος ψηλά τόσο τα μυαλά τους πέρνανε αέρα. Ο Θεός κατεβαίνει να δει, τί κάνουν οι άνθρωποι. Όπως ο πατέρας σκύβει να δει, τον πύργο, που χτίζει το παιδάκι του στην άμμο, έτσι σκύβει και ο Θεός. Νομίζουν οι άνθρωποι, πως ήταν τεράστιο το παλάτι ότι αγγίζει τον ουρανό. Ο Θεός όμως χρειάζεται πολύ „να σκύψει“ για να τον παρατηρήσει. Αλλωστε ο Θεός δεν καταδικάζει το παιδί του, προτού δει τα έργα του. Ο Θεός δεν τιμωρεί για εκδίκηση, αλλά επειδή μας αγαπά. Αφησε τους ανθρώπους να ταλαιπωρηθούν, για να βάλουν μυαλό. Όπως ο πατέρας δεν χτυπά το παιδί του επειδή το μισεί, αλλά για να μην κατακυλήσει χαμηλά, έτσι κι ο Θεός με τις τιμωρίες, εμποδίζει την κατακύλα μας. Μπερδεύει τις γλώσσες των ανθρώπων. Ο Θεός δεν κάνει σεισμό για να σωριαστεί ο πύργος. Δεν θέλει ο Θεός να θανατώσει τα παιδιά του κάτω από τα ερείπια του πύργου. Δεν στέλνει αστραπές και φωτιά, όπως θα έκανε ο Δίας. Μπερδεύει απλώς τις γλώσσες και οι άνθρωποι σκορπάνε στη γή, για μην ενωθούν πάλι για να φτιάξουν κάτι, που θα τους καταστρέψει.

Μετά από πολλά χρόνια, ήρθε το άγιο Πνεύμα και μας έκανε όλους τους λαούς και πάλι αδέρφια. Όλοι μπορούν να μιλήσουν μεταξύ τους με τη γλώσσα της αγάπης, της θυσίας και της ταπείνωσης που δίδαξε ο Χριστός. Κάτι όμως μένει από τον πύργο της Βαβέλ. Οτι και να κάνουμε εμείς τα παιδιά του Θεού, εαν είναι χωρίς την ευλογία του Θεού τότε στο τέλος θα διαλυθεί. Πάντοτε λοιπόν με το Θεό προχώρα στη ζωή σου και να είσαι βέβαιος ότι θα φτάσεις εκεί που δεν έφτασαν οι χτίστες του πύργου ψηλά μέχρι τον ουρανό.

Ερωτήσεις:

- 1)Γιατί χτίσανε οι άνθρωποι τον πύργο της Βαβέλ
- 2)Ποιό ήταν το λάθος τους
- 3)Πώς και γιατί τιμωρεί ο Θεός;
- 4)Πώς θα φτάσουμε εμείς ψηλά στον ουρανό;

Ο ΑΒΡΑΑΜ (Γεν.11-14)

Έχουμε ζήσει όλοι μας τί σημαίνει να αλλάζεις σπίτι. Να μετακομίζεις κάπου μακριά απο τα αγαπημένα σου πρόσωπα. Να χωρίζεσαι από τον παππού σου, τη γιαγιά σου, τον πατέρα ή την μητέρα σου. Την πίκρα αυτή έζησε και ο Αβραάμ. Ο Αβραάμ ήταν το τρίτο παιδί του Θάρα. Στα μάτια του Θεού έγινε όμως „ο πρώτος“. Ο πατέρας του πίστευε στα είδωλα. Το μικρό του παιδί όμως κατάλαβε ότι ένας είναι ο αληθινός Θεός, που πρέπει να αγαπά και να εμπιστεύεται. Ο Θεός παρακάλεσε τον Αβραάμ να αφήσει την πατρίδα του και τους συγγενείς για να πάει σε μιά χώρα άγνωστη και μακρινή. Χωρίς να βλέπει και να ξέρει για πού πηγαίνει, παρόλο που ήταν 75 χρονών γέρος, ξεκίνησε ο Αβραάμ το μεγάλο ταξίδι του επειδή είχε κάποια άλλα μάτια, τα μάτια της πίστης στο Θεό. Τα μάτια μας πολλές φορές μας απατάνε. Ο Θεός ποτέ! Στο μακρινό του ταξίδι έχει άξιους συντρόφους· τη γυναίκα του, την όμορφη Σάρρα, τον ορφανό ανιψιό του Λώι και όλους τους δούλους του.

Ο Αβραάμ φθάνει στη χώρα, που του υποσχέθηκε ο Θεός. Εκεί βρίσκονται όμως άνθρωποι ειδωλολάτρες. Και ενώ ο Αβραάμ είναι ξένος μετανάστης και μετακινείται συνεχώς, οι ειδωλολάτρες έχουν το σπιτάκι τους. Ζούν σε πόλεις. Ο ξένος όμως Αβραάμ έχει στην ξενιτειά έναν φίλο πολύ δυνατό· το Θεό, που για πρώτη φορά του φανερώνεται. Του υπόσχεται ότι την γή που βλέπει δεν θα την κληρονομήσει βέβαια εκείνος, αλλά τα παιδιά του. Και ο Αβραάμ παντού χτίζει θυσιαστήρια στον μεγάλο φίλο του, τον Θεό.

Μια δοκιμασία όμως έρχεται πάλι να δοκιμάσει τον Αβραάμ. Οι βοσκοί του Λώι μαλώνουν με τους βοσκούς του Αβραάμ για τα χωράφια. Όσο ήταν φτωχοί, ο θείος και ο ανιψιός ήταν αγαπημένοι. Όταν ήρθαν τα πλούτη άρχισε η ζήλεια· το δικό μου και το δικό σου. „Διάλεξε πρώτος“ λέει ο ταπεινός Αβραάμ στον Λωι, „το μέρος που θέλεις“. Και ο Λώι αντί να αφήσει τον θείο του, που ήταν μεγαλύτερος, να διαλέξει βιάζεται να πάρει τα πιο καλά και εύφορα μέρη· τα Σόδομα και τα Γόμορα. Τιμωρείται όμως. Δυνατοί βασιλιάδες σέρνουν τον Λώι και την οικογένειά του με αλυσίδες δεμένους μακριά. Ο Αβραάμ δεν μένει αδιάφορος. Μαζεύει 318 αγαπημένους δούλους και το βράδυ με την δύναμη του Θεού σκορπάει τον μεγάλο στρατό των βασιλιάδων. Ποτέ στην ιστορία δεν έγινε τέτοια μάχη, όχι από μίσος ή συμφέρον αλλά από την αγάπη του Αβραάμ για κάποιον, που τον είχε πληγώσει. Όταν ο Λώι χωρίστηκε απο τον καλοκάγαθο Αβραάμ, αλλά και όταν εκείνος γύρισε απο τον πόλεμο, τον συναντά ο Θεός.“ Κοίταξε όσο πάει το μάτι σου. Όλη τη γή, που βλέπεις θα την δώσω σε σένα για πάντα. Τα παιδιά σου θα γίνουν σαν την άμμο της θάλασσας και σαν τα αστέρια του ουρανού“. Στην μεγάλη οικογένεια του Αβραάμ ανήκουμε όλοι εμείς, που αγαπάμε και έχουμε εμπιστοσύνη στον πατέρα μας τον Θεό, όλοι εμείς, που έχουμε τα μάτια στραμένα όχι μόνο στα χαμηλά όπως ο Λώι(που έπεσε και χαμηλά) αλλά ψηλά, στον ουρανό, στον ίδιο τον Θεό.

Ερωτήσεις:

1) Πώς ξεκίνησε ο Αβραάμ γέρος να μετακομίσει σε άγνωστα μέρη;

- 2) Ποιός τον περίμενε στην ξεντειά;**
- 3) Ποιά ήταν η διαφορά του Λώτ από τον θείο του;**

Ο Θεός υποσχέθηκε πολλά παιδιά στον πιστό του φίλο, τον Αβραάμ. Πώς όμως θα αποκτούσαν παιδιά, αφού και αυτός και η Σάρρα ήταν πλέον παππούδες; Ο Αβραάμ όμως πίστευε περισσότερο στο Θεό, παρά στο μυαλό του... Ήταν μεσημέρι, όταν ο Αβραάμ, καθισμένος κάτω από μια βελανιδιά, βλέπει τρεις άντρες να στέκονται μακριά του. Φιλόξενος όπως ήταν τρέχει να τους υποδεχτεί. Παρόλα τα γεράματα, πέφτει κάτω και τους προσκυνά. Προσφέρει νερό. Τους πλένει τα πόδια λές και ήταν δούλος. Λέει στην γυναίκα του να ψήσει ψωμί. Σφάζει για τους ξένους το τρυφερότερο μοσχάρι. Ο Αβραάμ είχε μάθει τί σημαίνει να είσαι ξένος. Γι αυτό περιποιόταν κάθε ξένο. Οι τρεις άντρες, που ήταν μπροστά του, χωρίς να το ξέρει εκείνος, δεν ήταν απλοί ξένοι. Ήταν ο Κύριος, ο Χριστός με δύο αγγέλους του. Το δώρο των ξένων στον φιλόξενο Αβραάμ ήταν ένα ευχάριστο μήνυμα· η Σάρρα μετά από ένα χρόνο θα κάνει το πρώτο της παιδάκι. Γέλασε κοροιδευτικά η Σάρρα, που ήταν πλέον „γιαγιά“. Το παιδάκι όμως γεννήθηκε. Πήρε το όνομα Ισαάκ, που σημαίνει το παιδί που είναι χαρούμενο και γελά.

Ο Χριστός αμοίβει τη φιλοξενία. Μπήκε στη βάρκα του Πέτρου για να κηρύξει και η βάρκα γέμισε ψάρια. Πήγε στην Κανά και οι στάμνες γέμισαν κρασί. Πόσο καλό είναι να είμαστε φιλόξενοι; Έχουμε τότε στην καρδιά μας, τον μεγάλο καλεσμένο, τον Χριστό. Ο Θεός όμως κάνει και άλλο ένα δώρο στον Πατριάρχη· του λέει ότι οι μεγάλες πόλεις, που διάλεξε ο ανιψιός του για να μείνει, θα εξαφανισθούν. Και ο καλοκάγαθος Αβραάμ τρέμει για την τύχη του ανιψιού του.

Οι δύο άγγελοι, που χωρίσθηκαν από τον Αβραάμ, φθάνουν το απόγευμα στα Σόδομα. Ο Λώτ καθόταν μόνος, έξω από την αμαρτωλή πόλη. Έφυγε ο Λώτ από την παρέα των αμαρτωλών και βρίσκει τη συντροφιά των αγγέλων. Χωρίς να γνωρίζει ποιοί ήταν, τρέχει να τους φιλοξενήσει. Μόλις είδαν τους ξένους, οι κάτοικοι της πόλης, όλοι μαζί, νέοι και γέροι, τρέχουν να κάνουν κακό και στους ξένους και στον Λώτ. Οι άγγελοι τότε άπλωσαν τα χέρια τους, τράβηξαν τον Λώτ μέσα στο σπίτι, έκλεισαν την πόρτα και στράβωσαν τους κακούς. Ούτε όμως και τότε εκείνοι μετάνιωσαν. “Σηκωθείτε αμέσως και φύγετε γρήγορα από αυτή την πόλη, γιατί ο Κύριος θα την καταστρέψει!” λένε οι δύο άγγελοι στον Λώτ, που στέκεται ακίνητος από το φόβο. Του τραβάνε το χέρι και μαζί με την γυναίκα και τις κόρες του τον βγάζουν έξω από τα Σάδομα. „Τρέξε στο βουνό και μην κοιτάς ξοπίσω σου!“, του λένε. Μόλις φεύγει ο δίκαιος Λώτ, ο ουρανός βρέχει θειάφι και πάνω από το θειάφι φωτιά. Μια λίμνη που κόχλαζε έγινε η πανέμορφη πεδιάδα, ένας τάφος, όπου μέχρι σήμερα τίποτα δεν ζεί. Είναι η γνωστή Νεκρή Θάλασσα. Ας φύγουμε και μείς μακριά από το κακό και την αμαρτία, πιάνοντας το χέρι του Χριστού! Δεν θα φοβόμαστε τότε κανένα καμίνι και καμιά καταστροφή!

Ερωτήσεις 1) Ποιά ήταν τα δώρα των ξένων για τη φιλοξενία;

2) Γιατί και πώς καταστράφηκε η όμορφη πόλη των Σοδόμων;

3) Πώς θα αποφύγουμε και μεις την καταστροφή;

Η ΥΠΑΚΟΗ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ (Γεν.22)

„Αβραάμ, Αβραάμ!“ φωνάζει τον φίλο του ο Θεός. Ο γέροντας πατριάρχης σκιρτάει από χαρά. Φαντάζεται ότι μιά νέα αποκάλυψη του Θεού τον περιμένει. Κι όμως ο Θεός του ζητάει να θυσιάσει ότι πιο πολύτιμο έχει στον κόσμο για χάρη του: το μονάκριβο παιδί του, το γέλιο των γηρατειών του. Μέχρι τότε ο Αβραάμ είχε κάνει τα πάντα για τον Θεό. Αφησε την πατρίδα του. Εγκατέλειψε τους συγγενείς του. Και τώρα ο Θεός του ζητάει το πάν: το μονάκριβο, το αγαπημένο του παιδί, τον Ισαάκ. Ο Θεός δεν θέλει να υπάρχει τίποτα στην καρδιά του παιδιού Του εκτός από την αγάπη Του. Ο Αβραάμ πρέπει να θυσιάσει το παιδί του και μάλιστα με τα ίδια του τα χέρια. Ο Αβραάμ όμως έχει εμπιστοσύνη στο Θεό του. Αυτός που από ανέστησε τον Ισαάκ στη νεκρή από τα γεράματα κοιλιά της Σάρρας, θα μπορούσε και πάλι να τον αναστήσει.

Ο Αβραάμ δεν αναβάλλει. Η αναβολή χαλαρώνει την προθυμία. Πρωί-πρωί σηκώνεται. Δεν λέει τίποτα στη Σάρρα. Η μητρική της γεροντική καρδιά δεν θα άντεχε το μαντάτο. Δεν λέει τίποτα ο γέροντας Αβραάμ ούτε στους δούλους του. Ο γέροντας Αβραάμ σηκώνει ολομόναχος το βάρος της στενοχώριας του, και όχι για μερικές ώρες αλλά για τρεις ολόκληρες μέρες. Μοναδικός του σύντροφος ήταν ο Θεός. Μετά την κοπιαστική οδοιπορία λέει στους δύο δούλους του να τον αφήσουν μόνο με το παιδί του. Ο Πατριάρχης φορτώνει τα ξύλα της θυσίας στο μονάκριβο παιδί του, τον Ισαάκ, που ήταν στο άνθος της ηλικίας του: 20 χρονών. Ο ίδιος πέρνει το δαδί με τη φωτιά και το μαχαίρι για τη θυσία. „Πατέρα!“ ρωτάει γεμάτος απορία ο Ισαάκ. Και ο Αβραάμ στο άκουσμα αυτής της λέξης ραγίζει. „Τί είναι παιδί μου;“. „Νά! Εσύ μεταφέρεις τη φωτιά και εγώ τα ξύλα. Πού είναι όμως το πρόβατο για τη θυσία;“. „Παιδί μου, δεν θα φροντίσει ο Θεός;“ λέει γεμάτος εμπιστοσύνη ο Αβραάμ.

Πραγματικά πού βρήκε ο γέροντας την δύναμη να με πέτρες το θυσιαστήριο; Με τί καρδιά πήρε απο τους ώμους τα ξύλα και να τα βάλει επάνω; Πού βρήκαν τη δύναμη τα γεροντικά του χέρια να δέσουν τα πόδια και τα χέρια του παιδιού του; Τί να είπε άραγε ο Αβραάμ στον Ισαάκ την τρομερή εκείνη ώρα; Αλλά και πραγματικά με πόση υπομονή και καρτερία υπακούει ο Ισαάκ; Το μαχαίρι του Αβραάμ σηκώνεται και αστράφτει στις ακτίνες του ήλιου. „Αβραάμ, Αβραάμ!“. Ο Αβραάμ με ανασπασμένο το χέρι κοιτάει να δει απο πού έρχεται η φωνή. „Μην κάμεις στο παιδί σου κανένα κακό! Επειδή δεν λογάρισες ούτε το μονάκριβο παιδί σου για χάρη μου, σου υπόσχομαι αληθινά ότι θα σου δώσω όλα τα αγαθά της γής. Θα κάνω τους απογόνους σου σαν τα αστέρια του ουρανού και την άμμο της θάλασσας!“. Και καθώς σηκώνει το βλέμμα του ο γέροντας Αβραάμ βλέπει σε ένα θάμνο μπερδεμένα τα κέρατα ενός κριαριού. Ο Αβραάμ θυσίασε για το Θεό το όνειρό του, το θησαυρό του και ο Θεός του τα δίνει όλα πίσω χιλιοπλάσια.

Ο ίδιος ο Θεός που είναι άπειρη αγάπη και σταμάτησε το χέρι του Αβραάμ από την θυσία του παιδιού του, δεν λυπήθηκε να παραδώσει ο ίδιος το μονάκριβο παιδί Του, τον Ιησού Χριστό για την αγάπη μας. Ο Ισαάκ δεν θυσιάστηκε τελικά. Ο Χριστός ήπιε όμως το ποτήρι του Σταυρού μέχρι τελευταία σταγόνα για την σωτηρία και την ευτυχία μας. Δεν αξίζει λοιπόν και μείς για το Χριστό να θυσιάσουμε τη ζωή μας;

Ερωτήσεις

- 1) Γιατί διάταξε ο Θεός τον Αβραάμ να θυσιάσει το παιδί του;
- 2) Ποιός θυσίασε το μονάκριβο παιδί του για μας;
- 3) Διηγήσου με δικά σου λόγια την ιστορία της θυσίας του Ισαάκ

Η Σάρρα σε ηλικία 127 χρονών κοιμήθηκε. Ο Αβραάμ έκλαψε για τον αποχωρισμό της. Τόσα καί τόσα πέρασε ο γέροντας Πατριάρχης καί δεν έχυσε δάκρυ. Τώρα που αποχωρίζεται την σύντροφο της ζωής του. Δεν είχε όμως αποκτήσει ούτε ένα μικρό χωραφάκι για να θάψει την αγαπημένη του Σάρρα. Ο Αβραάμ ήξερε ότι είναι ένας διαβάτης, ένας ξενιτεμένος στην ζωή αυτή, γι αυτό κοίταζε πώς θα αποκτήσει παλάτι στην ουράνια πατρίδα του. Το μόνο που απόκτησε στη ζωή αυτή, ήταν ένα ...μνημείο, για τη σύντροφο της ζωής του. Μαζί με τον θάνατο της Σάρρας ήρθε ένα ευχάριστο γεγονός: ο γάμος του μονάκριβου γιού του, του Ισαάκ. Ο Αβραάμ λαχταρά να σφίξει στα χέρια του ένα εγγονάκι. Ήθελε όμως ο Ισαάκ να πάρει κοπέλλα από την πατρίδα του. Επειδή ήταν ο ίδιος γέρος, στέλνει τον έμπιστο δούλο του στην μακρινή Χαράν, απο όπου ξεκίνησε ο Αβραάμ. Ο δούλος κάθεται στο πηγάδι καί προσεύχεται στο Θεό να βρεθεί η κατάλληλη κοπέλλα για το αφεντικό του. Βλέπει την όμορφη Ρεβέκα να έρχεται. Παρότι πλούσια εκείνη, πηγαίνει μόνη της να ποτίσει τα ζώα του πατέρα της. Καί όχι μόνο αυτό! Μόλις βλέπει τον ξένο κατάκοπο, τρέχει να του δώσει νερό, να ποτίσει τις καμήλες του, να τον φιλοξενήσει.

Η Ρεβέκκα έκανε δύο δίδυμα εγγονάκια στον Αβραάμ, τον Ησαύ καί τον Ιακώβ. Όταν έβγαιναν στο φώς του κόσμου ο Ησαύ βγήκε πρώτος. Ο δεύτερος όμως ο Ιακώβ είχε πιάσει το μικρό του αδελφάκι απο την φτέρνα του. Αυτό το γεγονός έδωσε στην μαμά τους να καταλάβει ότι το δεύτερο παιδάκι θα γίνει πίο δυνατό από το πρώτο. Ο Ησαύ ήταν παιδί σκληρό. Του άρεσε να ζεί περισσότερο έξω στην ύπαιθρο, να κυνηγά ζώα. Ο Ιακώβ ήταν παιδάκι ήμερο, παιδί του σπιτιού, της σουκίας. Τότε το παιδί, που ήταν πρωτότοκο ήταν ο αρχηγός της οικογένειας. Έπαιρνε διπλή μερίδα απο την περιουσία. Κάποια μέρα ο Ησαύ ήρθε πεινασμένος από το κυνήγι. Είδε τον Ιακώβ να έχει μπροστά του ένα πιάτο κόκκινο φαγητό, φακιές. „Δός μου να φάω!“ λέει στον αδελφό του. „Δεν σου δίνω λέει εκείνος, εαν δεν μου δώσεις όλα τα δικαιώματα, που έχεις σαν πρώτος που είσαι!“. Ο Ησαύ από την λαιμαργία του τα δίνει όλα στον αδελφό του, για ένα...πιάτο φακές.

Όταν γέρασε ο Ισαάκ, τα μάτια του αδυνάτισαν καί το φώς του λιγόστεψε. Καλεί τον Ησαύ καί του λέει: „ Παιδί μου! Εγώ γέρασα καί δεν ξέρω πότε θα πεθάνω. Πάρε τα όπλα σου καί φέρε μου κυνήγι να φάω καί να σου δώσω την τελευταία μου ευλογία!“. Φεύγει ο Ησαύ να κυνηγήσει. Η Ρεβέκκα, επειδή αγαπούσε πίο πολύ τον Ιακώβ, ντύνει εκείνον με τα ρούχα του Ησαύ. Ετοιμάζει δύο κασιόκια. Τυλίγει τα μπράτσα με δέρμα κασικίσιο καί δίνει το φαγητό στα χέρια του Ιακώβ. Ο Ισαάκ νόμισε ότι ήταν το πρώτο του παιδί, εκείνο, που του έφερνε το φαγητό καί του δίνει πλούσια την ευλογία του: „Εύχομαι, να σου δώσει ο Θεός βροχή από τον ουρανό καί όλα τα αγαθά της γής. Όλα τα έθνη να σε υπηρετήσουν καί να σε προσκυνήσουν!“. Όταν ήρθε ο Ησαύ ήταν πλέον..αργά. Όποιος απατάει όμως θα απατηθεί. Για αυτή του την πράξη ο Ιακώβ αναγκάστηκε να φύγει από την μητέρα του, για να μην τον σκοτώσει ο αδελφός του. Αναγκάστηκε να γίνει βοσκός καί υπηρέτης στο θείο του για 20 χρόνια. Αναγκάστηκε να χάσει καί εκείνος το καλύτερο παιδί του, τον Ιωσήφ.

Παρόλες όμως τις δυσκολίες ευλογήθηκε από το Θεό. Όταν έφυγε από το σπίτι του διωγμένος από τον αδελφό του, ξάπλωσε το βράδυ στην ερημιά λίγο να ξεκουρασθεί. Πήρε μια πέτρα για μαξιλάρι. Για στρώμα του είχε το κρύο χώμα καί για σκηνή τον γεμάτο αστέρια ουρανό. Ένιωθε μόνος φυγής καί έρημος. Τη δύσκολη εκείνη στιγμή όμως τον συναντά ο Θεός. Ο Ιακώβ βλέπει μια σκάλα-γέφυρα από τη γή στον ουρανό. Αγγελοι ανεβοκατέβαιναν. Καί στην κορυφή της σκάλας ήταν ο Θεός, Αυτός που δίνει την Ελπίδα, την Χαρά καί την αισιοδοξία σε όλους εμάς τους διαβάτες της ζωής. Η σκάλα που ενώνει εμάς με τον ουρανό είναι η Παναγιά, η μητέρα του Χριστού.

Ερωτήσεις

- 1)Γιατί ο Αβραάμ δεν απόκτησε ούτε ένα χωραφάκι εδώ στη γή;
- 2)Πού οδήγησε η λαιμαργία τον Ησαύ;

**3) Πώς πλήρωσε ο Ιακώβ για την απάτη του;
Ποιά είναι η δικιά μας σκάλα (κλίμακα) που μας οδηγεί στο Χριστό και γιατί;**

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ (Γεν.37)

Ο Ιακώβ στην ξεντειά γέννησε 12 παιδιά. Η αγαπημένη του γυναίκα, η Ραχήλ γέννησε τα δύο τελευταία τον Ιωσήφ και τον Βενιαμίν. Η χαρά της Ραχήλ, που χρόνια δεν μπορούσε να κάνει ένα παιδάκι, ήταν απερίγραπτη. Θεώρησε τον Ιωσήφ προκαταβολή της ευλογίας που θα της δοθεί από τον Θεό. Τη στιγμή όμως που γεννούσε το τελευταίο της παιδί άφησε την τελευταία της πνοή. Ο Ιωσήφ από μικρό παιδί ήταν στολισμένος με όλες τις αρετές. Ήταν φρόνιμος, υπάκουος, εργατικός. Δούλευε σκληρά βόσκοντας τα πρόβατα του πατέρα του. Για αυτό ο πατέρας του το αγαπούσε περισσότερο από τα άλλα παιδιά. Έραψε στο παιδί τουέναν μακρύ, πολύχρωμο χιτώνα. Αυτό κίνησε την ζήλεια των αδελφών του. Τόσο πολύ τον μισούσαν ώστε σκέφθηκαν να τον σκοτώσουν.

Η ζήλεια τους έγινε πιο μεγάλη από δύο όνειρα που είδε ο Ιωσήφ και απονήρευτος όπως ήταν, τους τα είπε. Τα αδέρφια του έκαναν δεμάτια από στάχυα. Ξαφνικά το δικό του δεμάτι στάθηκε όρθιο. Τα δεμάτια των αδελφών έγειραν ευλαβικά και το προσκυνούσαν. Στο άλλο όνειρο ο ήλιος, το φεγγάρι και τα αστέρια γύριζαν όλα μαζί και προσκύνησαν τον μικρό Ιωσήφ. Μόλις τα άκουσαν αυτά τα όνειρα τα αδέρφια του κοκκίνισαν από το θυμό: „Σάμπως νομίζεις, ότι θα γίνεις βασιλιάς και ότι θα μας εξουσιάζεις;“. Ακόμα κι ο πατέρας του νόμισε ότι πήραν αέρα τα μυαλά του μικρού Ιωσήφ και έτρεξε να τον μαλώσει. Πού να ξέρει το σχέδιο του Θεού; Κάποτε τα αδέρφια έλειπαν μακριά βόσκοντας τα πρόβατα. Ο Ιακώβ παρακάλεσε το παιδί του να πάει να δει τί κάνουν. Τρεις μέρες δρόμο έκανε ο μικρός Ιωσήφ για να συναντήσει τα αδέρφια του. Μόλις εκείνοι τον βλέπουν από μακριά, φώναξαν όλοι μαζί με ένα στόμα: „Νάτος! Έρχεται εκείνος που είδε τα...ωραία όνειρα! Να η ευκαιρία να τον ξεφορτωθούμε μιά και καλή! Θα τον σκοτώσουμε και θα τον πετάξουμε στα πηγάδια!“ Μόνον ο πιο μεγάλος, ο Ρουβήν, αντέδρασε: „Ας μην βάψουμε τα χέρια μας με αίμα! Ας τον ρίψουμε ζωντανό σε ένα πηγάδι!“. Ήθελε να βρεί ευκαιρία ο καλός Ρουβήν να σώσει το μικρό του αδερφάκι. Αντί να αγκαλιάσουν το αδελφάκι τους, που τόσο είχε κουραστεί από την πεζοπορία και τον ήλιο, με μανία και τα 9 αδέρφια βγάζουν τον ωραίο χιτώνα του Ιωσήφ και τον πετάνε σε ένα βαθύ σκοτεινό πηγάδι. Μάταια φώναζε ο Ιωσήφ „Βοήθεια!“. Όχι μόνον αυτό! Μόλις ο Ρουβήν έλειπε, πουλάνε τον μικρό τους αδελφό για λίγα λεφτά σε ένα караβάνι Ισραηλιτών. Επιστρέφοντας σφάζουν ένα κασίκι και με το αίμα του βάφουνε τον όμορφο χιτώνα του Ιωσήφ. „Αγρια θηρία σφάξανε το παιδί σου!“ είπαν με θράσος στον γέρο πατέρα. Δίνουν μια μαχαιριά και στην καρδιά του πατέρα.

Όπως ο Ιωσήφ, το αγαπημένο παιδί του Ιακώβ, πήγε στα αδέρφια του για να τα βοηθήσει έτσι ήρθε και στη γή μας ο μονάκριβος και αγαπημένος γιός του Θεού-Πατέρα, ο Ιησούς Χριστός για να μας σώσει από την αμαρτία και το διάβολο. Κι όπως ο Ιωσήφ προδόθηκε και παραδόθηκε από τα αδέρφια του, έτσι προδόθηκε κι ο Χριστός, που σταυρώθηκε από εμάς τους αγνώμονες ανθρώπους. Όπως ο Ιωσήφ όμως δοξάσθηκε και υψώθηκε έτσι και ο Χριστός αναστήθηκε „θανάτω θάνατον πατήσας“.

Ερωτήσεις

- 1) Γιατί φθονούσαν τα αδέρφια του, τον Ιωσήφ;
- 2) Πώς μεταχειρίστηκαν τον Ιωσήφ τα αδέρφια του;
- 3) Ποιές είναι οι ομοιότητες Ιωσήφ και Ιησού Χριστού;

Ο Ιωσήφ πουλήθηκε στην Αίγυπτο σε έναν άρχοντα, που ονομαζόταν Πετεφρής. Ο Ιωσήφ δεν ήταν μόνος του. Κοντά του είχε τον Θεό, στον οποίο πίστευε και προσευχόταν. έρημος και γυμνός ήρθε στην Αίγυπτο. Δούλος μπήκε στο σπίτι του Αιγυπτίου. Είχε όμως μέσα του, τον θησαυρό της ψυχής του. Ήταν πάντοτε ενωμένος με τον Θεό, γι αυτό παντού κουβαλούσε την ευλογία του Θεού. Παρότι ξένος Εβραίος, νέος και δούλος αναλαμβάνει την διαχείριση όλης της περιουσίας του Κυρίου του. Για χάρη του, το σπίτι του Αιγυπτίου γεμίζει όλα τα αγαθά της γής.

Ο διάβολος όμως φθόνισε την πρόοδο του Ιωσήφ και έτριζε τα δόντια του. Χρησιμοποίησε την γυναίκα του Πετεφρή, η οποία με κάθε μέσο προσπάθησε να ρίξει το νεαρό Ιωσήφ στην αμαρτία. Ο Ιωσήφ όμως παλικαρίσια φώναξε: „Πώς θα απατήσω τον κύριο, πού τόσο εμπιστοσύνη μου έχει δείξει; Πώς μπορώ να αμαρτήσω μπρός στα μάτια του παναγίου Θεού; „ Ο Ιωσήφ είχε ζωηρή την αίσθηση ότι βρίσκεται παντού και πάντα κάτω από το βλέμμα του Πατέρα του, του Θεού. Συναισθανόταν ότι ποτέ δεν είναι μόνος του, αλλά ότι πάντα βρίσκεται μπροστά στο άγρυπνο μάτι Εκείνου, που τα πάντα βλέπει. Προτίμησε λοιπόν τρέχοντας να φύγει κοντά από την γυναίκα, αφήνοντας το ρούχο του, παρά να αμαρτήσει.

Η γυναίκα του πρίγκηπα ήθελε εκδίκηση. Η αγάπη της έγινε μίσος. Είπε ψέματα στον άντρα της, ότι ο Ιωσήφ ήθελε να την πειράξει, ότι της είπε λόγια βρώμικα...Τα δικά της τα ελαττώματα τα φορτώνει στον Ιωσήφ. Καί ο Ιωσήφ βρίσκεται και πάλι δεμένος με βαριές αλυσίδες στα κάτεργα του σπιτιού του άρχοντα. Ο Ιωσήφ όμως δεν παραπονιέται. Δεν απελπίζεται! Δεν χτυπιέται! Στρέφει το βλέμμα του ψηλά για να βρεί δύναμη και παρηγοριά! Όπως το μαργαριτάρι δεν χάνει όμως την λάμψη του ούτε και στη λάσπη, έτσι η αρετή του Ιωσήφ φωτίζει το πηχίο σκοτάδι της φυλακής. Τον εκτιμάει ο δεσμοφύλακας και τον κάνει επιστάτη στη φυλακή. Όλοι οι φυλακισμένοι βρίσκονται τώρα κάτω από τις διαταγές του Ιωσήφ!

Στη φυλακή βρίσκονται και δύο έμπιστοι άρχοντες του Φαραώ. Το προηγούμενο βράδυ είδαν φοβερά όνειρα. Ο Ιωσήφ για να τους παρηγορήσει, με την δύναμη του Θεού, τους τα εξηγεί. Ο ένας από αυτούς γρήγορα θα βρισκόταν και πάλι κοντά στον Φαραώ. „Μην ξεχάσεις και μένα όταν βγείς από τη φυλακή! Όταν βρίσκεσαι μπροστά στον Φαραώ παρακαλέσέ τον να με βγάλει από τα σκοτεινά αυτά κάτεργα!“. Ο άρχοντας όμως μόλις ελευθερώθηκε λησμόνησε τον ευεργέτη του. Δεν τον λησμόνησε όμως κι ο Θεός.

Ερωτήσεις

- 1) Πώς βοηθάει ο Θεός τον μικρό Ιωσήφ;
- 2) Γιατί δεν μπορούσε να αμαρτήσει ο Ιωσήφ;

Πέρασαν τρία χρόνια από τότε που ελευθερώθηκε ο άρχοντας του Φαραώ, όπου ήρθε και η ημέρα της δόξας του αγνού Ιωσήφ. Ο Φαραώ, που το όνομά του σημαίνει τον ήλιο, είδε τη νύχτα δύο φοβερά όνειρα. Το φάνηκε ότι στεκόταν κοντά στο μεγάλο ποτάμι της Αιγύπτου, Νείλο. Από το ποτάμι ανέβηκαν επτά ωραίες παχιές αγελάδες που έβοσκαν στο γρασίδι της όχθης. Μετά από αυτές ανέβηκαν επτά σκελετωμένες αγελάδες, που καταβρόχθισαν ξαφνικά τις πρώτες. Ο Φαραώ ξύπνησε τρομαγμένος. Μόλις τον πήρε πάλι ο ύπνος είδε επτά στάχια μεστωμένα και ωραία, που ανέβηκαν από την ίδια ρίζα. Ύστερα από λίγο φύτρωσαν 7 αδύνατα, καμένα από τον καυτό άνεμο της ερήμου στάχια, που κατέφαγαν όμως τα μεστωμένα. Τί να σημαίνουν τα όνειρα αυτά;

Κανένας σοφός του δεν μπορούσε να ανακαλύψει την ερμηνεία τους. Η σοφία του ανθρώπου χωρίς τη φώτιση του Θεού είναι ένα...μηδέν. Τότε ο ηγεμόνας του Φαραώ, που ήταν στη φυλακή μαζί με τον Ιωσήφ, θυμήθηκε το σωτήρα του. Ήξερε ο Θεός πότε θα βγάλει το χρυσό από το καμίνι του, πότε θα ελευθερώσει το παιδί του. Εάν ο Ιωσήφ είχε βγει νωρίτερα θα είχε πάει στην πατρίδα του και θα είχε μείνει ένας απλός άνθρωπος. Τώρα ο Ιωσήφ με την υπομονή του και τον αγώνα του ετοιμάζεται να φορέσει το στεφάνι του νικητή. Με ρούχα λευκά και καθαρά παρουσιάζεται μπροστά στο βασιλιά και τους σοφούς του. Το πρώτο που λέει με θάρρος ο νέος Ιωσήφ μπροστά στον βασιλιά της Αιγύπτου είναι ότι μόνον με τη βοήθεια του Θεού θα βρει την εξήγηση των ονείρων του Φαραώ. „Θα έρθουν βασιλιά 7 χρόνια στη χώρα σου, που θα έχεις όλα τα αγαθά. Αυτό σημαίνουν οι 7 παχιές αγελάδες και τα 7 μεστωμένα στάχια. Μετά, όμως θα έρθουν χρόνια δύσκολα, χρόνια πείνας και στενοχώριας. Διόρισε λοιπόν κάποιον συνετό, με εξουσία στη χώρα σου, να βάζει στην άκρη το 1/5 από τα αγαθά της γής όλα αυτά τα γόνιμα χρόνια, έτσι ώστε να μην πεινάσει ο λαός τα 7 δύσκολα χρόνια!“.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά του νεαρού σκλάβου, ο Φαραώ, βασιλιάς όλης της Αιγύπτου σηκώνεται όρθιος, τον αγκαλιάζει. Βγάζει το δαχτυλίδι του, που ήταν και η σφραγίδα του και το φορά στο χέρι του μικρού Ιωσήφ. Βάζει στο λαιμό του τη δικιά του χρυσή αλυσίδα, για να δικάζει και να εξουσιάζει. Του φοράει τη λευκή βασιλική στολή. Του ετοιμάζει μια επίσημη άμαξα και διατάζει ένα κήρακα να πηγαίνει μπροστά από όπου περνούσε ο Ιωσήφ και να φωνάζει „Γονατίστε! Περνάει ο βασιλιάς σας!“. Ο Ιωσήφ από δούλος και υπηρέτης γίνεται βασιλιάς. Από φυλακισμένος και καταδιωγμένος, γίνεται ο άρχοντας όλης της Αιγύπτου. Και όλα αυτά επειδή είχε απόλυτη πίστη και εμπιστοσύνη στο Θεό. Επειδή, ενώ του δόθηκε η ευκαιρία, εκείνος δεν αμάρτησε, δεν λέρωσε το ρούχο της ψυχής του, αφού αισθανόταν πάντα να είναι μπροστά στα μάτια του Θεού. Ο Ιωσήφ φτάνει στην κορυφή της δόξας επειδή υπέμεινε 11 χρόνια δούλος στον Πετεφρή και 3 χρόνια δέσμιος στη φυλακή. Επειδή ποτέ δεν ξεστόμισε λόγια κακά για τα αδέρφια του.

Ο Ιωσήφ παντρεύτηκε την όμορφη Ασινέθ και απέκτησε δύο παιδιά, τον Μανασσή και τον Εφραίμ. Παρότι ήταν νέος και είχε τόσο υψηλό αξίωμα, δεν πήραν τα μυαλά του αέρα. Συνέχισε να είναι εργατικός και δραστήριος. Όταν ήρθαν τα χρόνια τα δύσκολα της πείνας άνοιξε τις αποθήκες να χορτάσει ο λαός.

Ερωτήσεις

- 1) Ποιά ήταν τα όνειρα που ταλαιπωρούσαν τον Φαραώ και ποιά η εξήγησή τους;
- 2) Πως έγινε ο Ιωσήφ μεγάλος και δοξασμένος;

Η πείνα θερίζει όχι μόνο την Αίγυπτο αλλά και τη Χαναάν, τη γή της επαγγελίας. Τα πράγματα αντιστρέφονται τώρα. Ο Ιωσήφ είναι βασιλιάς και τα αδέρφια του πεινούν και υποφέρουν. Ακούνε ότι σε μια μακρινή χώρα υπάρχει ένας βασιλιάς, που δίνει σε όλους φαγητό, και τρέχουν να πάρουν και αυτοί κάτι. Φθάνουν μπροστά στο βασιλιά. Γονατίζουν με το πρόσωπο ριγμένο στη γή και τον προσκυνούν. Τα όνειρα που είχε δει μικρός ο Ιωσήφ γίνονται πραγματικότητα. Δεν καταλαβαίνουν τα 10 αδέρφια, ότι βρίσκονται μπροστά σε εκείνον, που βασάνισαν και πούλησαν.

Ο Ιωσήφ βλέπει τα αδέρφια του και συγκινείται. Δεν βλέπει όμως στην παρέα τους, το μικρό το αδελφάκι του, τον Βενιαμίν και ανησυχεί. Μήπως τον πούλησαν και κείνον; Μήπως το χειρότερο τον σκοτώσαν; Κάνει λοιπόν τον ανήξερο. Προσποιείται ότι δεν ξέρει τίποτα για να τα μάθει όλα. Δεν τους πιστεύει, ότι ο μικρός Βενιαμίν έχει μείνει πίσω με τον γέρο τον πατέρα τους. Για να τους φοβήσει τους κατηγορεί για κατασκόπους, που είχαν έρθει εκεί για να μάθουν τα μυστικά της χώρας τους. Τους βάζει 3 μέρες στη σκοτεινή φυλακή και μετά κρατάει τον δεύτερο, τον Συμεών και στέλνει τους άλλους πίσω στη χώρα τους να φέρουν και το μικρό τους αδελφάκι. Με όλα αυτά τα αδέρφια του κατάλαβαν ότι ο Θεός τους τιμωρεί σκληρά για αυτά που είχαν κάνει κάποτε στον αδελφό τους. Οι στενοχώριες είναι πικρές αλλά είναι και ένα φάρμακο. Όταν πονάμε κάνουμε ανάκριση στον εαυτό μας. Μας ανοίγουν τα μάτια για να καταλάβουμε αυτά που κάνουμε. Ο γέρος Ιακώβ μόλις ακούει ότι ο Συμεών είναι στα μπουντρούμια της Αιγύπτου και ότι ο βασιλιάς θέλει και το μικρό του παιδάκι, την παρηγοριά του, τρέμει από το φόβο. Δεν έχει όμως άλλη επιλογή. Η πείνα και η δυστυχία ήταν μεγάλες. Με δάκρυα στα μάτια αποχαιρετάει το μικρό του παιδί. Πήραν μαζί τους και λεφτά και δώρα για να τους λυπηθεί ο βασιλιάς και να μην τους σκοτώσει.

Μόλις είδε ο Ιωσήφ τον μικρό του αδελφό συγκινήθηκε. Πήγε να σπάσει η καρδιά του. Κρατήθηκε όμως. Έβαλε τα αδέρφια του στο σπί του και τους έκανε βασιλικό τραπέζι! Στον μικρό Βενιαμίν έβαλε πενταπλάσια μερίδα από το κρέας. Στη συνέχεια τους ξεπροβοδίζει. Τους γεμίζει τα σακιά με τρόφιμα. Βάζει όμως κρυφά στο σακί του Βενιαμίν το ασημένιο του κύπελλο. Το πρωί και ενώ οι ξένοι είχαν πάρει το δρόμο της επιστροφής στρατιώτες του Ιωσήφ τους προλαβαίνουν. „Είστε αγνώμονες! Τους λένε. Γιατί κλέψατε το ποτήρι του βασιλιά μας;“. „Δεν είμαστε κλέφτες!“ απαντάνε εκείνοι. „Σε όποιου το σάκκο βρείς κάτι, εκείνος ας πεθάνει.“ Οι στρατιώτες ψάχνουν και βρίσκουν το ποτήρι στο σάκκο του...Βενιαμίν. Αυτό ήταν η χειρότερη μαχαίρα στην καρδιά τους. Γυρνάνε πίσω. Παρακαλάνε τον..άγνωστο βασιλιά, να σκοτώσει εκείνους παρά τον Βενιαμίν. Τώρα καταλαβαίνει ο Ιωσήφ ότι έχουν διορθωθεί, ότι αγαπάνε πραγματικά τον αδελφό τους. Διώχνει όλους τους Αιγυπτίους από την αίθουσα. Και αφού έμεινε μόνος του μεταξύ των αδελφών του, ξέσπασε και φώναξε κλαίοντας με λυγμούς: „Πλησιάστε κοντά μου!“ Εκείνοι τρόμαξαν. „Εγώ είμαι ο Ιωσήφ, ο αδελφός σας, που πουλήσατε στην Αίγυπτο! Μην λυπάσθε, μην τρέμετε. Ο Θεός με έστειλε εδώ πριν από σας για τη σωτηρία σας. Τρέξτε! Φέρτε εδώ τον γέροντα τον πατέρα μας! Πέστε του ότι ο γιός του δεν είναι χαμένος αλλά ότι είναι βασιλιάς και άρχοντας“ Καί αφού έπεσε στο λαιμό του Βενιαμίν έκλαιγε από αγάπη και συγκίνηση...

Ερωτήσεις:

- 1) Πώς επαληθεύτηκε το όνειρο του Ιωσήφ;
- 2)Γιατί ο Ιωσήφ ταλαιπώρησε τα αδέρφια του;

3) Πώς αποκαλύφθηκε ο Ιωσήφ στα αδέρφια του;

Ο ΜΩΥΣΗΣ (Εξοδος 1-2)

Ο γέροντας Ιακώβ μετά από τόσες δοκιμασίες και θλίψεις στη ζωή του φθάνει μαζί με 75 ακόμα παιδιά και κόρες στην Αίγυπτο. Εκεί τον υποδέχεται το χαμένο παιδί του, πού όμως τώρα είχε γίνει βασιλιάς όλης της Αιγύπτου. Και παρόλο που είχε γίνει βασιλιάς, στην καρδιά του υπήρχε ζωνή η ταπείνωση και η ευλάβεια για το Θεό των πατέρων του. Και ο Ιακώβ και ο Ιωσήφ κοιμήθηκαν και πήγαν κοντά σε αυτόν που εμπιστεύτηκαν την ζωή τους, το Χριστό. Τα χρόνια περνούσαν. Οι Ισραηλίτες, όπως είχε ακριβώς υποσχεθεί ο Θεός έγιναν πολλοί. Σε 200 περίπου χρόνια οι 70 απόγονοι του Αβραάμ έγιναν πολλοί και πλημμύρισαν την Αίγυπτο. Ο καινούργιος Φαραώ φοβήθηκε μήπως οι Ισραηλίτες γίνουν εχθροί της χώρας του. Τους υποχρέωσε λοιπόν να κάνουν τις πιο βαριές και τις πιο βασανιστικές δουλειές να κτίζουν πόλεις ολόκληρες μόνοι τους και συνάμα να καλλιεργούν τη γη. Όσο όμως ταλαιπωρούσαν τους ανθρώπους του Θεού, τόσο αυτοί γίνονταν πιο πολλοί.

Μήπως το ίδιο δεν έγινε με την Εκκλησία του Χριστού; Προσπάθησαν οι Ρωμαίοι να την πνίξουν στα αίματα των παιδιών της και η Εκκλησία δοξαζόταν και αυξανόταν. Σαν είδε ο Φαραώ, ότι τίποτε δεν πετυχαίνει, έδωσε διαταγή να σκοτώνονται όλα τα αγοράκια που γεννιόντουσαν από τις Εβραίες. Πάλι τίποτε δεν πέτυχε! Οι μαίες έκρυβαν τα μωράκια. Όταν τις ρώτησε ο Φαραώ, αυτές είπαν ότι οι Εβραίες γεννούσαν γρήγορα και μόνες τους. Μήπως και ο Ηρώδης δεν διέταξε να σκοτωθούν όλα τα μωρά όταν γεννήθηκε ο Χριστός. Και όταν πάλι ο Φαραώ απέτυχε, διέταξε τις ίδιες τις μανάδες να πετάνε τα παιδιά τους στο Νείλο, το μεγάλο ποτάμι. Ανάμεσα στα αγοράκια που γεννήθηκαν τότε ήταν και κάποιο πολύ όμορφο. Η μαμά του, επειδή ήταν πολύ όμορφο, το έκρυψε για τρεις μήνες. Για να μην το σκοτώσουν μετά, πήρε ένα καλάθι. Από έξω το άλειψε με πίσσα και μετά έβαλε το παιδάκι μέσα. Προσευχήθηκε στο Θεό και άφησε το μικρό καλάθι στο ποτάμι. Από μακριά η αδελφή του η Μαριάμ παρακολουθούσε. Αν το έβρισκε κάποιος Αιγύπτιος το μωρό δεν θα είχε καμιά τύχη. Το πιθανώτερο ήταν το καλάθι να χόρταινε κάποιο κορκόδειλο, από τους πολλούς που ήταν στο ποτάμι. Να όμως που ο Θεός Πατέρας είχε άλλη γνώμη..

Την κατάλληλη στιγμή κατεβαίνει στο ποτάμι η κόρη του Φαραώ. Ακουσε το κλάμμα που έβγαινε από το καλάθι. Κολύμπησε μέχρι εκεί. Το άνοιξε. Τόσο πολύ συμπάθησε το μικρό Εβραϊόπουλο, πού το πήρε για δικό της παιδί. Με τί γάλα όμως θα το μεγάλωνε; Τη στιγμή εκείνη πετιέται, η Μαριάμ, η αδερφούλα του, που κρυβόταν στις καλάμιές: „Βασίλισσα, μπορούμε εμείς να το μεγαλώσουμε!“. Πού να ξέρει η μαμά του χαριτωμένου μικρού, ότι ο Θεός θα έδινε και πάλι στην αγκαλιά της το παιδί της. Όταν μεγάλωσε λίγο το παιδί, οι γονείς του το παρέδωσαν στο παλάτι. Η πριγκίπισσα το ονόμασε Μωυσή, επειδή γλύτωσε από το νερό. Ο Μωυσής μεγάλωσε σαν βασιλιάς. Αυτός, που θα για πολλά χρόνια θα οδηγούσε το λαό του, έπρεπε να μάθει πώς θα κυβερνά σωστά. Και πραγματικά ο Μωυσής σαν την μέλισσα ρουφούσε από τη σοφία και τα βιβλία των Αιγυπτίων ότι ήταν ωφέλιμο για την καρδιά του. Ποτέ του όμως μέσα στα παλάτια δεν ξέχασε ποιός ήταν και ποιόν πίστευε. Παρόλο που ήταν στην ξεντειά και μάλιστα μακριά από τους γονείς του, πάντα αισθανόταν να βρίσκεται κάτω από το βλέμμα του Θεού των παππούδων και των προγόνων του. Περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να ελευθερώσει τους πατριώτες του από τον σκληρό Φαραώ. Για αυτό και έγινε μεγάλος.

Ερωτήσεις

- 1) Πως προσπάθησε ο Φαραώ να σταματήσει την αύξηση των Εβραίων και τί κατάφερε;
- 2) Πώς σώθηκε και πώς μεγάλωσε ο Μωυσής;
- 3) Πως έγινε ο Μωυσής μεγάλος και ονομαστός;

Ο ΜΩΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ (Εξοδ.2-3)

40 χρόνια πέρασε ο Μωυσής στο παλάτι. Κάποτε εκεί που περπατούσε αντίκρυσε έναν Αιγύπτιο με ένα μαστίγιο να χτυπά αλύπητα έναν συμπατριώτη του. Η αδικία δεν τον άφησε αδιάφορο. Χτυπάει τον Αιγύπτιο και τον σκοτώνει. Την άλλη μέρα βλέπει δύο συμπατριώτες του να αδικεί ο ένας τον άλλον. Ενώ θα μπορούσε να σκοτώσει τον ένα, για να δικαιολογηθεί για την προηγούμενη πράξη του, προσπάθησε να τους ηρεμήσει: „Γιατί χτυπάς τον αδελφόν σου;“ ρωτάει αυτόν που είχε άδικο. Αυτός που αδικούσε τον άλλον. Καί αυτός αντί να ζητήσει συγνώμην απαντά με θράσος: „Ποιός σε έβαλε δικαστή μας; Μήπως θές να με σκοτώσεις και μένα όπως χθές τον Αιγύπτιο;“. Ο Μωυσής κατάλαβε ότι αυτό, που είχε κάνει είχε γίνει γνωστό. Ο Φαραώ δεν θα αργούσε να τον πιάσει και να τον καταδικάσει. Έτρεξε λοιπόν να βρει καταφύγιο στην έρημο. Από το παλάτι του βασιλιά βρέθηκε στις καλύβες της ερήμου να βόσκει πρόβατα καί αυτό όχι για 1 ή 2 χρόνια αλλά για 40 συνεχή χρόνια.

Κάθε δοκιμασία όμως που μας στέλνει ο Θεός έχει σημασία. Μακριά από τους θορύβους και τις φροντίδες του παλατιού, μπορούσε ο Μωυσής μέσα στη γαλήνη και την ηρεμία να μιλήσει στο Θεό, να προσευχηθεί. Στο παλάτι έμαθε ο Μωυσής τα γράμματα και τη σοφία των ανθρώπων. Στη σιωπηλή έρημο έμαθε τη σοφία του Θεού...Όπου κάποια μέρα αντίκρυσε ένα παράξενο θέαμα. Φωτιά είχε τυλίξει ένα θάμνο, μια βάτο. Και ενώ οι φλόγες πηδούσαν από τα αγκαθωτά της κλαδιά, αυτή δεν καιγόταν. Πλησίασε ο Μωυσής. Ξαφνικά ακούγεται μια φοβερή φωνή: „ Μωυσή, Μωυσή!“. Ο Μωυσής κατάλαβε ότι ήταν η φωνή του Χριστού. „Ο τόπος που βρίσκεσαι είναι ιερός! Μην πλησιάζεις πιο πολύ!“..Ο Μωυσής ακούγοντας την φωνή του Θεού έβγαλε τα λασπωμένα παπούτσια του, όπως κάναν τότε οι δούλοι, όταν έμπαιναν στο παλάτι του αφεντικού τους. Δεν μπορούμε να πλησιάσουμε το Θεό λερωμένοι και βρώμικοι από την αμαρτία. Ο Μωυσής τότε από ευλάβεια έριψε το πρόσωπό του κάτω, έσκυψε βαθιά. Και μεις τώρα μπαίνοντας στο σπίτι του Θεού πρέπει να έχουμε ευλάβεια και σεβασμό.

Θα μπορούσε να τυλιχθεί ένα μεγάλο δέντρο με φωτιά. Τυλίχθηκε όμως μια χαμηλή, τιποτένια βάτος. Φωτιά είναι ο Θεός που φωτίζει αλλά και καίει. Ο Θεός χρησιμοποιεί ταπεινούς ανθρώπους για να φανερωθεί και να έρθει στη γή μας. Χρησιμοποίησε τότε ένα βοσκό, τον Μωυσή για να ελευθερώσει το λαό του. Γεννήθηκε στη γή μας από μία άγνωστη νεαρή κοπέλλα, την Παναγία. Η Παναγία έμοιασε με τη βάτο. Κράτησε μέσα στην κοιλιά για 10 μήνες τον Θεό καί όμως δεν κάπκε. Όλοι εμείς οι χριστιανοί σαν τη βάτο είμαστε, μικροί καί ταπεινοί. Κι όμως! Με τη θεία κοινωνία, δεχόμαστε μέσα τον ίδιο το Χριστό, και φωτιζόμαστε και γινόμαστε ευτυχισμένοι. Αρκεί βέβαια να είμαστε καθαροί από τη λάσπη της αμαρτίας, όπως ο Μωυσής. Αρκεί προτού κοινωνήσουμε να σκύψουμε ταπεινά σαν τον Μωυσή και να εξομολογηθούμε τις αμαρτίες μας...

Ο Θεός διατάζει τον Μωυσή να πάει μπροστά στον μεγάλο Φαραώ. Να τον παρακαλέσει να αφήσει το λαό του ελεύθερο, να πάει στην έρημο, να προσευχηθεί σε Αυτόν. Ο ταπεινός βοσκός, ο Μωυσής γίνεται αντιπρόσωπος, πρεσβευτής του Θεού.

Ερωτήσεις

- 1) Γιατί ο Μωυσής δραπετεύει από την Αίγυπτο;
- 2) Γιατί ο Θεός επέτρεψε από τα παλάτια να βρεθεί στη σκληρή έρημο;
- 3) Γιατί η φωτιά τύλιξε με φωτιά μια βάτο;

Ο Μωυσής τρομαγμένος από αυτά που έβλεπε, δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι προορίζεται από τον Θεό να γίνει βασιλιάς του πολεμένου λαού του. Παρόλη την μόρφωσή του αισθανόταν μηδέν, ανίκανος να γίνει άρχοντας. Τόσο ταπεινός ήταν ο Μωυσής! „Μην φοβάσαι!“ του λέει ο Θεός! „Εγώ θα είμαι μαζί σου!“. Όταν είναι μαζί μας ο Θεός, ποιόν μπορούμε να φοβηθούμε; „Κι αν με ρωτήσουν Κύριε,“ απαντά ο Μωυσής, „ποιό είναι το όνομά σου, τί θα τους απαντήσω;“. „Θα τους πείς“ συνεχίζει ο Θεός „ ότι σε έστειλε να τους ελευθερώσεις, Αυτός που υπάρχει και θα υπάρχει πάντα!“. Ο Θεός παλιά είχε δώσει υποσχέσεις στο παιδί του τον Αβραάμ, ότι θα κάνει τα παιδιά του σαν την άμμο της θάλασσας και σαν τα αστέρια του ουρανού. Ο Θεός δεν γερνά ούτε ξεχνά όπως οι άνθρωποι. Είναι ο ίδιος στους αιώνες. Ο Μωυσής όμως ξέρει πόσο δύσπιστοι θα είναι οι συμπατριώτες του: „Κύριε, κι αν μου πούν: λες ψέματα, δεν σου φανερώθηκε ο Θεός, εγώ τί θα κάμω;“.

Τί κρατάς στο χέρι σου;“ ρωτά τον Μωυσή ο Θεός. „Ένα ραβδί!“ απαντά εκείνος. „Ρίξτο κάμω!“ του λέει ο Θεός. Ο Μωυσής υπακούει. Ρίχνει το ραβδί και αυτό γίνεται ένα τόσο μεγάλο φίδι, ώστε κι ο Μωυσής ο ίδιος τρόμαξε. „Απλώσε τώρα το χέρι σου και πιάσε το φίδι από την ουρά!“. Το φίδι έγινε ραβδί. „Βάλε το χέρι σου στον κόρφο σου!“ διατάσσει ο Θεός τον Μωσή. Ο Μωυσής έβαλε το χέρι του και το χέρι του έγινε λεπρό σαν το χιόνι. Μόλις τράβηξε το χέρι του, εκείνο έγινε όπως πρώτα. „Κι αν πάλι δεν σε πιστεύουν“ συνέχισε ο Θεός „τότε να πάρεις νερό από το μεγάλο ποτάμι το Νείλο, να το χύσεις κάτω κι αυτό θα γίνει κόκκινο σαν αίμα“. „Κύριε, ξέρεις ότι δεν μπορώ να μιλάω καλά. Πώς θα εμφανισθώ στον φοβερό Φαραώ;“. „Μην φοβάσαι!“, τον παρηγορεί ο Θεός „Μαζί σου θα έχεις τον αδερφό σου, τον Ααρών. Νά! Με χαρά έρχεται να σε συναντήσει! Αλλωστε εγώ θα σας καθοδηγώ. Εγώ θα σας ανοίξω το στόμα! Εγώ θα σας καθοδηγώ!“ .

Ο Φαραώ απαντά με θράσος στον Μωυσή και στον Ααρών. Μόλις άκουσε τα δύο αδέρφια να του ζητάνε 3 μέρες να πάει ο λαός τους στην έρημο να λατρεύσει το Θεό Του, έγινε έξω φρενών. „Ποιός είναι ο Θεός σας για να τον υπακούσω;“ είπε κοροϊ δευτικά ο υπερήφανος βασιλιάς. „Εγώ ούτε τον ξέρω, ούτε τον φοβάμαι! Μήπως λογάριασα ποτέ το λαό σας για να λογαριάσω και τον Θεό σας; Εξαφανιστείτε από μπροστά μου! Να πάτε στις δουλειές σας.“ Φωνάζει αμέσως τους στρατιώτες του και τους διατάζει: „Να τους βάλετε να δουλεύουν διπλάσια! Να κουβαλάνε μόνοι τους το άχυρο για να φτιάχνουν τις πλίνθες για τις πόλεις μας!“. Οι Ισραηλίτες αρχίζουν να γογγύζουν. Κατηγορούν τον Μωυσή, που είχε την πρωτοβουλία να εμφανισθεί στον Φαραώ. Αντί να γίνει κάτι καλύτερο, βλέπουν τα βασανιά τους να γίνονται πió πολλά... Ο Μωυσής απογοητευμένος και ανήσυχος τρέχει και πάλι να μιλήσει στο Θεό, να πάρει δύναμη και κουράγιο. Τώρα δεν έχει να αντιμετωπίσει μόνον τους εχθρούς του, τους Αιγύπτιους. Έχει να αντιμετωπίσει και τους αγριεμένους συμπατριώτες του. Τρέχει όμως στο λιμάνι. Τρέχει στην αγκαλιά του Θεού-Πατέρα.

Ερωτήσεις

- 1) Με ποιά θαύματα ο Θεός ενισχύει τον Μωυσή;
- 2) Γιατί ο Μωυσής έχει να αντιμετωπίσει και τους πατριώτες του;

Ήταν 80 χρονών όταν ο Μωυσής κλήθηκε από το Θεό να ελευθερώσει το λαό Του από τους Αιγυπτίους. Ο Ιωσήφ ήταν 30 χρονών όταν έγινε βασιλιάς των Αιγυπτίων. Εκείνος όμως ήταν αντιπρόσωπος ενός βασιλιά. Ο Μωυσής αντιπρόσωπος του Θεού. Μπροστά στον Θεό βρίσκεται και πάλι ο γέροντας Μωυσής τρομοκρατημένος από την αντίδραση του Φαραώ αλλά και την οργή του λαού. “Κύριε πώς μπορώ εγώ ο μικρός και ταπεινός να τα βάλω με τον αγέροχο βασιλιά; Πώς μπορώ εγώ ο ψευδός υπηρέτης σου να μιλήσω σε αυτόν τον άρχοντα;” ρωτάει γεμάτος αγωνία τον Θεό. „Μην φοβάσαι!“ του λέει Εκείνος. „Εγώ θα σε κάνω σαν θεό μπροστά του! Και με την εξουσία την δικιά μου, θα διατάξεις εσύ και πληγές θα έρχονται στο κεφάλι του!. Όσα κι αν κάμετε, όσα κι αν πείτε εκείνος δεν θα ακούσει, γιατί θα κάνω την πέτρινη καρδιά του πιο σκληρή! Το δικό μου παντοδύναμο χέρι όμως θα βάλω πάνω στην Αίγυπτο και θα βγάλω τον λαό μου, τον Ισραήλ!“.

Με θάρρος εμφανίζεται τώρα μπροστά στον Φαραώ ο Μωυσής. Ο Φαραώ ζητάει από τον Μωυσή θαύμα. Ο Μωυσής πετά το ραβδί του και εκείνο γίνεται τρομερό φίδι. Το ίδιο όμως έκαναν και οι μάγοι του Φαραώ. Το φίδι όμως του Μωυσέως καταβρόχθισε τα άλλα φίδια. Ο Φαραώ όμως δεν πίστεψε γιατί τα μάτια της καρδιάς του ήταν κλειστά. Την άλλη μέρα πρωί-πρωί συναντά ο Μωυσής τον Φαραώ τη στιγμή που έκανε περίπατο κοντά στο μεγάλο ποτάμι, το Νείλο. Χτυπάει με το θαυματουργικό ραβδί και το νερό έγινε αίμα. Οι Αιγύπτιοι δεν στερήθηκαν μόνο το πολύτιμο νεράκι. Δεν στερήθηκαν μόνο τα ψάρια του ποταμού, που σάπισαν. Είδαν το ωραίο τους μέρος να γίνεται ένα απαίσιο νεκροταφείο. Να γίνεται πηγή βρώμας αλλά και αρρώστιας. Οι μάγοι του Φαραώ το μόνο που κατάφεραν ήταν να χαλάσουν το νερό πιο πολύ. Λίγο πιο πριν είχαν βάψει το νερό του ποταμού με το αίμα των μικρών μωρών των Εβραίων, που πετούσαν εκεί. Τώρα έρχεται καταπάνω τους η τιμωρία. Ήταν τόσο ανόητοι ώστε το Νείλο τον λάτρευαν για Θεό. Λίγο με το ραβδάκι του τον άγγιξε ο Μωυσής και ο θεός τους έγινε γεμάτος αίμα.

Το ίδιο έγινε και με τις άλλες τιμωρίες. Οι Αιγύπτιοι λάτρευαν τους βατράχους. Εφτά μέρες μετά την πρώτη τιμωρία ο Θεός στέλνει την δεύτερη. Γέμισε η Αίγυπτος βατράχους. Πήγαινε να κοιμηθεί κανείς; Έπεφτε σε στρώμα από βατράχους. Πήγαινε να φαεί; Στο πιάτο του ξεπηδούσαν βάτραχοι. Όπου και αν περπατούσε γλιστρούσε από βατράχους. Ο Φαραώ τώρα αρχίζει να ταπεινώνεται. Παρακαλεί τον Μωυσή και εκείνος παρακάλεσε το Θεό να πάρει την πληγή. Και πραγματικά! Σωρούς μάζευαν τους βατράχους, για να καταλάβουν ότι δεν ήταν η φαντασία τους αλλά αληθινή η πληγή του Θεού. Πέρασε η φουρτούνα. Και ο Φαραώ ξεχνάει με Ποιόν έχει να κάμει! Τι είναι οι σκνίπες και οι αλογόμυγες; Μικρά έντομα! Κι όμως αυτά τα μικρά έντομα γίνανε σύννεφα ολόκληρα. Σκέπασαν την Αίγυπτο και την κάνανε κόλαση! Και ο Φαραώ ενώ στην αρχή υποχωρεί, μόλις φεύγει η μπόρα, αθετεί το λόγο του!

Ήρθε και η πέμπτη πληγή. Το χέρι του Θεού πέφτει πάνω στα ζώα των Αιγυπτίων. Και ενώ τα ζώα των Ισραηλιτών έμεναν άθικτα, τα άλογα, τα γαιδουράκια, τα πρόβατα, τα βόδια των Αιγυπτίων πέθαιναν αβοήθητα. Και αυτά όλα, επειδή τα αφεντικά τους δεν θέλαν να ακούσουν το Θεό και να μην βασανίζουν τους Ισραηλίτες. Η έκτη πληγή ήταν ακόμη πιο φοβερή! Αγγιξε τα σώματα των Αιγυπτίων. Στάχτη ζημωμένη με τον ιδρώτα των Εβραίων από τα καμίνια σκόρπισαν στον αέρα. Οι Αιγύπτιοι γέμισαν φουσκάλες γεμάτες πύον που ύστερα έσπازαν. Γίνονταν πληγές και πονούσαν φοβερά. Ακόμα και οι μάγοι των

Αιγυπτίων, που λίγο πιο πρίν συναγωνίζονταν, όχι όμως με την δύναμη του Θεού, τον Μωσλή, δεν μπορούσαν να σταθούν στα πόδια τους από τον πόνο.

Ο Φαραώ μένει αδιόρθωτος. Ένας άνθρωπος άπιστος όσα θαύματα κι αν δει, γίνεται ακόμα χειρότερος. Η αγία Γραφή λέει ότι ο Θεός έκανε σκληρή την καρδιά του Φαραώ. Μήπως ο Θεός φταίει που οι άνθρωποι γίνονται και βλάσφημοι. Ο Θεός μοιάζει με τον ήλιο που φωτίζει όλο το κόσμο, καλούς και κακούς. Ο ήλιος το κερι το μαλακώνει ενώ τη λάσπη την κάνει πέτρα. Ο Θεός τις καρδιές που είναι αγνές σαν το κερι τις φωτίζει, ενώ τις βρώμικες καρδιές, σαν κι αυτή του Φαραώ τις αφήνει να γίνουν σκληρές. Και τώρα. Από τη μια στέκεται ένας βασιλιάς με στρατό, με όπλα, με δύναμη και από την άλλη ένας τσοπάνης, που για όπλο έχει ένα ραβδί. Και ο βασιλιάς με τα μεγαλεία του και τα όπλα του γίνεται σκόνη. Κι όμως ο Θεός αυτό το βασιλιά ενώ θα μπορούσε από την αρχή να τον σκοτώσει, του δίνει την ευκαιρία να αλλάξει μυαλό.

Το πόσο καλός και αγαθός είναι ο Θεός φαίνεται από την έβδομη πληγή. Ο Μωυσής λέει σε όλους φίλους και εχθρούς ότι θα πέσει χαλάζι δυνατό σαν πέτρα. Τους προειδοποιεί να κλείσουν τα ζώα τους στους στάβλους. „Όσοι άνθρωποι και ζώα δεν θα μπουν στο σπίτι θα πεθάνουν!“ λέει ο Θεός. Κι όμως οι περισσότεροι κοροιδεύουν το Θεό και τους δούλους του. Και ήρθε η οργή του Θεού. Φωτιά, χαλάζι, που τσάκισε δέντρα, φωνές και αστραπές και βροντές που ξεκούφαιναν. Και ενώ παντού γινόταν χαλασμός, στη Γεσέμ που μέναν οι Εβραίοι υπήρχε πouxία. Ποιός άραγε φταίει για την καταστροφή; Ο Θεός που φωνάζει και προειδοποιεί ή οι άνθρωποι που κοροιδεύουν. Πραγματικά το πείσμα κι η αμαρτία αφαιρούν τη λογική από τον άνθρωπο. Όσο έξυπνος κι αν είναι κανείς, αν τον zalήσει ο εγωισμός γίνεται ανόητος. Τα ίδια αποτελέσματα είχαν κι οι άλλες δύο πληγές. Σύννεφα από ακρίδες σκέπασαν όχι μόνο τα χωράφια και τους κήπους των Αιγυπτίων αλλά και τα σπίτια τους. Σκοτάδι πηχτό για τρεις μέρες σκόρπισε το φόβο και τον τρόμο σε όλη την Αίγυπτο. Η Αίγυπτος, η μεγάλη χώρα έγινε μια απέραντη φυλακή. Κανείς δεν έβλεπε κανένα. Μόνον οι σπαρακτικές φωνές των παιδιών ακούγονταν στα παλάτια των Αιγυπτίων, τη στιγμή που στις φτωχές καλύβες των Εβραίων υπήρχε φώς και χαρά. Πραγματικά τί να τα κάμεις τα παλάτια αν δεν υπάρχει μέσα σε αυτά το φώς, η ζωή, ο Χριστός;

Ο Θεός εξακολουθεί να προειδοποιεί το Φαραώ και εκείνος εξακολουθεί να γίνεται πιο σκληρός. „Αυτά λέει ο Κύριος. Τα μεσάνυχτα εγώ ο ίδιος θα περάσω μέσα από την Αίγυπτο. Και θα πεθάνει αμέσως κάθε πρωτότοκο παιδί, από τον γιό του Φαραώ μέχρι τον πρωτότοκο της φτωχής δούλης“. Κι όμως ο πεισματάρης και κακοκέφαλος Φαραώ εξακολουθεί να αντιστέκεται. Κι αν δεν σκεφτόταν τα παιδιά των άλλων θα έπρεπε η καρδιά του να λυγίσει για το δικό του παιδί. Τα αποτελέσματα της αμαρτίας είναι ο θάνατος.

Οι Εβραίοι έπρεπε να ετοιμάζονται. Το ίδιο βράδυ που οι Αιγύπτιοι μέσα στο σκοτάδι θα έκλαιγαν για το χαμό των παιδιών, όπως κάποτε οι Εβραίοι, οι σκλάβοι τους θα φεύγανε για πάντα. Κάθε οι οικογένεια έπρεπε να σφάξει ένα χρονιάρικο αρνί, που να μην έχει πάνω του κανένα χτύπημα. Με το αίμα του αρνιού έπρεπε να βάψουν το ανώφλι της πόρτας τους έτσι ώστε ο άγγελος να μην σκοτώσει τα δικά τους παιδιά. Το αρνί έπρεπε να το φάνε ντυμένοι έτοιμοι για τη φυγή, χωρίς να σπάσουν τα κόκκαλά του.

Όπως σφάχτηκε τότε το άκακο αρνάκι και με το αίμα του έσωσε τους Εβραίους από τον θάνατο και την καταστροφή, έτσι θυσιάσθηκε για μας ο Χριστός για να μας σώσει με το αίμα του. Όπως φάγανε τότε οι Εβραίοι το αρνί για να έχουνε δύναμη και κουράγιο και γιορτάσανε το Πάσχα, έτσι και μεις όχι μια φορά το

χρόνο, αλλά κάθε Κυριακή τρώμε τόν ίδιο τον Χριστό και πέρνουμε δύναμη και κουράγιο. Το άκακο αρνί είναι για μας ο Χριστός. Πρέπει όμως και μείς να φύγουμε μακριά από την Αίγυπτο, μακριά από την αμαρτία για να ζήσουμε κοντά στο Αρνίο, το Χριστό μας.

Ο άγγελος περιδιαβαίνει τα σοκάκια της Αιγύπτου. Θρήνος και οδυρμός στα σπίτια των Αιγυπτίων. Κάποτε εκείνοι σκότωναν αλύπτητα τα παιδιά των σκλάβων τους. Τώρα παθαίνουν το ίδιο. Ο Φαραώ καλεί αυτή τη φορά ο ίδιος τον Μωυσή και τον αδελφό του και μόνος του τώρα τους διατάζει να φύγουν από τη χώρα του. 430 χρόνια σκλαβιάς και νάτη η ελευθερία! Ήρθε μετά από δοκιμασίες, πίκρες ιδρώτες και θυσίες. Ο Θεός φαίνεται καμιά φορά ότι μας ξεχνά στον πόνο μας. Ο Θεός όμως πάντα μας θυμάται και φροντίζει. Ο Θεός διατάζει τους Ισραηλίτες να μην πάνε από το συντομώτερο δρόμο γιατί εκεί τους περιμένουν επικίνδυνοι εχθροί. Να διαβούν πρέπει τον πιο μακρύ, μέσα από την καυτή και σκονισμένη έρημο. Δεν είναι πάντα ο συντομώτερος δρόμος και ο καλύτερος. Μπροστά από τους Ισραηλίτες ηγέτης είναι ο ίδιος Θεός. Την μέρα οι Ισραηλίτες ένοιωθαν την παρουσία του Θεού σαν συννεφάκι, που τους δρόσιζε και τους σκέπαζε από τη φοβερή ζέση και το βράδυ σαν στύλος από φωτιά, που τους έδειχνε το δρόμο. Όπως πίσω από το συννεφάκι και τη φωτιά κρυβόταν ο Θεός, έτσι και πίσω από το κρασάκι και το ψωμάκι της Εκκλησίας κρύβεται ο Ίδιος ο Χριστός. Όπως και πίσω από το νερό του Βαπτίσματος κρύβεται η δύναμη του αγίου Πνεύματος, που μας καθαρίζει από τις αμαρτίες. Μαζί τους οι Ισραηλίτες δεν ξέχασαν να πάρουν τα λείψανα των προγόνων τους, του Ιακώβ και του Ιωσήφ.

Το σύννεφο οδηγεί τους Ισραηλίτες σε ένα μέρος πολύ επικίνδυνο. Μπροστά θάλασσα. Δεξιά και αριστερά επικίνδυνα βουνά. Πίσω έρημος και τα άλογα του Φαραώ, που πάλι άλλαξε γνώμη, να έρχονται καταπάνω τους. Ο Θεός ετοιμάζεται για την τελική του μάχη με τον αμετανόητο βασιλιά Φαραώ. „Ποιός θα μας κάνει τις δουλειές εαν φύγουν οι σκλάβοι;“ σκέφθηκαν οι Αιγύπτιοι. 600 άρματα, τα καλύτερα του Φαραώ ορμάνε να τσακώσουν ζωντανούς τους Εβραίους. Οι Εβραίοι τρομάζουν. Αρχίζουν τα παράπονα στον Μωυσή. Κι ο Μωυσής ατάραχος, πράος, ήσυχος δεν κουνά τα χείλη. Φωνάζει όμως στο Θεό! Προσεύχεται. Και το σύννεφο μεμιάς στέκεται ανάμεσα στους Εβραίους και τους Αιγυπτίους· φωτεινό για τους πρώτους σκοτεινό για τους δεύτερους. Και το ραβδί του Μωυσή χτυπά τη θάλασσα.την Ερυθρά (την κόκκινη). Νοτιάς δυνατός χωρίζει τη θάλασσα στα δύο. Μπροστά στους Εβραίους ανοίγεται ένας τεράστιος δρόμος, 10 ολόκληρα χιλιόμετρα. Οι Ισραηλίτες τρέχουν με αγωνία να σωθούν. Από πίσω τους και οι εχθροί. Μόλις περνάει και το τελευταίο παιδάκι, χτυπά ο Μωυσής τη θάλασσα. Και αυτή κλείνει. Και μαζί της και οι υπερήφανοι στρατιώτες του Φαραώ. Και μεις οι Χριστιανοί μέσα από το νερό σωθήκαμε! Μέσα από το νερό της κολυμβήθρας. Εκεί πνίγηκε ο διάβολος και όλοι οι εχθροί μας. Κι όπως η Μαριάμ τραγούδησε μαζί με τις άλλες κοπέλλες τραγούδι στο Θεό, έτσι κι εμείς πρέπει να δοξολογούμε το Θεό που κάθε μέρα μας σώζει από πολλούς κινδύνους.

Ερωτήσεις

- 1) Πώς οδηγούσε ο Θεός τους Ισραηλίτες στην καυτή έρημο και πώς εμφανίζεται και σε μας;
- 2) Πως πέρασαν οι Ισραηλίτες την Ερυθρά Θάλασσα και πώς μπορούμε και μεις να σωθούμε από το κακό;

Η ζωή στην έρημο ήταν σκληρή. Τρεις μέρες βάδισαν κάτω από τον φοβερό ήλιο και τη ζέση και νερό δεν είχαν να πιούν. Ξαφνικά στο βάθος αντικρύζουν μια τοποθεσία, που λεγόταν Μερρά. Τρέχουν με αγωνία να σβήσουν την δίψα τους. Τι απογοήτευση όμως; Το νερό ήταν πικρό και αλμυρό σαν της θάλασσας. Αρχίζουν να τα βάζουν με τον Μωυσή. Και ο Μωυσής στράφηκε στον Ευεργέτη του το Θεό. Μετά από εντολή Του, βάζει το ξύλο εκείνο, που έσχισε τη θάλασσα, μέσα στα πικρά νερά και τα νερά έγιναν γλυκά και δροσερά. Το ξύλο, που μπορεί να κάνει και την δικιά μας ζωή χαρούμενη και ευτυχισμένη είναι το ξύλο του Σταυρού. Ο Σταυρός δεν είναι ένα απλό ξύλο, όπως κι η Σημαία μας δεν είναι ένα απλό πανί. Είναι το σύμβολο της θυσίας του Λυτρωτή μας Χριστού.

20 χιλιόμετρα μετά, φθάνουν οι Ισραηλίτες στην έρημο του Σινά. Πείνα και κούραση άρχισαν να τους βασανίζουν. Τρέχουν όλοι μαζί εναντίον του Μωυσή και του λένε: „Μακάρι να είχαμε πεθάνει στην έρημο. Καλά περνούσαμε κεί, καθισμένοι στα καζάνια με τα κρέατα. Τουλάχιστον κεί είχαμε ψωμί να φάμε, να χορτάσουμε. Γιατί τώρα μας βγάλετε στην έρημο; Για να πεθάνουμε εδώ; Ο Θεός όμως και πάλι κάνει το θαύμα του. Κάθε πρωί όλη η έρημος ήταν γεμάτη από άσπρους μικρούς κόκκους, που είχε της γεύση της μελωμένης τηγανίτας. Οι Ισραηλίτες επειδή δεν ξέρανε τί ακριβώς ήταν αυτό, το ονόμασαν „ μάννα“. Κάθε απογευματάκι η έρημος πάλι γέμιζε από ορτύκια. Τα ορτύκια μοιάζουν με τα τρυγόνια. Είναι πουλιά αποδημητικά. Μεταναστεύουν όμως όχι το καλοκαίρι αλλά την άνοιξη. Έτσι οι Ισραηλίτες όλα τα χρόνια που ταξίδευαν στην έρημο τα είχαν όλα και κρέας και ψωμί. Μόνο κάτι ήθελε από αυτούς ο Πατέρας τους ο Θεός, που όλα άφθονα τους έστειλε, παρόλο που βαρυγκομούσαν. Να μην μαζεύουν περισσότερο μάννα από όσο χρειάζονταν όσο μάννα μάζευαν σάπιζε και βρωμούσε. Μόνο το απόγευμα του Σαββάτου μάζευαν διπλάσια γιατί η Κυριακή ήταν αφιερωμένη στον Θεό. Ο Θεός θέλουμε να έχουμε εμπιστοσύνη σε Αυτόν. Όπως το παιδί δεν έχει άγχος για το αύριο γιατί έχει ένα Πατέρα, έτσι και εμείς δεν πρέπει να φοβώμαστε. Αλλωστε σε εμάς ο Θεός έχει δείξει περισσότερο την αγάπη Του αντί για το μάννα, μας έδωσε το Γιό του το μονάκριβο. Κάθε Κυριακή τρώμε το Σώμα Του και πίνουμε το Αίμα Του και έχουμε όχι προσωρινή ζωή αλλά αιώνια.

Μόλις πάλι τους έλειψε το νερό κι αυτοί αχάριστοι άρχισαν πάλι να βαρυγκομάνε, ο Μωυσής με το ραβδί του χτύπησε μια ξερή κοτρώνα και βγήκε νερό. Κι όχι μόνο αυτό. Φοβεροί εχθροί τους επιτέθηκαν οι Αμαληκίτες. Όσο Μωυσής είχε σηκωμένα τα χέρια σε προσευχή, κάνοντας το Σταυρό με το σώμα του, νικούσαν οι Ισραηλίτες. Όταν έπεφταν τα χέρια του, νικούσαν οι εχθροί. Τότε ο Ααρών και ο Ωρ βάσταζαν συνέχεια τα χέρια του. Τη δύση του ηλίου ντροπιασμένοι οι Αμαληκίτες το έβαλαν στα πόδια. Και όταν πάλι στην έρημο φαρμακερά φίδια τσιμπούσαν και σκότωναν τους Ισραηλίτες πάλι ο Μωυσής κρέμασε ένα φίδι πάνω σε ένα ξύλο. Όποιος κοιτούσε το ξύλο σωνόταν από τα δαγκώματα. Μάπως κι ο Χριστός δεν έγινε „φίδι“, δεν σήκωσε δηλαδή τις αμαρτίες μας πάνω στο Σταυρό; Και μεις με το ξύλο του Σταυρού στο σώμα αλλά και στην καρδιά μπορούμε να νικήσουμε το διάβολο και να είμαστε και στη ζωή αυτή και στην άλλη οι νικητές.

Ερωτήσεις

- 1) Γράψε με λίγα λόγια πώς φρόντισε ο Θεός πατέρας το λαό του;
- 2) Ποιό είναι το δικό μας μάννα και το δικό μας ξύλο, με τα οποία πέρνουμε δύναμη στη ζωή μας;

Δύο μήνες είχαν περάσει από τότε που οι Ισραηλίτες φύγανε από τη χώρα της σκλαβιάς, την Αίγυπτο. Τώρα φθάνουνε στους πρόποδες ενός βουνού, που λέγεται μέχρι σήμερα Σινά. Ο Θεός, που είχε αποδείξει πόσο φροντίζει για τα παιδιά του, καλεί τον Μωυσή. Ο λαός πρέπει να πλυθεί, να καθαρισθεί καλά και να νηστεύσει τρεις μέρες. Την τρίτη μέρα ο Θεός επισκέπτεται το λαό του. Μόλις ξημέρωσε άρχισαν να αντηχούν βροντές. Να λάμπουν αστραπές. Ένα μαύρο σύννεφο ήρθε πάνω στο βουνό και μιά φωνή τσίριζε δυνατά σαν από σάλπιγγα. Το Σινά γέμισε καπνούς, σαν να κάπνιζε κάποιο καμίνι γιατί ο Θεός που είναι φωτιά κατέβηκε σε αυτό για να δώσει στο Μωυσή τις εντολές Του. Ο λαός είχε πραγματικά παγώσει από το φόβο και τον τρόμο.

Καί μίλησε ο Θεός και είπε αυτά τα λόγια:

Λαέ μου αγαπημένε. Εγώ δεν είμαι κάποιος άγνωστος Θεός. Εγώ είμαι εκείνος που σε έβγαλα από τη χώρα της σκλαβιάς, όπως ο αιτός πέρνει πάνω στα φτερά του τα μικρά του για να τα σώσει. Μην λατρεύεις λοιπόν και μην αγαπάς άλλους εκτός από μένα.

Μην λατρεύεις τα είδωλα και τις πέτρες, όπως κάνουν άλλοι άνθρωποι και λαοί, γιατί το κακό θα τιμωρηθεί.

Δεν θα χρησιμοποιείς το όνομά μου μάταια χωρίς σεβασμό.

Θα θυμάσαι πάντοτε να αφιερώνεις σε μένα την έβδομη μέρα, την Κυριακή. Τις άλλες έξι μέρες θα δουλεύεις. Την Κυριακή όμως και σύ και τα παιδιά σου και τα ζώα θα την αφιερώνετε σε μένα, το Θεό. Και εγώ ο Θεός έξι μέρες εργάστηκα και έκανα τον κόσμο. Την εβδόμη μέρα αναπαύθηκα.

Θα τιμάς και θα σέβεσαι τους γονείς σου αν θέλεις να είσαι ευτυχισμένος και να ζήσεις πολλά χρόνια στη γή που σου υποσχέθηκα.

Δεν θα πάρεις την γυναίκα κάποιου άλλου ανθρώπου.

Δεν θα κλέψεις ποτέ.

Δεν θα σκοτώσεις.

Στο δικαστήριο δεν θα πείς κάτι ψέματα ενάντια στον αδελφό σου.

Όχι μόνον δεν θα κλέβεις κάτι που ανήκει στον άλλο αλλά ούτε θα επιθυμήσεις με το μυαλό σου την γυναίκα, το σπίτι, το χωράφι, το ζώο που ο Θεός έδωσε στον αδελφό σου.

Όπως στο δρόμο οι πινακίδες μας οδηγούν σωστά και με ασφάλεια στον προορισμό μας και μας προφυλάσσουν από δυστηχήματα έτσι κι οι εντολές του Θεού μας προφυλάσσουν από το κατρακύλισμα και μας οδηγούν με ασφάλεια στον ουρανό, εκεί που υπάρχει η ευτυχία.

Ερωτήσεις

- 1) Τί έγινε όταν κατέβηκε ο Θεός στο Σινά;
- 2) Ποιές είναι οι 10 εντολές;
- 3) Γιατί ο Θεός-Πατέρας μας δίνει τις εντολές του;

Ο Μωυσής μιλούσε στο Σινά με τον Θεό. Ο λαός βλέποντας την καθυστέρηση του αρχηγού τους συγκεντρώνονται γύρω από τον αδερφό του, τον Ααρών και του λένε: „Σήκω γρήγορα! Μας εγκατέλειψε ο Θεός μας! Κάνε μας καινούργιους θεούς, που να πάνε μπροστά μας και να μας οδηγήσουν σε αυτή την έρημο“. Πόσο γρήγορα ξεχνούν τις ευργεσίες του Θεού; Πόσο γρήγορα λησμονούν τα θαύματα, τα τέρατα που έκανε ο Θεός, σκίζοντας τη θάλασσα, βγάζοντας από μία κοιτρώνα νερό, στέλνοντας από τον ουρανό κρέας και ψωμί; Βλέπουν μπροστά τους ολοζώντανη την Παρουσία του Θεού, το συννεφάκι, που τους δροσίζει, την πύρινη κολώνα! Κι όμως ζητούν άλλον Θεό. Και μάλιστα τί Θεό; Ένα μοσχάρι χρυσό...που ούτε το ίδιο δεν μπορεί να κουνηθεί.

Ο Ααρών φοβήθηκε μην τον σκοτώσουν, τόσο μανιασμένοι, που ήταν. Για να κερδίσει λίγο χρόνο, τους λέει να φέρουν όλα τα σκουλαρίκια τα χρυσά. Ίσως να σκέφθηκε ότι οι γυναίκες δεν θα τα αποχωρίζονταν εύκολα. Μέχρι να μαζευτούν όλα ίσως ερχόταν ο Μωυσής. Το χρυσάφι όμως για πράγματα αμαρτωλά μαζεύεται αμέσως. Ένα χρυσό μοσχάρι, που έμοιαζε με το θεό-άπι των Αιγυπτίων υψώθηκε στη μέση του στρατοπέδου. Κάνανε κι ένα θυσιαστήριο. Καθήσανε κοντά του, φάγανε, ήπιανε και μετά άρχισαν έξαλλα να χορεύουν. Πόσα πράγματα δεν αγαπάμε και μείς παραπάνω από το Χριστό; Πόσα είδωλα δεν λατρεύουμε όλοι μας σήμερα όχι στην έρημο αλλά στις πόλεις;

Ο Θεός μπορεί να μιλούσε στον Μωυσή. Είδε όμως την αχαριστία και τη βλαστημία του λαού του „Κατέβα γρήγορα από το βουνό,“ λέει στον Μωυσή. „Ο λαός σου ξέφυγε από τον σωστό δρόμο και προσκυνά ένα μοσχάρι! Αφυσέ με, μη με εμποδίζεις να τους καταστρέψω, να τους κάνω σκόνη. Άσε με να τους εξοντώσω!“. Τι αγαθός που είναι ο Θεός; Ενώ ο Μωυσής δεν μπορεί να τον εμποδίσει, του λέει „άσε με!“ για να τον κάνει να προσευχηθεί για το λαό του και τελικά εκείνος να μην καταστραφεί. Και πραγματικά! Ο Μωυσής πέφτει στα γόνατα και λέει; „Συγχώρεσέ μας Κύριε! Θυμήσου τον Αβραάμ, τον Ισαάκ! Θυμίσου τι τους υποσχέθηκες! Τι θα πούν οι εχθροί μας για Σένα, άμα δούν τον λαό σου να πεθαίνει αβοήθητος εδώ στις ερημιές;“, Ο Θεός πραγματικά για άλλη μια φορά έδειξε έλεος και αγάπη.

Γυρνώντας ο Μωυσής δεν άντεξε βλέποντας το λαό του να λατρεύει ένα μοσχάρι! Έσπασε τις δύο πλάκες στους πρόποδες του βουνού! Έκαψε και έλιωσε το χρυσάφι. Αυτοί που έκαναν το μοσχάρι σκοτώθηκαν. 3000 άνθρωποι πέθαναν εκείνη την μέρα. Όπως από το στόμα μας ο γιατρός βγάζει το σάπιο δόντι έστω κι αν πονέσουμε για λίγο, για να μην χαλάσουν και τα υπόλοιπα, έτσι κι ο Θεός από το σώμα του, από το λαό του, βγάζει τα σάπια, τα χαλασμένα μέλη του, για να μην χαλάσει το υπόλοιπο σώμα. Ο Θεός προειδοποιεί πολλές φορές. Μας υπομένει και μας περιμένει. Αλλά όταν εμείς επιμένουμε στην αρρώστια, στην αμαρτία μας τιμωρεί ή καλύτερα εμείς τιμωρούμαστε και καταστρεφόμαστε. Να γιατί και η αδελφή του Μωυσή, η Μαριάμ γέμισε με λέπρα, μόλις κουτσομπόλεψε τον αδερφό της. Να γιατί αυτούς που επαναστάτησαν εναντίον του Μωυσέα άνοιξε η γή να τους καταπιεί! Να γιατί όλο το λαό, που γόγγυζε δεν τον άφησε να μπει στη Γή που είχε υποσχεθεί. Ο Θεός δεν είναι κάποιος παππούς που κλείνει τα μάτια στις αδικίες και το κακό! Όπως δεν είναι και βασιλιάς Δίας που ψάχνει με το σπαθί στο χέρι κάποιον να τιμωρήσει! Είναι πατέρας γεμάτος αγάπη και δικαιοσύνη.

Ερωτήσεις:

- 1) Γιατί οι Εβραίοι έκαναν το χρυσό μοσχάρι;
- 2) Υπάρχουν σήμερα είδωλα;
- 3) Γιατί ο Θεός τιμωρεί;

Ο Θεός παρόλη την αχαριστία και την αγνωμοσύνη των παιδιών του τους οδήγησε στην χώρα που έρεε μέλι και γάλα. Ο Μωσής κοιμήθηκε. Πήγε κοντά στον Θεό, που τόσο αγάπησε. Τον λαό τώρα τον οδηγούσε ο Ιησούς του Ναυή. Ο Θεός έσχισε τον Ιορδάνη ποταμό τον όπως την Ερυθρά θάλασσα, για να περάσει ο λαός του. Η πρώτη μεγάλη πόλη, που έπρεπε στην νέα τους πατρίδα να καταλάβουν ήταν η Ιεριχώ, που είχε αυτό το όνομα από τις πολλές φοινικίες. Το τείχος της ήταν τόσο κοντρό, ώστε ακόμα και σπίτια έκτιζαν πάνω του. Οι κάτοικοί της μόλις άκουσαν ότι έρχονται καταπάνω τους οι Ισραηλίτες που έχουν τον δυνατό Θεό, που έσχισε τον Ιορδάνη και έκανε τόσα θαύματα, άρχισαν να φοβούνται και να τρέμουν. Οι Ισραηλίτες έστειλαν κατασκόπους για να ερευνήσουν την πόλη. Οι κάτοικοι της Ιεριχώ το έμαθαν και έστειλαν στρατιώτες να τους σκοτώσουν. Μια γυναίκα όμως αμαρτωλή, που φοβόταν όμως το Θεό, τους έκρυψε και το βράδυ τους κατέβασε κρυφά με ένα σκοινί από το σπίτι της.

Είπε ο Κύριος στον Ιησού „Να! Εγώ σου παραδίδω την Ιεριχώ!. Οι στρατιώτες σου να σταθούν ολογυρά της και μαζί τους όλος ο λαός“. Για έξι μέρες γύρω από την μεγάλη πόλη γινόταν μια παράξενη λιτανεία. Μπροστά πήγαιναν επτά ιερείς που κρατούσαν τις σάλπιγγες, μακριές καραμούζες που έβγαζαν τρομερή φωνή. Μετά ακολουθούσε η Κιβωτός. Η κιβωτός ήταν ένα ιερό κουτί, που μέσα υπήρχαν οι πλάκες με το Νόμο του Θεού, που ο Θεός ξανάδωσε στον Μωσή. Υπήρχε το μάννα από την έρημο και άλλα ιερά αντικείμενα. Μετά την κιβωτό ακολουθούσαν οι στρατιώτες και μετά όλος ο λαός, νέοι και γέροι, γυναίκες και παιδιά. Σίγουρα οι κάτοικοι της Ιεριχώ θα γελούσαν βλέποντας όλο αυτό το πλήθος σιωπηλά να τριγυρίζει την πόλη τους και να προσεύχεται στο Θεό. Την έβδομη μέρα ο Ιησούς τους είπε: „Ετοιμαστείτε! Σήμερα θα μας παραδώσει ο Θεός χωρίς την δικιά μας δύναμη όλη αυτή την μεγάλη πόλη! Μόλις όμως μπειτε σε αυτή δεν θα πειράξετε την Ραάβ, τη γυναίκα, που έσωσε τους ανθρώπους μας. Ότι βρείτε, χρυσαφένια ή αργυρά πράγματα θα το παραδώσετε στο Θεό. Σε αυτόν ανήκουν!“. Πραγματικά! Οι ιερείς σάλπισαν με τις μακριές σάλπιγγές τους και ο λαός έβγαλε φωνή μεγάλη και δυνατή. Και τα τείχη της μεγάλης και δυνατής αλλά εγωίστριας πόλης πέσανε χάρω λές και ήταν από χαρτάκι.

Κάποιος όμως, που τον λέγανε Αχαρ δεν άκουσε την εντολή του Θεού. Κρυφά έβαλε στην άκρη κάτω από τη σκηνή του λεφτά, μια χρυσή ράβδο και μια πολύχρωμη στολή. Προσπαθούσαν οι Ισραηλίτες να καταλάβουν ένα μικρό χωριουδάκι και δεν μπορούσαν. Την Ιεριχώ την κατέλαβαν με την δύναμη του Θεού. Χωρίς το Θεό ούτε ένα χωριουδάκι δεν μπορούσαν να καταλάβουν. Ο Ιησούς τρέχει στο και ρωτάει „γιατί“. Ο Κύριος του επισημαίνει ότι αν δεν απομακρυνθεί αυτός που αμάρτησε από το στράτευμα, τότε δεν πρόκειται πλέον να είναι βοηθός τους. Πρωί-πρωί ο Ιησούς άρχισε να ερευνά. Ο ένοχος αποκλύφθηκε και λιθοβολήθηκε, έτσι ώστε να γίνει παράδειγμα στους άλλους προς αποφυγή. Δεν μπορούμε να παίξουμε κρυφτούλι με το Χριστό. Ο Χριστός όλα τα βλέπει. Περιμένει όμως την μετάνοιά μας και την εξομολόγησή μας, έτσι ώστε να μην πάθουμε το πάθημα του Αχαρ και να είμαστε συνέχεια κοντά του.

Ερωτήσεις

- 1) Με ποίο τρόπο παρέδωσε ο Ιησούς την Ιεριχώ;
- 2) Τι αμάρτημα έκανε ο Αχαρ και πώς τιμωρήθηκε;

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

1. Ο ΓΕΔΕΩΝ (Κριτ.6-7)

Όταν οι Ισραηλίτες εγκαταστάθηκαν στη γή, που υποσχέθηκε ο Θεός στους Πατέρες τους, πολλές φορές ξεχνούσαν τον αληθινό Θεό, όπως κι οι ειδωλολάτρες γειτονές τους. Ο Θεός για να τους βάλει μυαλό, επέτρεπε σε διάφορους εχθρούς να τους ταλαιπωρούν. Ένας εχθρός τέτοιος ήταν κι οι Μαδιανίτες που ζούσαν στην έρημο. Όταν όμως οι Ισραηλίτες έσπερναν και ήταν έτοιμοι να θερίσουν τα στάρια τους, τότε ορμούσαν οι Μαδιανίτες με τις καμήλες και τα κατέστρεφαν όλα. Καί ήταν τόσοι πολλοί σαν ακρίδες. Κανείς δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Στην ανάγκη θυμήθηκαν οι Ισραηλίτες τον Θεό τους. Και πραγματικά ο Κύριος σαν πατέρας που είναι έστειλε άγγελο σε ένα φτωχικό σπίτι. Εκεί ήταν το μικρότερο παιδί, που το λέγανε Γεδεών. Ο Γεδεών κρυφά ράβδιζε τα στάχυα για να μην τον πάρουν χαμπάρι οι Μαδιανίτες. Τρόμαξε μόλις είδε τον άγγελο. „Ο Κύριος, ο παντοδύναμος είναι μαζί σου!“ του λέει δυνατά ο άγγελος. „Εαν είναι ο Κύριος μαζί μας γιατί μας βρίσκουν τόσες συμφορές;“ ρωτά με παράπονο το μικρό παιδί. „Ο Θεός στέλνει εσένα για να ελευθερώσεις τον λαό του από τους Μαδιανίτες!“ του λέει αγέρωχος ο άγγελος. „Μα εγώ είμαι το μικρότερο παιδί από την οικογένειά μου!“ λέει ταπεινά ο μικρός. „Εάν όμως μου λές αλήθεια περίμενε“ λέει στον άγγελο „να φέρω κάποιο ζώο να θυσιάσω μπροστά σου“. Μόλις έφερε ο Γεδεών το ζώο, ο άγγελος άπλωσε το ραβδί που κρατούσε και αμέσως ξεπήδησε φωτιά από την πέτρα, που είχε ακουμπήσει ο Γεδεών τα δώρα του προς τον άγγελο. „Για να ελευθερωθεί όμως ο λαός σου πρέπει να γκρεμήσεις τις πέτρες, τα είδωλα που προσκυνά ο πατέρας σου. Πραγματικά τη νύχτα το παιδί χωρίς να φοβηθεί κανέναν και ακούγοντας μόνο το Θεό γκρεμίζει τα αγάλματα που προσκυνούσε ο πατέρας του.

Το πρωί όρμησαν όλοι να σκοτώσουν το παιδί, που είχε το θράσος να γκρεμίσει τα είδωλα. Ο πατέρας όμως του Γεδεών φέρθηκε έξυπνα. „Αφού δεν μπορούν τα είδωλα μόνα τους να υπερασπισθούν τον εαυτό τους και να τιμωρήσουν το γιό μου, θα τον τιμωρήσετε εσείς;“. Το άγιο Πνεύμα έδωσε δύναμη στον Γεδεών. Πολύς λαός μαζεύτηκε για να πολεμήσει τους φοβερούς Μαδιανίτες. Ο Γεδεών δεν μπορεί ακόμα να το πιστέψει ότι μπορεί με την δύναμη του Θεού να τους νικήσει. Παρακαλεί ταπεινά το Θεό να κάνει και ένα άλλο θαύμα-σημάδι για να του δώσει δύναμη. Πέρνει ένα σφουγγάρι και λέει στο Θεό: „Θέλω αύριο το πρωί το σφουγγάρι να είναι ποτισμένο στο νερό ενώ στο χώμα να μην υπάρχει στάλα νερό. Πραγματικά το πρωί, ενώ παντού υπήρχε ξηρασία το σφουγγάρι είχε τόσο νερό ώστε γέμισε ένα κουβά, ενώ την άλλη μέρα ενώ παντού υπήρχε νερό, το σφουγγάρι ήταν στεγνό.

Μαζί με τον Γεδεών είχαν μαζευτεί 32000 άνθρωποι. Ο Θεός όμως δεν ήθελε τόσο πολλούς. „Δεν θέλω κανένας να πεί ότι μόνοι σας νικήσατε τους εχθρούς σας“. Τότε ο Γεδεών λέει: „Όποιος είναι δειλός να φύγει“. Έφυγαν οι περισσότεροι. Μείνανε μόλις 10000. Κι αυτοί πολλοί είναι. „Βόλτους να πιούν νερό στην πηγή. Όποιος πιεί νερό με τη γλώσσα του όπως το σκυλάκι αυτός θα έρθει μαζί σου. Αυτοί που θα πιούν γονατιστοί να φύγουν“. Μείνανε 300. Ο Γεδεών με έναν άλλο κρυφά τη νύχτα κατέβηκε από το βουνό να κατασκοπεύσει. Ακούει έναν Μαδιανίτη να διηγείται ένα όνειρο. „Είδα ένα καρβέλι κρίθινο ψωμί να κατεβαίνει από το βουνό και να σαρώνει τη σκηνή του αρχηγού μας“. Ο στρατιώτης που ήταν δίπλα του του λέει. „Το κρίθινο ψωμί είναι το σπαθί του Γεδεών. Σε αυτόν ο Θεός θα μας παραδώσει όλους“. Πήρε θάρρος ο Γεδεών που κρυφάκουγε.

Ανεβαίνει στο βουνό. Οι εχθροί φαινόταν από κάτω σαν την άμμο της θάλασσας. Ένας Ισραηλίτης έπρεπε να παλαίψει με 450 εχθρούς. Είχε όμως το Θεό μαζί του. Κάθε στρατιώτης πήρε μια σάλπιγγα, μια αδεινή κανάτα και μια αναμένη λαμπάδα που την έβαλε μέσα στην κανάτα για να μην φαίνεται τη νύχτα. Μόλις σάλπισε δυνατά ο Γεδεών, άρχισαν να φωνάζουν όλοι μαζί „Το σπαθί του Κυρίου και του Γεδεών. Έσπασαν με δύναμη τις κανάτες για να γίνει θόρυβος και πανικός και με τις αναμμένες λαμπάδες όρμησαν. Τέτοιος πανικός έπιασε τους Μαδιανίτες που μέσα στη νύχτα άρχισαν να μαχαιρώνει ο ένας τον άλλο. Έτσι λοιπόν ο Θεός έδωσε τη νίκη στα παιδιά του, χωρίς αυτά ούτε ένα σπαθάκι να έχουν στα χέρια τους. Όπως το παιδί μπροστά στον κίνδυνο

δίνει το χεράκι στο μεγάλο χέρι της μανούλας του, έτσι και μείς πρέπει να δίνουμε το δικό μας χέρι με εμπιστοσύνη στο χέρι του Θεού. Και αυτός θα νικήσει για μας.

Οι Ισραηλίτες πάλι ξέχασαν τον Θεόν. Τώρα ήταν οι Φιλιισταίοι αυτοί που τους τυρρανούσαν για 40 ολόκληρα χρόνια. Άγγελος Κυρίου πήγε σε μια φτωχή γυναίκα που δεν μπορούσε να κάνει παιδί. „Θα γεννήσεις παιδάκι της λέει! Από τώρα και στο εξής μην πιείς κρασί ή άλλο ποτό. Να νηστεύεις, όπως λέει ο Θεός. Το παιδάκι που θα γεννήσεις δεν θα το κουρέψεις. Θα είναι αφιερωμένο στον Κύριο. Θα αποκτήσει τόση δύναμη ώστε θα ελευθερώσει το λαό σας από τους Φιλισταίους. Πραγματικά το παιδάκι μεγάλωσε. Ο Κύριος το ευλόγησε. Το άγιο Πνεύμα ήταν στην καρδιά του κι ο Σαμφών είχε πολλή δύναμη. Παρόλο όμως που οι γονείς του του είχαν πεί να μην πηγαίνει στις πόλεις των καών Φιλιστών αυτός δεν τους άκουσε. Ήθελε μάλιστα να παντρευτεί μια κόρη Φιλισταία.

Πηγαίνοντας στο σπίτι της νεαρό άγριο λιοντάρι του ορμά με μανία. Το άγιο Πνεύμα πλημμύρισε το Σαμφών. Παρόλο που δεν κρατούσε ούτε ένα μαχαιράκι στο χέρι του πιάνει το λιοντάρι από το λαιμό και το πνίγει λές και ήταν κατσικάκι. Μετά από λίγες μέρες που ξαναπέρασε από κεί είδε ότι στο στόμα του λιονταριού υπήρχαν μέλισσες που είχαν κάνει μέλι γλυκό. Είπε λοιπόν ένα αίνιγμα στους Φιλισταίους που ήταν στο σπίτι της γυναίκας του. „Σε όποιον βρεί το αίνιγμα, που θα σας πώ, θα του χαρίσω 30 ολοκαίνουργιες φορεσιές αλλιώς θα μου χαρίσετε εσείς. „Τι φαγητό μπορεί να βγει από το στόμα ενός θηρίου, που όλα τα καταβροχθίζει;“. Οι Φιλισταίοι πιάσανε τη γυναίκα του Σαμφών κι εκείνη επειδή τους φοβήθηκε κατάφερε να μάθει από τον Σαμφών ποιά ήταν η απάντηση. Τρέχουν οι Φιλισταίοι και του λένε τη λύση του αινίγματος. „Τί είναι γλυκύτερο από το μέλι και τί πιο άγριο από το λιοντάρι;“. Ο Σαμφών τότε θύμωσε „Αν δεν φοβερίζατε την γυναίκα μου, το μυστικό δεν θα το βρίσκατε“. Τους δίνει τις φορεσιές. Μετά από λίγο χρόνο όμως όταν ήρθε η ώρα να θερίσουνε έπιασε 30 αλεπούδες. Έδεσε τη μία με την άλλη από την ουρά και έβαλε ανάμεσα ένα δαυλί αναμμένο. Αμόλησε τις αλεπούδες στα κτήματα των Φιλιστών και κάπκινε όλα τα στάρια τους. Μαζεύτηκαν όλοι οι Φιλισταίοι και λένε στους Ισραηλίτες „Αν δεν μας παραδώσετε τον Σαμφών θα πεθάνετε!“. Πραγματικά οι Ισραηλίτες έδεσαν τον Σαμφών με δύο ολοκαίνουργια σκοινιά. Οι Φιλισταίοι όρμησαν με χαρά και φωνές να τον πιάσουν. Πάλι όμως το άγιο Πνεύμα έδωσε δύναμη στο Σαμφών. Τα σκοινιά έσπασαν λές και ήταν κάρτινα. Αρπάζει ο Σαμφών ένα πεταμένο σαγόκι από ένα γαϊδουράκι και διαλύει με την δύναμη του Θεού όλους τους εγωιστές εχθρούς του.

Ο Σαμφών ξαναπηγαίνει κρυφά στη πόλη των εχθρών του. Το μαθαίνουν οι εχθροί του και δεν χάνουν την ευκαιρία να τον πιάσουν. Του έστησαν ενέδρα στην πύλη της πόλης τους. „Ας περιμένουμε να έρθει το πρωινό και θα τον πιάσουμε!“ σκέφθηκαν. Ο Σαμφών κοιμήθηκε μέχρι τα μεσάνυχτα. Τα μεσάνυχτα σηκώνεται. Πηγαίνει στην πύλη της πόλης. Ξεριζώνει την τεράστια πόρτα μαζί με το περβάζι και ανεβαίνει στην κορυφή του βουνού.

Ο καιρός περνά κι ο Σαμφών ξεχνάει ότι η δύναμη δεν είναι δικιά του αλλά δώρο του Θεού, που την είχε κρύψει στα μαλλιά του. Τί άσχημα νοιώθουμε εμείς όταν σε κάποιον έχουμε πεί ένα μυστικό κι εκείνος πηγαίνει και το λέει; Αυτό το λάθος έκανε κι ο Σαμφών. Αγάπησε μια κόρη των εχθρών την Δαλιδά. Σε αυτή την κόρη οι Φιλισταίοι δώσανε πολλά λεφτά για να βρεί το μυστικό της δύναμης του. „Πες σε εμένα που σε αγαπάω ποιο είναι το μυστικό σου; Πού κρύβεται η δύναμή σου;“ Ο Σαμφών της λέει ψέματα: „Εαν με δέσουν με καινούργια σκοινιά θα γίνω και εγώ σαν τους άλλους ανθρώπους. Τη νύχτα που κοιμότανε οι Φιλισταίοι του δένουν τα πόδια. Το πρωί όμως ο Σαμφών τα έκοψε λές και ήταν κλωστούλες. Δεν έβαλε όμως μυαλό. Τον πλησιάζει πάλι η γυναίκα: „Γιατί με κοροϊδεύεις; Εαν με αγαπάς πές μου την αλήθεια.“ Κι ο Σαμφών της λέει πάλι ψέματα: „Εαν μου δέσουν τα μαλλιά πάνω σε ένα πάσσαλο θα χάσω την δύναμή μου“. Αυτό έκαναν κι οι εχθροί του τη νύχτα, χωρίς όμως το πρωί να καταφέρουν απολύτως τίποτα. Την τρίτη φορά όμως ο Σαμφών που αγαπούσε πιο πολύ την ξένη γυναίκα παρά το Θεό είπε την αλήθεια. Πρόδωσε το μυστικό του Θεού και το άγιο Πνεύμα πέταξε από την καρδιά του. Οι Φιλισταίοι του έκοψαν όλα τα μαλλιά κι ο Σαμφών έγινε αδύνατος σαν μπέμπης. Οι εχθροί χαρούμενοι τον πιάσανε, του βγάλανε τα μάτια και

τον δέσανε στις κολώνες του ναού τους. Το πανηγύρι ξεκίνησε. Οι εχθροί τον κορόιδευαν, τον χτυπούσαν, τον ξευτέλιζαν. Ο Σαμφών κατάλαβε το μεγάλο λάθος του. Ζήτησε συγγνώμην από το Θεό. Έπιασε γερά τις κολώνες του ναού που ήταν γεμάτος από 7000 Φιλισταίους και φώναξε: „Ας πεθάνει η ψυχή μου μαζί με τους εχθρούς μου!“. Ο ναός γκρεμίστηκε συνθέμελα. Μαζί με τους Φιλισταίους πέθανε κι ο Σαμφών.

ΔΑΥΙΔ : Το μικρό τσοπανόπουλο που έγινε βασιλιάς (Α.Βασιλ.16)

Οι Ισραηλίτες ζήλευσαν τους άλλους λαούς που είχαν ωραίους και δυνατούς βασιλιάδες. Έτρεξαν στον γέροντα προφήτη Σαμουήλ και του ζήτησαν να αποκτήσουν και αυτοί ένα βασιλιά που θα ενώσει τις φυλές τους, θα πολεμά με τους εχθρούς τους και θα τους κυβερνά. Για άλλη μια φορά έδειχναν την αγνωμοσύνη τους στο Θεό-Πατέρα τους, που όχι μόνον δεν τους είχε εγκαταλείψει μόνους και έρημους αλλά Αυτός ο Ίδιος τιμωρούσε εκείνους που αδικούσαν τον λαό του. Ο Θεός θέλει ελεύθερα να τον αγαπάμε και αν τον λατρεύουμε. Για αυτό έδωσε στους Ισραηλίτες βασιλιά αλλά ταυτόχρονα τους προειδοποίησε: „Ο βασιλιάς θα παίρνει τα παιδιά σας για να τα πηγαίνει στον πόλεμο. Τα καλύτερα χωράφια σας θα τα δίνει στους δούλους του. Το 1/10 από τα σταφύλια και τα στάρια σας θα τα παίρνει ο ίδιος. Και θα έρθει η μέρα που θα τρέξετε κοντά μου επειδή θα υποφέρετε, αλλά τότε εγώ δεν θα σας ακούσω“. Ο πρώτος βασιλιάς ήταν όπως τον φαντάζονταν όμορφος, ψηλός με γερό σώμα και πλατείς ώμους. Τον λέγανε Σαούλ. Ο Σαμουήλ τον ανακάλυψε την ώρα που έψαχνε τα γαϊδουράκια του πατέρα του. Στην αρχή ο Σαμουήλ είχε στην καρδιά του το άγιο Πνεύμα. Παράκουσε όμως τον Θεό και το άγιο Πνεύμα πέταξε από την καρδιά του. Στη θέση του ήρθε το πονηρό Πνεύμα. Ο Σαμουήλ, ο „άνθρωπος του Θεού“ πέρνει εντολή να πάει στη Βηθλεέμ να συναντήσει τον καινούριο βασιλιά. Κρυφά ο Σαμουήλ μπαίνει στην πόλη, στο σπίτι του Ιεσσαί, που είχε 7 παιδιά. Βλέπει τον πρώτο. Εντυπωσιάσθηκε από το σώμα και την ομορφιά του. Ο Θεός όμως δεν κοιτά τα μπράτσα αλλά την καρδιά. Κανένα από τα 6 παιδιά, που ήταν εκεί δεν ήταν άξιο να γίνει βασιλιάς. „Έχεις άλλο παιδί;“ ρωτά ο γέροντας τον Ιεσσαί. Έχω έναν μικρό, που βόσκει τα πρόβατα.“ απαντά με σεβασμό εκείνος „Μέχρι να φάμε φέرتون κι εκείνον!“, παρακαλεί ο προφήτης. Σε λίγο στην πόρτα εμφανίζεται ο μικροκαμωμένος Δαβίδ, που ήταν κοκκινωπός με ωραία μάτια, όμορφος στα μάτια του Θεού. Πήρε αμέσως ο προφήτης το δοχείο με το λάδι και τον έχρισε βασιλιά.

Ο Σαούλ βασανιζόταν από το πονηρό Πνεύμα. Φώναζε λοιπόν τον Δαβίδ, που έπαιζε πολύ όμορφα κιθάρα να τον ηρεμεί. Έτσι ενεργεί ο Θεός. Οδηγεί τα βήματα του Δαβίδ στο παλάτι. Ο μικρός Δαβίδ με την κιθάρα και τα τραγούδια του ηρεμούσε την καρδιά του βασιλιά. Εκείνες τις ημέρες οι φοβεροί εχθροί, οι Φιλιισταίοι ξαναχτύπησαν. Ετοιμάστηκαν για πόλεμο. Βγήκε πάνω στο βουνό ένας γίγαντας, φοβερός και τρομερός. Γολιάθ το όνομά του. Το ύψος του ήταν 2,5 μέτρα. Φορούσε περικεφαλαία στο κεφάλι του και θώρακα στο σώμα του που ζύγισαν 50 κιλά. Έτσι ψηλός και οπλισμένος που ήταν, έμοιαζε σαν κινητό φρούριο. Αρχισε λοιπόν με εγωισμό να φωνάζει: „Όποιος θέλει από σας να πολεμήσει μαζί μου. Εάν νικήσετε εσείς θα γίνουμε δούλοι σας. Εάν όμως εμείς τότε θα γίνετε εσείς δούλοι!“. Οι Ισραηλίτες τρόμαξαν και φοβήθηκαν. Εκείνες τις μέρες ήρθε κι ο Δαβίδ στο στρατόπεδο να φέρει φαγητό για τα αδέρφια του. Μόλις ακούει την τρομερή φωνή του γίγαντα τρέχει ο Δαβίδ στον Σαούλ: „Μην στενοχωριέσαι! Εγώ θα πάω να μονομαχήσω με τον γίγαντα!“. Χαμογέλασε ο Σαούλ: „Εσύ είσαι μικρό παιδάκι και αυτός άνδρας δυνατός που πολεμάει πολλά χρόνια!“. Ο Δαβίδ όμως είναι αποφασισμένος „Βασιλιά!“, λέει. „Όταν έβοσκα τα πρόβατα του πατέρα μου και ορμούσαν τα λιοντάρια και οι αρκούδες, τις έπιανα από το λαιμό μέχρι να βγάλουν τα πρόβατα που είχαν αρπάξει! Ποιός είναι αυτός ο άπιστος που θα βλασφημήσει το Θεό μας; Ο Κύριος που με γλύτωνε από τα λιοντάρια και τις αρκούδες θα με γλυτώσει κι από τα χέρια αυτού του άπιστου!“. Ο Σαούλ φοράει στον μικρό περικεφαλαία και του δίνει όπλα. Ο Δαβίδ όμως δεν μπορούσε να κουνηθεί από το βάρος. Πετάει τα όπλα. Πέρνει ένα ραβδί στο χέρι του και ένα σακκίδιο με 5 λιθάρια από το ποτάμι. Σφίγγει στο χέρι του τη σφενδόνα του και με βήματα σταθερά πηγαίνει κοντά στον γίγαντα. Γελάει κοροϊδευτικά ο Γολιάθ „Σκυλί είμαι που ήρθες να με αντιμετωπίσεις με ραβδί και πέτρες; Τα θηρία και τα πουλιά θα φάνε το σώμα σου εάν με πλησιάσεις!“. Και ο Δαβίδ του απαντά: „Εσύ έχεις μαζί σου ακόντια και σπαθιά. Εγώ όμως έχω κοντά μου τον Κύριο, τον παντοδύναμο Θεό που εσύ βρίζεις!“. Σηκώνεται ο Γολιάθ μανιασμένος να λιώσει τον μικρό. Απλώνει τότε ο Δαβίδ το χέρι του. Τεντώνει τη σφενδόνα του και πετάει επάνω στον γίγαντα μια πετρούλα από το ποτάμι. Η πέτρα τρυπάει την περικεφαλαία και ραγίζει το μέτωπο του γίγαντα, που

Ξαπλώνεται φαρδύς-πλατύς μπρούμυτα στο χώμα. Τρέχει ο Δαβίδ. Πέρνει στο σπαθί του Γολιάθ και με την δύναμη του Θεού, τον αποτελειώνει. Οι εχθροί το βάλανε στα πόδια. Οι Ισραηλίτες δόξασαν το Θεό, που ταπεινώνει τους εγωιστές και υψώνει τους ταπεινούς που έχουν εμπιστοσύνη σε Αυτόν.

Μπαίνοντας ο Δαβίδ στην Πόλη βγήκαν γυναίκες από όλες τις πόλεις των Ισραηλιτών για να τον προυπαντήσουν με τάμπανα και κύμβαλα και φωνές. Έψαλλαν και έλεγαν: „Ο Σαούλ νίκησε χιλιάδες εχθρούς. Ο Δαβίδ όμως μυριάδες!“. Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια ο Σαούλ θύμωσε. Αρχισε να ζηλεύει τον Δαβίδ που ήταν ο ευεργέτης του. Καί αντί να κοιτάζει πώς θα τον τιμήσει, έψαχνε να βρεί πώς θα τον σκοτώσει. Αυτά κάνει η ζήλεια κι ο φθόνος. Τον έκανε λοιπόν στρατηγό και τον έστειλε σε δύσκολες μάχες για να πεθάνει. Αντί όμως να πεθάνει ο Δαβίδ με τις νίκες δοξαζόταν ακόμη περισσότερο. Δύο φορές τη στιγμή που του τραγουδούσε ο Δαβίδ πέταξε με μανία το δόρυ καταπάνω του αλλά και τις δύο φορές ο Δαβίδ γλύτωσε. Πολύ αγαπούσε τον Δαβίδ ο γιός του Σαούλ ο Ιωνάθαν, που έκρυβε το φίλο από τη μανία του πατέρα του και προσπαθούσε με όποιο τρόπο μπορούσε να ηρεμήσει τον πατέρα του από τη ζήλεια και το φθόνο. Κάποια μέρα έμαθε ο Σαούλ πού κοιμόταν ο Δαβίδ. Έστειλε δικούς του ανθρώπους να παραμονεύσουν και το πρωί να τον σκοτώσουν. Η Μελχόλ, η κόρη του Σαούλ και γυναίκα του Δαβίδ έβαλε στο κρεβάτι μια κούκλα και τη σκέπασε. Τον Δαβίδ τον κατέβασε από ένα παράθυρο. Το πρωί ορμάνε οι στρατιώτες να τον πιάσουν. Μάταια όμως! Στο κρεβάτι υπήρχε μια..όμορφη κούκλα. Πόντα ο Θεός σκεπάζει τα παιδιά του.

Ο Δαβίδ κατάλαβε ότι έπρεπε να κρυφτεί στην έρημο. Αποχαιρέτισε τον καλύτερο φίλο του, τον Ιωνάθαν και έτρεξε με 400 άνδρες στις σπηλιές και στα βουνά για να κρυφτεί. Και εκεί όμως ο Σαούλ τον καταδίωκε. Πολλές φορές δόθηκε η ευκαιρία στον Δαβίδ να σκοτώσει το βασιλιά. Μια φορά ο Σαούλ μπήκε χωρίς να το ξέρει στη σπηλιά, που κρυβόταν ο Δαβίδ. Ο Δαβίδ πήγε δίπλα του και του έκοψε ένα κομματάκι από το ρούχο του, χωρίς να τον πειράξει. Την άλλη φορά ο Δαβίδ μεταμφιεσμένος μπήκε μέσα στο σταρτόπεδο, τη στιγμή, που όλοι κοιμόντουσαν. Πήρε τα όπλα του βασιλιά. Ανέβηκε στην απέναντι κορφή και με παράπονο: „Βασιλιά νά το κομματάκι από τα ρούχα σου! Να τα όπλα σου! Δεν θέλω να σου κάνω κανένα κακό και ούτε έχω κάνει κάτι εναντίον σου! Εσύ ένας βασιλιάς γιατί κυνηγάς εμένα που είμαι τόσο αδύνατος και τόσο τιποτένιος όσο ένας ψύλλος και ένα σκυλάκι ψόφιο;“. Πραγματικά τί ταπεινώση είχε αυτός που νίκησε το γίγαντα και τον έτρεμαν όλοι οι εχθροί του; Οι πραγματικά δυνατοί είναι ταπεινοί, γιατί ξέρουν ότι στο Θεό τα χρωστάνε όλα! Ακόμα κι ο Σαούλ συγκινήθηκε από την ταπεινώση και την καλωσύνη του μικρού, που δεν τον σκότωσε, παρόλο ότι είχε την ευκαιρία!

Ο Θεός είχε εγκαταλείψει τελειωτικά τον Σαούλ. Σε μια μάχη με τους Φιλιισταίους για να μην πέσει στα χέρια τους, έπεσε ο ίδιος πάνω στο σπαθί του και αυτοκτόνησε. Ο Ιωνάθαν, ο φίλος του Δαβίδ πέθανε ένδοξα πολεμώντας. Ο Δαβίδ έκλαψε πολύ για το φίλο του αλλά και για το χαμό του βασιλιά του. Όλος ο λαός εξέλεξε τον Δαβίδ για βασιλιά. Ο Θεός τον ευλογούσε. Όλοι οι εχθροί του Ισραήλ κατατροπώθηκαν. Όμως κι ο Δαβίδ αμαρτίωσε και μάλιστα πάρα πολύ στο Θεό. Η Βίβλος μας λέει την αλήθεια για όλους. Δεν κρύβει τα λάθη των μεγάλων ανδρών. Για αυτό πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στα λόγια της.

Κάποτε ενώ ο στρατός του Δαβίδ ήταν σε πόλεμο. Ο Δαβίδ έχοντας εμπιστοσύνη στον εαυτό του δεν πήγε μαζί τους. Τα στάσιμα νερά μαζεύουν ακαθαρσίες. Κι ο Δαβίδ μόλις ξύπνησε από το μεσημεριανό ύπνο του βλέπει από την ταρατσα του μία όμορφη γυναίκα να λούζεται. Παρόλο ότι εκείνη ήταν παντρεμένη, την παντρεύεται εκείνος. Τον αντίτρα της για να πεθάνει τον στέλνει να πολεμήσει στην πρώτη γραμμή. Μόλις σκοτώνεται εκείνος, ο Δαβίδ την πέρνει επίσημα για γυναίκα του. Όσο ήταν μικρός ο Δαβίδ ήταν αγαθός και καλός. Όταν μεγάλωσε και ήταν 50 περίπου χρονών αμαρτίωσε στα μάτια του Κυρίου.

Ο Θεός για να τον συνετίσει έστειλε τον προφήτη Του Νάθαν. „Τι θα έκανες βασιλιά σε έναν πλούσιο αφέντη, που θα έκλεβε και θα έσφαζε το προβατάκι ενός φτωχού;“ ρωτάει ο Νάθαν τον βασιλιά. „Θα τον σκότωνα!“ απάντησε αμέσως ο Δαβίδ. „Εσύ είσαι αυτός!“ λέει ο προφήτης. Ο Δαβίδ κατάλαβε το λάθος του. Πέφτει κάτω και με δάκρυα στα μάτια λέει „Αμάρτησα στον Κύριο!“. Ο Θεός συγχώρεσε τον Δαβίδ. Ο Δαβίδ ποτέ δεν ξέχασε το

λάθος που έκανε και στενοχώρησε τον Θεό, που τόσα δώρα του χάρισε. Πολύ συχνά έψαλε έναν ψαλμό που μέχρι σήμερα όλους μας συγκινεί: „ Ελέησόν με ο Θεός ...“

ΑΒΕΣΣΑΛΩΜ:

Ένα παιδί που πλήγωσε και πληγώθηκε (Β Βασιλ.15-19)

Ο Δαβίδ πλήρωσε ακριβά την αμαρτία του και ιδίως την παράβαση του Νόμου του Θεού, που δεν επέτρεπε τουν γάμο με πολλές γυναίκες. Το παιδάκι που γεννήθηκε από την αμαρτία του Δαβίδ πέθανε πολύ γρήγορα. Τα υπόλοιπα παιδιά άρχισαν τόσο πολύ να μαλώνουν ο ένας με τον άλλο, ώστε να σκοτώνονται Ένα από τα παιδιά του Δαβίδ ξεχώριζε. Το όνομά του ήταν Αβεσσαλώμ. Είχε όμορφη κορμοστασιά και ξεχώριζε για τα μακριά του γυαλιστερά του μαλλιά. Ήταν όμως πονηρός στην καρδιά. Του σώματος η ομορφιά γίνεται πολλές φορές αιτία να είμαστε εγωιστές. Η ομορφιά της ψυχής όμως ποτέ. Ο Αβεσσαλώμ είχε πονηριά στην ψυχή του. Αντί να ακούσει τον πατέρα του, θέλησε να γίνει αυτός βασιλιάς στη θέση του. Τί έκανε λοιπόν; Καθόταν στην πύλη της Ιερουσαλήμ. Όταν έβλεπε κάποιον να πηγαίνει στον πατέρα του έλεγε με ένα υποκριτικό χαμόγελο: „Αυτό που ζητάς είναι σωστό, πολύ σωστό. Κρίμα όμως που δεν είμαι βασιλιάς να σε τακτοποιήσω αμέσως!“. Και μετά αγκάλιαζε τον ξένο και τον ασπάζοταν λές και ήταν φίλοι. Έτσι παρασύρθηκαν πολλοί. Ποσο εύκολα ξεχνάμε όλοι μας τους ευεργέτες μας και παρασυρόμαστε από ανθρώπους, που μας λένε ωραία λόγια; Ο Αβεσσαλώμ μάλιστα έπαιζε όμως και με τα όσια και ιερά! Ζήτησε από τον πατέρα του να πάει τάχα σε μια μεγάλη πόλη για να κάνει το τάμα του στο Θεό. Χάρηκε ο βασιλιάς μόλις άκουσε ότι το ζωηρό παιδί του θα πάει να προσκυνήσει το Θεό.

Ο Αβεσσαλώμ ανέβηκε στο άλογό του και αμζί με κάποιους φίλους του πήγε στην πόλη. Μόλις έφτασε εκεί ανακηρύχθηκε βασιλιάς. Πολύς κόσμος τον ακολούθησε. Ο πατέρας του στενοχωρήθηκε πολύ. Για να μην καταστραφούν τα ωραία Ιεροσόλυμα, η πόλη του Θεού, αλλά και για αν οργανώσει το στρατό του έφυγε ο Δαβίδ από το παλάτι του Μόνο κάποιοι ξένοι πήγαν κοντά του. Εκεί ακριβώς που 1000 χρόνια μετά θα δακρύσει ο Χριστός, στο Όρος των Ελαιών κλαίει και ο Δαβίδ. Κλαίει για την αμαρτία του την μεγάλη. Κλαίει για το παιδί του. Στην κορυφή του Όρους των Ελαιών εκεί που ανελήφθηκε ο Ιησούς ο Δαβίδ προσκύνησε τον Κύριο, στραμένος προς την αγαπημένη του πόλη, την Ιερουσαλήμ. Δεν έφτανε αυτός του ο πόνος. Πηγαίνοντας στην εξορία του κάποιος από τη γενιά του Σαούλ άρχισε να τον κυνηγά με τις πέτρες και να τον βρίζει. Ο Δαβίδ παρότι βασιλιάς, με ταπείνωση και πραότητα δέχτηκε τις βρισιές σαν την δίκαιη τιμωρία του Θεού για το χαμό του Ουρία. Ο Αβεσσαλώμ ανενόχλητος μπήκε στην αγία Πόλη και ατίμασε τον πατέρα του χωρίς ντροπή. Ετοιμάζεται μάλιστα να κυνηγήσει τον πατέρα του, που για να αποφύγει τον πόλεμο με το παιδί του πήγε πέρα από τον Ιορδάνη. Το παιδί του όμως κι εκεί συνεχίζει να κυνηγά τον πατέρα του.

Παραμονές της μάχης. Ο Δαβίδ ξέρει ότι θα νικήσει με την δύναμη του Θεού και αυτή τη φορά τους εχθρούς του. Παρακαλεί όμως τους στρατιώτες κανέναν να μην σκοτώσει το παιδί του. Μιλά σαν πατέρας και όχι σαν βασιλιάς. Μέσα βαθιά στην καρδιά του αισθανόταν ότι για όλα τα κακά δεν έφταιγε ο Αβεσσαλώμ αλλά η αμαρτία του μπροστά στα μάτια του Κυρίου. Την άλλη μέρα οι δύο στρατοί βρίσκονται ο ένας μπροστά στον άλλο. Οι στρατιώτες του Δαβίδ νικούς τους εχθρούς τους. Ο Αβεσσαλώμ καβάλα στο μουλαράκι του τρέχει μέσα από το δάσος για αν κρυφτεί. Όπως έτρεχε τα μαλλιά του μπερδεύτηκαν στα κλαδιά μιας βελανιδιάς και χωρίς να το θέλει κρεμάσθηκε. „Αυτός που όρμησε ενάντια στις ρίζες του, στους γονείς του κρεμόταν από τα κλαδιά. Αυτός που ήθελε να πάρει το κεφάλι του πατέρα του κρεμιέται από το κεφάλι του. Και μάλιστα κρεμιέται από τα μαλλιά, που για αυτά ήταν περήφανος. Και ούτε η γή ήθελε αυτόν που κυνηγούσε τους γονείς του, ούτε τον ουρανό, Ο στρατηγός του Δαβίδ, Ιωάβ παρακούοντας τα λόγια του κυρίου του, κάρφωσε τρία βέλη στην κακή καρδιά του Αβεσσαλώμ. Στη συνέχεια κάλυψε το πτώμα του με πέτρες. Ο Νόμος του Θεού έλεγε ότι αυτός που ατιμάζει τον πατέρα του πρέπει να λιθοβολείται. Μόλις πήγε ο αγγελιαφόρος στον βασιλιά το πρώτο που ρώτησε εκείνος ήταν: „Το παιδί μου τί κάνει;“ Μόλις έμαθε το φρικτό του θάνατο η καρδιά του ράγισε: „Παιδί μου Αβεσσαλώμ! Παιδί μου Αβεσσαλώμ! Μακάρι να πέθαινα εγώ και όχι εσύ! Παιδί μου! Παιδί μου!“. Μετά τη νίκη του αυτή ο Δαβίδ γύρισε στην Πόλη του. Συγχώρησε όλους τους εχθρούς του και σκόρπισε την ειρήνη και τη γαλήνη στο απέραντο κράτος του.

Ερωτήσεις

- 1) Πώς προσπάθησε ο Αβεσσαλώμ να πάρει τη βασιλεία του πατέρα του;**
- 2) Γιατί και πού έκλαψε ο προφήτης Δαβίδ;**

Ο Δαβίδ κοιμήθηκε σε βαθιά γεράματα. Το θρόνο του τον κληρονόμησε το παιδί του, ο Σολομώντας, που φρόντισε να κτίσει Σπίτι, Ναό στο Θεό και να βασιλέψει η ειρήνη στο λαό του Ισραήλ. Ένα βράδυ είδε στον ύπνο του ο Σολομώντας τον Θεό. „Διάλεξε κάτι που επιθυμείς πολύ.“ είπε στο Σολομώντα, που ήταν μόλις 20 χρονών. Ο Σολομώντας δέχτηκε την προσφορά, το δώρο του Κυρίου και απάντησε με μια προσευχή. Ενώ ο πατέρας του, ο Δαβίδ ήδη τον είχε ονομάσει σοφό, ο Σολομώντας λέει με ταπείνωση: „Εσύ Κύριε έδειξες τόση καλωσύνη στον πατέρα μου. Εγώ σε σύγκριση με εκείνον είμαι ένα μικρό παιδάκι, και δεν ξέρω πώς να συμπεριφερθώ στη ζωή μου και πώς να κυβερνήσω τον λαό σου. Για αυτό θα ήθελα να μου χαρίσεις καρδιά ταπεινή και σοφή, που να διακρίνει το καλό από το κακό. Γιατί αλλιώς πώς θα κυβερνήσω τον λαό αυτό που είναι τόσο πολύς“. Ο Σολομώντας ζητά από το Θεό σοφία. Ζητά σοφία όχι για να κάνει τον έξυπνο στους άλλους αλλά για να ακούει και να διακρίνει την αλήθεια από το κακό. Δεν ζητά ούτε δόξες, ούτε λεφτά αλλά σοφία. Και ο Θεός ευχαρισιέται και δεν τον έκανε μόνο τον πιο σοφό από όλους τους άρχοντες που έζησαν πιο πριν. Του έδωσε κι αυτά, που δεν ζήτησε. Του έδωσε τρομερά πλούτη και δόξες. Όποιος ζητά τη φώτιση και τη σοφία του Θεού, τα έχει όλα ενώ όποιος έχει δύναμη και λεφτά χωρίς να έχει ευλάβεια και φόβο του Θεού μπορεί να γίνει επικίνδυνος. Ο Θεός δίνει κι άλλο ένα δώρο στο παιδί του χρόνια πολλά, εαν βέβαια συνέχιζε να υπακούει το Θεό και να εφαρμόζει τις εντολές του.

Κάποτε ζούσαν στο ίδιο σπίτι δύο γυναίκες που είχαν μαζί τους τα μωρά τους, που μόλις είχαν γεννηθεί. Το βράδυ η μία χωρίς να το καταλάβει πλάκωσε το μωρό της και εκείνο πέθανε. Εκείνη μόλις το αντιλήφθηκε, πήρε κρυφά το μωράκι της άλλης. Και οι δύο την άλλη μέρα τρέχουν στο σοφό βασιλιά. „Δικό μου είναι αυτό το ζωντανό μωράκι!“ φώναζαν και οι δύο. Καμιά δεν ήθελε το νεκρό παιδάκι. Θέλανε το ζωντανό. Πώς θα έβρισκε ο σοφός βασιλιάς την αλήθεια; Δεν υπήρχαν μάρτυρες, ούτε αποδείξεις. Ούτε μπορούσε να βασανίσει τις γυναίκες για να βρεί την αλήθεια. Όλοι περίμεναν ότι ο Σολομώντας θα έριχνε κλήρο! Ο βασιλιάς όμως δεν λύνει το πρόβλημα με τον κλήρο αλλά με το ...σπαθί του. Αποφασίζει να μοιράσει το παιδί στα δύο! Μόλις το άκουσαν αυτό οι παριστάμενοι σίγουρα θα τρόμαξαν γιατί δεν κατάλαβαν τί σκέφθηκε ο σοφός Σολομών. Μόλις ο Σολομώντας διέταξε να μοιράσουν το παιδί στα δύο, η πραγματική μητέρα που πονούσε το παιδί της και δεν μπορούσε να αντέξει το χαμό του, πέφτει στα πόδια του βασιλιά. Τον παρακαλεί να δώσει το παιδί στην άλλη να μην αγγίξει το παιδί για να ζήσει. Σε αυτήν τη γυναίκα που πονούσε πραγματικά το παιδί της, το έδωσε ο βασιλιάς, που έλαμπε από την ταπείνωση και τη σοφία του.

Τόσο πολύ έγινε γνωστή η σοφία του βασιλιά ώστε μια βασίλισσα έκανε 2000 χιλιόμετρα με τις καμήλες και τους δούλους της για να τον συναντήσει, να πάρει κάτι από την σοφία του μεγάλου βασιλιά. Ο Σολομώντας δεν έχασε την ευκαιρία να της μιλήσει για τον αληθινό Θεό, να της δείξει το λαμπρό Σπίτι-Ναό, που του έκτισε. Η βασίλισσα του Σαβά εντυπωσιάσθηκε. Πρώτη φορά έβλεπε τόση ευσέβεια σε έναν βασιλιά τόσο πλούσιο και τόσο σοφό. Πρόσφερε στο βασιλιά χρυσό, πολύτιμους λίθους και πολύτιμα ξύλα όπως πολύ χρόνια μετά οι τρεις μάγοι στο Χριστό. Ο Σολομώντας όλα τα δώρα της βασίλισσας τα χρησιμοποίησε για να στολίσει το Ναό του Θεού για να φτιάξει μουσικά όργανα για να τον υμνεί. Με αυτό το τρόπο ο Σολομώντας έδειχνε στους άλλους το μεγαλείο του μοναδικού Θεού. Ερωτήσεις: 1)Τί δώρο ζήτησε από το Θεό ο Σολομώντας και γιατί;

2)Πού φάνηκε η σοφία και η σύνεσή του;

Ο λαός του Θεού ξέχασε τον ευεργέτη του και προσκυνούσε τα ξύλα στις κορφές των βουνών και στα δάση. Εμφανίζεται τότε στον Ισραήλ ένας φλογερός προφήτης, ο Ηλίας στον βασιλιά και του λέει με θάρρος: „Ο Κύριός μου και Θεός ζεί. Δεν είναι νεκρός και κουφός σαν τα είδωλά σου. Και αυτό θα το καταλάβεις γιατί για 3 ολόκληρα χρόνια δεν θα βρέξει ούτε μια στάλλα νερό στη γή, παρά μόνον όταν θα σου πώ εγώ!“. Αυτό το έκανε ο Ηλίας για να ξυπνήσει ο λαός από την αμαρτία και την ανοησία που είχε να λατρεύει τη φύση αντί για τον δημιουργό της. Με εντολή του Θεού κρύβεται ο Ηλίας σε ένα χείμαρρο. Κρύβεται για να μην τον βρεί ο λαός και τον παρακαλέσει να λιγοστεύει το κακό, που τον βρήκε. Ο Θεός έδινε φαγητό στο παιδί του. Του έστελνε κρέας με ένα κοράκι. Θα μπορούσε να του στείλει φαγητό με άλλο τρόπο, όπως έκανε και με τους Ισραηλίτες στην έρημο. Του έστελνε όμως φαγητό και μάλιστα κρέας με κοράκια. Τα κοράκια είναι τα πιο λαίμαργα πουλιά. Λέγεται ότι ούτε στα μικρά τους πουλάκια δεν δίνουν να φάνε. Κι όμως αυτά τα κοράκια ακούνε το Θεό και τρέφουν έναν ξένο. Στο Νώε το περιστέρι φάνηκε πιο χρήσιμο από το κοράκι. Στον Ηλία όμως γίνεται το αντίθετο για να φανερωθεί το μεγαλείο και η φροντίδα του Θεού για τα πιστά παιδιά του. Τα κοράκια τρέφονται με φοφίμια. Στον δούλο του Θεού όμως πάνε γεύμα υγιεινό. Ήθελε όμως ο Θεός να δώσει κι ένα μαθηματάκι στον προφήτη του. Ο Θεός διέταξε τα κοράκια να τρέφουν τον Ηλία, για να καταλάβει ο Ηλίας ότι πρέπει κι αυτός αν δείξει αγάπη, καλωσύνη, έλεος στα αδέρφια του τους ανθρώπους και να σταματήσει το κακό. Τι αγάπη έχει πραγματικά ο Θεός;

Κάποτε ξεράθηκε ο χείμαρρος από όπου έπινε ο Ηλίας νερό. Δεν ξεραίνεται ποτέ όμως η καλωσύνη του Θεού-Πατέρα, που οδηγεί τον Ηλία σε μια μακρινή χώρα που πίστευε στα είδωλα. Στην ίδια ακριβώς χώρα θα ταξίδευε αιώνες μετά ο Χριστός για να δείξει ότι αγαπά όχι μόνους τους Ισραηλίτες αλλά όλον τον κόσμο. Οδηγεί τον Ηλία ο Θεός στη χώρα, όπου γεννήθηκε η πονηρή βασίλισσα, η Ιεζάβελ, που πολύ τον μισούσε, για να δείξει πόσο ανόητος είναι όποιος κυνηγά τους καλούς. Ο Ηλίας βρίσκει καταφύγιο εκεί όπου γεννήθηκε εκείνη, που τον κυνηγούσε. Και τον διατάζει ο Θεός να κάνει τόσα χιλιόμετρα για να δει τα βάσανα που περνά από το κλείσιμο του ουρανού ο λαός του και να τον λυπηθεί για να σταματήσει το κακό. Ο Θεός δεν οδηγεί τον Ηλία στην πόρτα κανενός πλούσιου αλλά στην πόρτα μιας φτωχής χήρας. Εκείνη την ώρα, που την συνάντησε, μάζευε λίγα ξυλάκια για να μαγειρέψει το τελευταίο φαγητό για τη ζωή της δικιά της και του μονάκριβου παιδιού της. Και παρόλα αυτά δέχεται από το τελευταίο φαγητό της ζωής να δώσει πρώτα στον ξένο, που ήταν και εχθρός της και μετά στο παιδί της. Πραγματικά τέτοια πίστη-εμπιστοσύνη από μια γυναίκα στο Θεό δεν υπήρχε ούτε στους πιστούς Ισραηλίτες. Η φιλοξενία της ήταν ανώτερη και από τη φιλοξενία του Αβραάμ. Και αυτό ήταν μάθημα για τη συμπόνια, που έπρεπε επιτέλους να δείξει ο Ηλίας στους συνανθρώπους του.

Για αυτό και αμείφθηκε πλούσια από το Θεό. Μια μικρή τηγανίτα έδωσε στον Ηλία και για δύο χρόνια το αλεύρι και το λάδι δεν έλειπαν από το σπίτι της και μάλιστα με τη συντροφιά ενός προφήτη του Θεού, όπως ο Ηλίας. Και όμως μέσα στη χαρά της νά και μια δυστυχία. Το μονάκριβο παιδί της πεθαίνει. Και η γυναίκα ταραζεται και τα βάζει στην ταραχή της με τον άνθρωπο του Θεού, λές και ήταν αυτός ο ένοχος. Ξέχασε τα καλά που της έφερε και του φωνάζει: „Τι ζητάς από μένα άνθρωπε του Θεού. Ήρθες να θυμίσεις στο Θεό τις αμαρτίες μου και να με τιμωρήσει;“ Ο Ηλίας συγκλονισμένος από το θάνατο του παιδιού, το πέρνει στην αγκαλιά του, το ανεβάζει εκεί που κοιμόταν και παρακαλεί με δάκρυα στα μάτια τον Θεό: „Γιατί πλγώνεις Θεέ μου αυτή τη χήρα τόσο πολύ ώστε να της θανατώσεις το παιδί της“. Σκύβει τότε ο Ηλίας πάνω στο μικρό παιδί. Του φυσά το πρόσωπο τρεις φορές και παρεκάλεσε τον Κύριο: „Κύριε Θεέ μου ας επιστρέψει σε παρακαλώ η ψυχή αυτού του παιδιού.“ Και ξαφνικά το μικρό παιδί σηκώθηκε όρθιο και φώναξε. Με αυτό τον τρόπο έδειξε ο Θεός στον Ηλία ότι πρέπει και αυτός να λύσει την ταλαιπωρία του παιδιού του του μονάκριβου, του Ισραήλ. Το θαύμα της

ανάστασης του παιδιού ήταν το πρώτο χτύπημα στο θάνατο. Ο θάνατος αρχίζει ο ίδιος να πεθαίνει, ώσπου ήρθε ο Χριστός μας σπου τον καταπάτησε.

Ερωτήσεις

1)Γιατί έτρεφε ο Θεός με κοράκαι τον Ηλία; 2)Γιατί η φιλοξενία της χήρας ήταν ανώτερη από του Αβραάμ; 3)Γιατί επέτρεψε ο Θεός να πεθάνει το παιδί της;

Ο ΗΛΙΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ (Γ Βασ.18)

Η ώρα να τελειώσει το θανατικό ήρθε. Έπρεπε όμως η γή προτού ποτισθεί από το ευλογημένο νερό να καθαρισθεί από την αμαρτία. Στο παλάτι του βασιλιά υπήρχε ένας άγιος άνθρωπος. Σε αυτόν εμφανίζεται ξαφνικά ο Ηλίας, τη στιγμή που έφαχνε όλη τη χώρα για να βρεί κάτι να φάνε τα ζώα του βασιλιά! Ο βασιλιάς Αχαάβ ενδιαφερόταν περισσότερο για τα ζώα του παρά για την αθάνατη ψυχή του. Ο Ηλίας πείθει τον άγιο άνθρωπο να πεί στον Αχαάβ να τρέξει να τον συναντήσει. Και πραγματικά ο σκληρός Αχαάβ μη αντέχοντας την πείνα και τη δίψα, τρέχει να συναντήσει τον προφήτη του Θεού. Μόλις συναντά τον Ηλία λέει με θρασύτητα ο βασιλιάς “Εσύ δεν είσαι κείνος που έχεις αναστατώσει τον λαό;” Ο Ηλίας δεν δειλιάζει και λέει στο θυμωμένο σαν λιοντάρι βασιλιά: „Εσύ και όχι εγώ αναστατώνεις τον λαό. Για να δεις όμως την δύναμη του Θεού στείλε ανθρώπους να μαζευτούν πάνω στο βουνό Κάρμηλος, όλοι αυτοί που λατρεύουν τον ψεύτικο θεό σου, τον Βάαλ. Για να δούμε επιτέλους ποιός θεός είναι ο πιο δυνατός!“.

Μαζεύονται λοιπόν πάνω στο βουνό 400 ιερείς του Βάαλ. Ο Ηλίας μόλις συγκεντρώθηκαν όλοι, λέει στο κόσμο με θάρρος: „Μέχρι πότε θα κουτσιάνετε και από τα δύο σας πόδια; Μέχρι πότε θα λατρεύετε και τον αληθινό Θεό και τον ψεύτικο, τον Βάαλ; Διαλέξτε έναν από τους δύο“. Στρέφεται τότε προς τους ιερείς των ψευτοθεών και τους προτείνει: „Εγώ είμαι μόνος. Εσείς πάρα πολλοί. Ετοιμάστε ένα θυσιαστήριο. Θα ετοιμάσω κι εγώ ένα. Όποιος κατεβάσει φωτιά από τον ουρανό, αυτού ο Θεός θα είναι ο αληθινός“. Από το πρωί μέχρι το μεσημέρι φώναζαν οι „ιερείς της ντροπής“. Χόρευαν και πηδούσαν. Από τη μανία τους και την αγωνία τους αφού τίποτε δεν γινόταν, άρχισαν με μαχαίρια και νυστέρια να κόβουν το σώμα τους. Νόμιζαν ότι με το αίμα τους θα έκαναν αυτό που ήθελαν και ότι ο Βάαλ θα έστελνε βροχή. Και το μεσημέρι που ο ήλιος που λάτρευαν έκαιγε στον ουρανό, τους λέει κοροιδευτικά ο Ηλίας: „Φωνάξτε πιο δυνατά! Μάλλον θα φλυαρεί ο θεός σας πουθενά ή θα κοιμάται! Φωνάξτε λοιπόν για να ξυπνήσει!“. Κατά το απογευματάκι ο Ηλίας τους βάζει στην άκρη. Μαζεύει 12 πέτρες και κτίζει ένα θυσιαστήριο. Έβαλε πάνω ξύλα, κομμάτιασε τη θυσία. „Φέρτε μου τέσσερις στάμνες νερό!“ διέταξε κάποιο παιδάκι. Και αυτό το έκανε τρεις φορές. Παντού γέμισε νερό. Και το έκανε αυτό ο Ηλίας για να είναι το θαύμα μεγαλύτερο. Σηκωσε τότε τα χέρια του ψηλά στον ουρανό και κάλεσε δυνατά τον Κύριο και Θεό: „Κύριε Θεέ στείλε φωτιά για να μάθει ο λαός αυτός ότι Εσύ είσαι ο αληθινός Κύριος!“. Δεν πρόλαβε να τελειώσει και από τον ουρανό, που έκασε εντελώς όχι μόνο το νερό και τα ξύλα, αλλά τις πέτρες και το χώμα! Η φωτιά έγλειψε το χώμα. Καί όλος ο λαός έπεσε τρομαγμένος μπρούμυτα στο χώμα και φώναξε: „Αληθινά Αυτός είναι ο αληθινός Θεός!“. Πιάσανε τότε τους ιερείς της ντροπής που θυσίαζαν στον ψευτοθεό τους ακόμα και μικρά μωράκια, και τους σκοτώσαν. Αμέσως μετά ο Ηλίας μόνος παρακάλεσε το Θεό να στείλει βροχούλα στη διψασμένη γή. Το παιδάκι, που ήταν κοντά του βλέπει ένα μικρό συννεφάκι να έρχεται. Ο ουρανός σκοτεινιάσε. Αέρας άρχισε να φυσά. Βροχή καταρρακτώδης άρχισε να ποτίζει τη γή.

Η πονηρή η βασίλισσα αντί να βάλει μυαλό άρχισε να κυνηγά τον Ηλία να τον σκοτώσει. Ο Ηλίας που έκλεισε τον ουρανό, που ανέστησε νεκρούς, που κατέβασε τη φωτιά και νίκησε 400 ιερείς τρέχει φοβημένος από μια γυναίκα. Το επέτρεψε αυτό ο Θεός για να μην έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό του, αλλά μόνο στο Θεό. Για να μάθει να δείχνει καλωσύνη στους συνανθρώπους του. Και όχι μόνο φεύγει φοβισμένος αλλά και παρακαλεί το Θεό να του πάρει τη ζωή. Και όμως ο Θεός και αυτή την δύσκολη στιγμή δεν αφήνει το παιδί του! Στέλνει άγγελο να δώσει ψωμί και νερό, να πάρει δύναμη και κουράγιο. Ποτέ οι άνθρωποι του Θεού δεν χάνονται από το βλέμμα του Θεού-Πατέρα. Οι ίδιοι μπορεί να χάνονται στην έρημο! Και εκεί όμως ο Θεός τρέχει να τους συναντήσει!

Ερωτήσεις

- 1) Ποιό πείραμα έκανε ο Ηλίας για να φανεί ο αληθινός Θεός;
- 2) Πόσες φορές και γιατί έριξε ο Ηλίας νερό πάνω στο θυσιαστήριο;
- 3) Γιατί δείλιασε ο Ηλίας μπροστά στην πονηρή Ιεζάβελ;

Ο ΗΛΙΑΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (Γ Βασιλ.19-Δ Βασιλ.2)

Ο Ηλίας δέχεται από τον άγγελο το ψωμί και το νερό. Με αυτό το φαγητό πήρε τόσο πολύ δύναμη ώστε περπατούσε 40 ολόκληρες μέρες και 40 νύχτες μέσα στη φοβερή έρημο, εκεί που περπάτησαν κι οι Ισραηλίτες με τον Μωυσή. Εμείς ίσως δεν έχουμε άγγελο να μας θρέψει. Έχουμε όμως την θεία Κοινωνία. Πέρνουμε τον ίδιο τον Χριστό κι έτσι παλεύουμε κι εμείς τις δυσκολίες της ζωής μας. Ο Ηλίας έφτασε στο όρος Σινά· στο ίδιο βουνό που ανέβηκε κι ο Μωυσής και πήρε τις 10 εντολές. Ο Θεός ρωτά τον Ηλία: „Ηλία πώς εσύ ο μεγάλος προφήτης βρίσκεσαι εδώ; Πώς εσύ που ήσουν τόσο θαραλλέος τρέχεις εδώ στις σπηλιές να κρυφτείς από μια γυναίκα;“. Ο Ηλίας παραπονιέται στο Θεό: „Με έχει πιάσει αγανάκτηση Κύριε. Οι Ισραηλίτες σε εγκατέλειψαν. Τους προφύτες σου τους σκότωσαν και εγώ έχω μείνει εντελώς μόνος!“. Ο Θεός δεν μιλά μόνο στον Ηλία αλλά του εμφανίζεται κιόλας. Ο Ηλίας βγαίνει από τη σπηλιά. Στην αρχή είδε μια φοβερή θύελλα να σαρώνει τα βουνά. Μετά αισθάνθηκε τα πόδια του και το κορμί του να τρέμουν από φοβερό σεισμό. Φωτιά να ξεπηδά! Όμως ο Θεός δεν ήταν κρυμμένος ούτε στη θύελλα, ούτε σεισμό, ούτε στη φωτιά, όπως έγινε κάποτε με τον Μωυσή. Ήταν κρυμμένος σε ένα δροσερό και σιγανό αεράκι, που χάιδεψε το πρόσωπο του τρομαγμένου Ηλία. Ο Θεός είναι πάνω από όλα αγάπη, έλεος, κατανόηση. Δεν σκορπά τον φόβο και τον τρόμο αλλά κυρίως την καλωσύνη του, κι αυτό έπρεπε να το μάθει καλά ο Ηλίας. „Μην φοβάσαι!“ λέει ο Θεός στον Ηλία. „Δεν είσαι εντελώς μόνος! Υπάρχουν άλλοι 7000 άνδρες που δεν γονάτισαν μπροστά στο ψευδοθεό Βάαλ.“ Αμέσως μόλις έφυγε ο Ηλίας από το βουνό, που ήταν κρυμμένος βρήκε τον Ελισσαίο, τη στιγμή που όργωνε. Αυτός έγινε ο φίλος και μαθητής του. Ο Ηλίας γύρισε γεμάτος θάρρος. Ο βασιλιάς και η γυναίκα του δεν δίστασαν να σκοτώσουν ένα άνθρωπο, για να του πάρουνε το κτηματάκι του. Ο Ηλίας εμφανίστηκε και με θάρρος τους λέει ότι σε αυτό το κτήμα σκυλιά θα φάνε τα κόκκαλα του άδικου βασιλιά, όπως κι έγινε.

Ο Ηλίας κατάλαβε, ότι πρέπει να εγκαταλείψει τον κόσμο. Θέλει μόνος του να φύγει μακριά, πέρα από τον Ιορδάνη. Ο Ελισσαίος όμως δεν τον αφήνει. Ο Ηλίας βγάζει το παλτό του, που ήταν από προβατίσιο δέρμα (μνηλωτή) και χτυπά τα νερά του Ιορδάνη. Ο Ιορδάνης σκίζεται στα δύο, και οι δύο προφύτες περνάνε χωρίς να βραχούν. Λέει ο Ηλίας στον Ελισσαίο: „Ζήτησέ μου κάτι, που θές να σου κάμω προτού φύγω για τον ουρανό“. Κι ο Ελισσαίος ζητά να του δώσει ο δάσκαλός του διπλή τη χάρη, που είχε ο Ηλίας από το Θεό, για αν αντιμετωπίσει κι αυτός τα εμπόδια και τις δυσκολίες. Ξαφνικά ενώ μιλούσαν, παρουσιάστηκε άρμα πύρινο και φωτεινό, λαμπερό σαν τον ήλιο, που το έσερναν άλογα φωτεινά. Αρπαξαν τον Ηλία, που μέσα σε ανεμοστρόβιλο τον οδήγησε στον ουρανό. Ο Ελισσαίος ξέσπασε σε κλάμμα: „Πατέρα, πατέρα! Πώς μας εγκαταλείπεις εσύ ο οδηγός του λαού;“. Ο Ηλίας όπως κι ο Ενώχ πολλά χρόνια πριν, ήταν οι πρώτοι άνθρωποι που πήδηξαν πάνω από το καντάκι του θανάτου, χωρίς να πέσουν μέσα του. Το έκανε αυτό ο Θεός για να δώσει και εμάς το θάρρος και το ζήλο του προφήτη Ηλία στη ζωή μας, έτσι ώστε κι εμείς να αναστηθούμε κοντά στο Θεό.

Ο Ελισσαίος φεύγοντας έπρεπε κι αυτός να διασχίσει τον Ιορδάνη. Πετάει κι αυτός πάνω στο ποτάμι τη μνηλωτή του Ηλία για αν δει αν και αυτός έχει τη δύναμη του δασκάλου του. Και ο ποταμός σχίστηκε στα δύο. Όχι μόνο ο λόγος και τα σώματα των αγίων αλλά και τα ρούχα τους και η σκιά τους κάνουν θαύματα. Ο Ελισσαίος πραγματικά έκανε διπλάσια θαύματα από το δάσκαλό του. Ενώ επέστρεφε στην πόλη 42 παιδιά μικρά ήρθαν καταπάνω του και τον κορόιδευαν: „Αντε φαλακρέ ανέβα και σύ στον ουρανό“. Δύο αρκούδες βγήκαν από το δάσος και τα έφαγαν. Ένα άλλο μικρό παιδάκι πέθανε και η μαμά του ήταν απαρνήγορητη, αφού ήταν ο μοναχογιός της. Ο Ελισσαίος έστειλε τον μαθητή του με το ραβδί του να το κάνει καλά. Τίποτε δεν έγινε! Τότε ήρθε ο ίδιος ο προφήτης. Έκλεισε την πόρτα. Έμεινε μονάχος και προσευχήθηκε. Κατόπιν με στοργή ξάπλωσε ακριβώς πάνω στο νεκρό παιδί και το αγκάλιασε. Το παιδί άνοιξε τα μάτια του και χαμογέλασε από την καλωσύνη του προφήτη. Στρατηγός μακριά από τη Συρία ήρθε στον προφήτη γιατί ήταν γεμάτος λέπρα. Ο προφήτης του είπε να πλυθεί 7 φορές στον Ιορδάνη: Στην αρχή εκείνος πήγε να φύγει. „Σάμπως δεν έχουμε καλύτερα ποτάμια στη χώρα μας;“ είπε. Μετά όμως υπάκουσε. Η λέπρα έφυγε αμέσως από πάνω του. Ο

προφήτης δεν ήθελε λεφτά και δώρα. Κρυφά όμως ο μαθητής του ζητιανεύει από το βασιλιά πλούτη. Ο Ελισσαίος με τα μάτια της ψυχής του τον είδε. Η λέπρα από το σώμα του στρατηγού, πήγε στο σώμα του άπληστου και πλεονέχτη. Αυτά και πολλά άλλα θαύματα έκανε και κάνει ο Θεός μέσω αυτών που τον αγαπάνε.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ (Δαν.1-6)

Οι Ισραηλίτες αμάρτησαν. Τα Ιεροσόλυμα καταστράφηκαν και εκείνοι οδηγήθηκαν με αλυσίδες στην εξορία. Ο βασιλιάς είπε στον πρωθυπουργό του, να βρεί παιδιά από τους Ισραηλίτες, γεμάτα υγεία και εξυπνάδα για να μείνουν στο παλάτι. Τα παιδιά αυτά θα τρώγαν απο τα φαγητά του βασιλιά και θα μαθαίνανε όλη τη σοφία και τα γράμματα των Χαλδαιών. Μέσα σε αυτά τα παιδιά ήταν και τέσσερα που τα λέγανε Δανιήλ, Ανανία, Μισαήλ και Αζαρία. Ο Δανιήλ ήθελε στο παλάτι να νηστεύει να μην τρώει φαγητά, που ο Θεός του τα απαγόρευε. Παρακάλεσε τον αρχιμάγειρα να μην του δίνει κρέατα και κρασιά. Ο αρχιμάγειρας όμως φοβόταν μήπως τον σκοτώσει ο βασιλιάς. Τότε ο Δανιήλ του πρότεινε κάτι άλλο: „Ας κάνουμε μια δοκιμή. 10 μέρες θα μας δίνεις να τρώμε μόνο όσπρια και να πίνουμε μόνο νεράκι. Έπειτα κοίτα τα δικά μας πρόσωπα και τα πρόσωπα των άλλων, εκείνων που θα τρώνε τα κρέατά σου και τα κρασιά σου!“. Ύστερα από 10 μέρες δεν υπήρχαν πίο όμορφα πρόσωπα από των 4 παιδιών. Κρατώντας τη νηστεία, τα παιδιά δεν ήταν μόνο τα πιο γεροδεμένα αλλά και τα πιο έξυπνα. Ο βασιλιάς θαύμασε τη σοφία τους και από όλα τα παιδιά πήρε αυτά, που νήστευαν, για να είναι δίπλα του στο παλάτι. Πραγματικά η δύναμη της νηστείας είναι μεγάλη. Όσο καιρό ο Αδάμ νήστευε βρισκόταν κοντά στο Θεό. Όσο καιρό ο Σαμφών νήστευε κανένας δεν μπορούσε να τον νικήσει. Τα τρία μικρά παιδιά νήστευαν και ήταν και πιο γερά και πιο έξυπνα από τα άλλα που τρώγανε συνέχεια κρέατα και πίνανε κρασί.

Ο βασιλιάς εκείνο τον καιρό έκανε μια εικόνα του χρυσή, ψυλή ίσα με μία δεκαόροφη πολυκατοικία. Και μάζεψε όλους τους άρχοντες κι όλο το λαό. Μόλις ακουγόταν ο ήχος των τυμπάνων και της ορχήστρας έπρεπε όλοι να γονατίσουν και να προσκυνήσουν την εικόνα του τη χρυσή. Ενώ όλος ο λαός έπεφτε και προσκυνούσε γιατί φοβόταν, οι τρεις φίλοι δεν πέφτανε. Δεν κάνανε αυτό που κάνανε οι άλλοι. Κάνανε αυτό, που έλεγε ο πατέρας τους ο Θεός. Αμέσως εκείνοι, που τους ζηλεύανε τρέξαν να τους προδώσουνε στο βασιλιά. „Είναι αλήθεια πώς δεν προσκυνάτε την εικόνα μου; „τους ρωτάει θυμωμένος εκείνος. „Εμείς μόνον τον αληθινό Θεό προσκυνάμε και λατρεύουμε!“ του απαντάνε τα παιδιά. Τότε ο βασιλιάς διατάζει να ανάψουν φωτιά στο καμίνι 7 φορές πιο πολύ από ότι συνήθως. Διέταξε τους πιο γερούς στρατιώτες να τους δέσουν χειροπόδαρα ακι αν τους πετάξουν στο καμίνι. Το θαύμα έγινε. Τα τρία παιδιά δεν πάθανε τίποτα. Περπατούσανε μέσα στη φωτιά σαν σε λιβάδι και ψέλνανε τραγούδια στο Θεό! Οι στρατιώτες που τα πέταξαν όμως κάπκαν. Κι όχι μόνο αυτό! Στη φωτιά εμφανίστηκε ακόμα μια θεική μορφή. Ο βασιλιάς τα έχασε: „Δεν βάλανε τρεις μέσα; Πώς τώρα περπατούν μέσα στη φλόγα τέσσερις άντρες;“. Δεν ήξερε ο βασιλιάς ότι κοντά στα θαραλλέα παιδιά βρισκόταν ο φίλος τους ο Χριστός. Τα βγάζει ο βασιλιάς τα παιδιά. Ούτε μιν τρίχα δεν είχε καεί. Ούτε μυρωδιά της φωτιάς δεν είχαν πάρει τα ρούχα τους. Ο βασιλιάς, που ήθελε οι άλλοι να πέφτουν μπροστά του, πέφτει μπροστά στα παλλδικάρια και φωνάζει: „Αληθινά δεν υπάρχει άλλος Θεός που μπορεί να σώζει και να προστατεύει. Αυτή τη δύναμη δίνει ο Θεός σε αυτούς που αντιστέκονται στη μόδα του κόσμου και τον ακούνε πιστά.

Ο Δανιήλ έγινε ο μεγαλύτερος άρχοντας της Περσίας. Παρόλες τις ασχολίες του, πάντοτε έκανε την προσευχή του, το πρωί, το μεσημέρι και το απόγευμα. Επειδή τον ζήλευαν οι υπόλοιποι, τον κατηγορήσαν για αυτό στον βασιλιά. Ο βασιλιάς τον αγαπούσε. Δεν μπορούσε όμως να παραβιάσει το νόμο του, που έλεγε κανένας να μην προσκυνάει άλλον παρά τον βασιλιά. Τον έριξε λοιπόν σε μια λακκούβα με πεινασμένα λιοντάρια. „Εύχομαι ο Θεός σου να σε ελευθερώσει από το λάκκο“ είπε στον Δανιήλ και έφυγε αφού έκλεισε το λάκκο με πέτρα. Τα λιοντάρια αντί να φάνε τον Δανιήλ, τον γλύφανε και τον χάιδευαν. Ο βασιλιάς πρωί-πρωί έτρεξε να δει τί κάνει ο Δανιήλ. Θαύμασε τη δύναμη του Θεού και πέταξε στα λιοντάρια εκείνους, που είχαν συκοφαντήσει τον Δανιήλ, με τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Έστειλε σε όλο το βασίλειο εγκύκλιο: „Να έχετε ειρήνη! Διατάζω εγώ όλους σας να σέβεστε και να προσκυνάτε τον Θεό του Δανιήλ. Αυτός είναι Θεός αληθινός και αιώνιος, Αυτός είναι σωτήρας και λυτρωτής!“.

Ερωτήσεις: 1) Πώς βοήθησε ο Θεός τα παιδιά που νήστευαν; 2) Γιατί δεν κάηκαν τα παιδιά και δεν πειράχτηκε ο Δανιήλ; 3) Τι διαταγή έστειλε ο βασιλιάς στο βασίλειό του και γιατί;

Ο ΙΩΝΑΣ ΦΕΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

„Ιωνά σήκω να πάς στην πολιτεία την μεγάλη να κηρύξεις μετάνοια στους κατοίκους της γιατί η ασέβειά της έφτασε ως τον ουρανό!“. Έτσι διέταξε ο Θεός τον προφήτη του, τον Ιωνά. Ο Ιωνάς αντί να κάνει αυτό που είπε ο Θεός, του πέρασε από το νού, ότι μπορεί να κρυφτεί από τα μάτια Εκείνου που όλα τα βλέπει με τα μάτια του. Μπαίνει κρυφά σε ένα καράβι, που πήγαινε αντίθετα από κεί, που του είπε ο Θεός' στην μακρινή Ισπανία. Πλήρωσε το εισιτήριό του και κατέβηκε κάτω στο αμπάρι. Εκεί άφησε τις βαλίτσες του και ήσυχος πώς δεν τον βλέπει κανείς, άρχισε να ροχαλίζει. Μόλις το πλοίο ανοίχτηκε στο πέλαγος άρχισε φοβερή φουρτούνα. Το πλοίο ήταν έτοιμο να βουλιάξει. Οι ναύτες τρομαγμένοι πετούσαν ότι είχαν και δεν είχαν στη θάλασσα, για να γίνει το πλοίο πιο ελαφρύ. Τίποτα όμως! Η φουρτούνα δυνάμωνε και το πλοίο πήγαινε σαν καρυδότσουφλο μέσα στη θυμωμένη θάλασσα. Όλοι άρχισαν να προσεύχονται στο Θεό τους. Εκεί που έτρεχε ο καπετάνιος βλέπει και τον Ιωνά να ροχαλίζει. „Τί κοιμάσαι; Σήκω γρήγορα!

Παρεκάλεσε το Θεό σου κι εσύ μήπως και μας λυπηθεί!“, του λέει δυνατά. Παρόλες τις προσευχές όμως και πάλι τίποτα δεν γινόταν. Κατάλαβε ο καπετάνιος ότι κάποιος είχε κάνει μεγάλη αμαρτία στο Θεό. „Ελάτε ας βάλουμε κλήρο να δούμε ποιός φταίει για όλα.“ Ο κλήρος πέφτει στον Ιωνά. Τότε οι ναύτες του είπαν: „Πές μας ποιός είσαι; Ποιά είναι η πετρίδα σου“. „Εγώ είμαι Εβραίος. Σέβομαι το Θεό, που έκανε τον ουρανό και τη γή.“ „Τί να σε κάμομε τώρα για να ηρεμήσει η άγρια θάλασσα;“. „Πετάξτε μέσα και αμέσως θα γίνει γαλήνη και ηρεμία!“. Οι ναύτες προσπάθησαν λίγο ακόμα, μήπως και καταφέρουν με τα κουπιά να πλησιάσουν τη στεριά. Τίποτα όμως. Παρακαλάνε το Θεό με ευλάβεια: „Σε παρακαλούμε Θεέ να μην καθούμε όλοι μας για χάρη αυτού του ανθρώπου!“. Πετάνε τον Ιωνά στη θάλασσα. Ο Θεός διέταξε μια μεγάλη φάλαινα να τον καταπιεί. Μέσα στη σκοτεινή κοιλιά της έμεινε ο προφήτης για τρεις μέρες, όπως κι ο Χριστός έμεινε τρεις μέρες στην κοιλιά του Αδν. Ο Ιωνάς σήκωσε τα χέρια στο Θεό και είπε: „Θεέ μου από τα βάθη του Αδν άκουσε την προσευχή μου. Όλες οι τρικυμίες σου και τα κύματά σου πάνω μου έπεσαν..Αλλά εγώ θα κάνω το θέλημά σου!“, Η φάλαινα έβγαλε τον Ιωνά από το στόμα της.

Ο Ιωνάς πήγε στη Νινευί, τη χώρα τη μεγάλη και άρχισε δυνατά να φωνάζει: „Ακόμα 40 μέρες και η Νινευί θα καταστραφεί!“. Ο Ιωνάς δεν φοβόταν τους ανθρώπους. Παρότι όμως που ο προφήτης ήταν ξένος και άγνωστος, οι κάτοικοι της μεγάλης πόλης πίστεψαν στο κήρυγμά του. Αρχισαν να νηστεύουν. Ακόμα και τα ζώα έμειναν νηστικά. Ντύθηκαν όλοι πένθιμα. Παρακαλούσαν με δάκρυα το Θεό να τους συγχωρέσει και να τους ελεήσει. „Ίσως ο Θεός αλλάξει γνώμη και μας συγχωρέσει!“ σκέφθηκαν. Και ο Θεός που δεν θέλει την καταστροφή αλλά τη σωτηρία του ανθρώπου είδε τα δάκρυα και τη μετάνοιά τους κι άλλαξε γνώμη και δεν τους κατέστρεψε. Ο Ιωνάς λυπήθηκε που ο Θεός τον έβγαλε ψεύτη. Λυπήθηκε που η πόλη αυτή, που ήταν εχθρική προς την δική του χώρα, δεν έγινε ερείπια. „Κύριε το γνώριζα ότι έχεις τόση αγάπη για αυτό πήγα να φύγω. Ήξερα ότι δεν θα τους καταστρέψεις! Τώρα πάρε με! Ας πεθάνω! „ Κι ο Θεός του απάντησε „Δεν είναι καλό να αγανακτείς!“.

Ο Ιωνάς βγήκε έξω από την πόλη. Έκτισε μια καλυβούλα. Φούντωσε μια κολοκυθιά δίπλα από την καλύβα. Χάρηκε ο Ιωνάς γιατί είχε ωραία σκιά και δροσιά. Το βράδυ ένα σκουλήκι έφαγε τη ρίζα της κολοκυθιάς και αυτή ξεράθηκε. Μόλις ο ήλιος έφτασε ψηλά, άρχισε να φυσά ένας αέρας τόσο καυτός που ο Ιωνάς από τη ζέστη άρχισε να παρακαλά το Θεό και πάλι να πεθάνει. Τότε του είπε ο Θεός: „Εσύ Ιωνά λυπήθηκες για μια κολοκυθιά, που δεν κουράστηκες καθόλου για να μεγαλώσει! Νύχτα φύτρωσε! Νύχτα χάθηκε! Και εγώ ο Θεός να μην λυπηθώ και να μην στενοχωρηθώ για μια πόλη όπου ζούν πάνω από 120.000 άνθρωποι, που δεν ήξεραν το θέλημά μου και που έπρεπε να το μάθουν από σένα για να σωθούν;“. Αυτό είναι τό έλεος και η αγάπη του Θεού. Δεν δίστασε να βγάλει ψεύτη και να στενοχωρέσει ένα προφήτη του, παρά να καταστρέψει μια πόλη! Όταν ο άνθρωπος αλλάζει μυαλά και μετανοεί, τότε μετανοεί και ...ο ίδιος ο Θεός!

Ερωτήσεις

- 1) Πώς προσπάθησε να δραπετεύσει από το Θεό ο Ιωνάς;**
- 2) Ποιά είναι η σχέση του Χριστού με τον Ιωνά;**
- 3) Πώς έδειξε ο Θεός και πάλι την αγάπη του στους ανθρώπους;**

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΟΥ ΙΩΒ

Σε μια χώρα την Αουσίτιδα υπήρχε ένας άνθρωπος, που αγαπούσε πολύ τον Θεό. Απόφευγε κάθε πονηρό πράγμα και καθετί, που στενοχωρεί το Θεό. Είχε αποκτήσει επτά γιούς και επτά κόρες. Είχε πολλούς υπηρέτες, που φρόντιζαν τις καμήλες και τα πρόβατά τους. Τα παιδιά του ήταν αγαπημένα μεταξύ τους. Κάθε πρωί ο Ιώβ σηκώνόταν χαράματα και πρόσφερε θυσία στο Θεό και προσευχόταν για τα παιδιά του. Κάθε ξένο τον φιλοξενούσε με αγάπη. Ακόμα και τα μάτια του πρόσεχε να μην κοιτούν πράγματα, που βλάπτουν την ψυχή του. Ήταν το μάτι των τυφλών, το πόδι των κωλών, ο προστατής των ορφανών και των κηρών. Αυτός, που με καλωσύνη έτρεχε όπου υπήρχε αδικία και ανάγκη. Έκανε μεγάλα έργα στη χώρα του. Για αυτή του την καλωσύνη ο Θεός του τα είχε δώσει όλα.

Κάποτε ο διάβολος όμως θέλησε να τον πειράξει. Πέρνει άδεια από το Θεό να δοκιμάσει τον Ιώβ. Πραγματικά, μια ημέρα τα παιδιά του Ιώβ ήταν όλα μαζεμένα σε τραπέζι, που είχε παραθέσει ο μεγαλύτερος αδερφός. Έρχεται ένας αγγελιαφόρος και λέει στον Ιώβ: „Εκεί που έβοσκαν τα βόδια σου και τα γαιδουράκια έβοσκαν ήρθαν ξαφνικά ληστές. Τους δούλους σου τους σκότωσαν και τα ζώα σου τα πήραν όλα. Μόνο εγώ έφυγα και ήρθα να στο αναγγείλω!“ Και ενώ τα έλεγε όλα αυτά ο άγγελος, φθάνει άλλος δούλος και λέει με δάκρυα στα μάτια στον Ιώβ: „Φωτιά κατέβηκε, άρχοντα από τον ουρανό και έκαψε τα πρόβατά μας και τους βοσκούς. Μόνο εγώ σώθηκα και ήρθα να σε ειδοποιήσω“. Και ενώ μιλούσε ο δεύτερος αγγελιαφόρος ήρθε και τρίτος για να αναγγείλει το χαμό των καμήλων. Το χειρότερο όμως κακό ήταν η είδηση ότι άνεμος ορμητικός σάρωσε το σπίτι, που τρώγανε τα παιδιά του Ιώβ. Όλα πέθαναν από τη σκεπή που τα καταπλάκωσε.

Ο Ιώβ έχισε από τη στενοχώρια τα ρούχα του. Κούρεψε τα μαλλιά της κεφαλής του. Έπεσε στο έδαφος και προσκύνησε το Θεό λέγοντας: „Γυμνός βγήκα από την κοιλιά της μητέρας μου. Γυμνός θα φύγω κι από τον κόσμο. Ότι άρεσε στον Κύριο έκαμε σε μένα. Το όνομά Του ας είναι ευλογημένο σε όλους τους αιώνες“. Το κακό όμως δεν σταματά εκεί. Ο διάβολος για να κάμει τον Ιώβ να βλασφημήσει στο Θεό, κτύπησε τον Ιώβ με πληγές, που πονούσαν τρομερά και έτρεχαν πύον, που μύριζε πολύ άσχημα. Ο Ιώβ εγκατέλειψε την πόλη του, και έμενε έξω στο ύπαιθρο πάνω σε ένα σωρό κοπριάς μόνος και έρημος. Έξυνε τις πληγές του με ένα όστρακο. Οι πόνοι, οι αυπνίες, η πείνα ταλαιπωρούσαν αφάνταστα τον δούλο του Θεού. Η γυναίκα του από αρχόντισσα έγινε ζητιάνα, για να κερδίσει ένα ξεροκόμματο. Μόλις πέρασε λίγο ο καιρός άρχισε κι αυτή να διαμαρτύρεται στον Ιώβ: „Έγινα υπηρέτρια και ζητιάνα για χάρη σου. Βλαστήμησε το Θεό και πέθανε επιτέλους!“ Δεν έφτανε όμως αυτή η δοκιμασία. Τρεις φίλοι ήρθαν να δούν τον ταλαίπωρο φίλο τους. Αντί να του δώσουν δύναμη, κουράγιο, αισιοδοξία άρχισαν να τον βρίζουν. Να του λένε ότι από τις αμαρτίες του τα παθαίνει όλα αυτά τα κακά.

Ο Ιώβ δεν άντεξε τους πόνους της καρδιάς και του σώματος. „Μακάρι να μην υπήρχε εκείνη η μέρα που γεννήθηκα! Πέρασα μήνες θλίψης και δυστυχίας. Όταν πέφτω να κοιμηθώ λέω πότε θα ξημερώσει και όταν ξημερώνει πότε θα βραδιάσει! Όταν κοιμάμαι τρομάζω από τα όνειρα και τους εφιάλτες. Μακάρι να υπήρχε κάποιος μεσίτης, που θα μπορούσε να παρακαλέσει τον Κύριο, να με απαλλάξει από αυτή την τιμωρία!“ Ξέχασε ο Ιώβ ότι ο Θεός δοκιμάζει τα παιδιά του. Όπως το χρυσάφι μπαίνει μέσα στο καμίνι για να γίνει γιαλιστερό, έτσι και το παιδί του Θεού, περνάει από δοκιμασίες και στενοχώριες. Αλλωστε κανείς αθλητής δεν πέρνει το χρυσό μετάλλιο χωρίς κόπους και θυσίες. Ο Κύριος ήρθε και ήλεγξε τον Ιώβ. Κανένας δεν μπορεί να γνωρίζει τί σκέπτεται ο Θεός, που με τόση σοφία έκανε τα πάντα. Για την υπομονή του όμως του χάρισε όλα τα αγαθά διπλάσια. Ο Ιώβ έζησε χρόνια πολλά ευτυχισμένος με παιδιά πολλά και πλούτη από το Θεό.

Ερωτήσεις

- 1)Γιατί ο Θεός είχε χαρίσει δώρα πολλά στον Ιώβ;
- 2)Γιατί ο Θεός επέτρεψε στον διάβολο να τον πειράξει;
- 3)Πως αμοιόφθηκε ο Ιώβ για την υπομονή του;

